

EGW bibelkommentar bind fem

Oversat 2012, teksten er på effata.dk og ellenwhite.dk

Mattæus evangeliet

Kapitel 2

(1077) **1, 2. Opmærksomheden fokuseres på Jesu fødsel.**-- Herren bevægede de vise mænd til at opsøge Jesus, og han førte deres vej med en stjerne. Denne stjerne, som forlod dem da de var nær Jerusalem, fik dem til at forhøre sig i Judæa; for de tænkte at det ikke var muligt for ypperstepræsterne og skriftkloge at være uvidende om denne store begivenhed. Ved de vise mænds ankomst blev hele nationen bekendt med formålet med deres rejse, og ledte deres opmærksomhed til disse vigtige begivenheder som hændte. (2SP 26).

16-18. Trofasthed ville have gjort vreden uskadelig.--Hele denne frygtelige katastrofe tillod Gud, for at ydmyge det jødiske folks stolthed. Deres forbrydelser og ondskab har været så stor at Herren lod den onde Herodes straffe dem således. Havde de været mindre skydende og ærgerrige, deres liv rene, deres levevaner enkle og oprigtige, ville Gud have bevaret dem fra at blive ydmyget og hjemsoget af deres fjender. På en udmærket måde ville Gud have gjort kongens vrede harmløs for Sit folk, hvis de havde været trofast og fuldkommen for ham. Men Han kunne ikke arbejde på en særlig måde for dem, for deres gerninger vækkede hans afsky. (2SP 28).

Kapitel 3

1-3. Se EGW til Luk. 1,76, 77.

7, 8 (Lukas 3,7-9). Hvem var øgleungerne? - Farisæerne var meget strenge med de ydre former og skikke, og var fyldt med arrogance, verdslig og hyklerisk selvretfærdighed. Saddukæerne fornægtede de dødes opstandelse og eksistensen af engle, og var skeptiske om Gud. Denne sekt blev mest ført af uværdige karaktertræk, mange af dem var tøjlesløse i deres levevaner. Med ordet "øgleunger" mente Johannes dem som var ondskabsfulde og modstandere, bitterligt imod Guds vilje.

Johannes formanede disse mænd at "deri frembringe frugter for anger." Det er ved at vise at du er omvendt, at karakteren forvandles. . . . Hverken ord eller bekendelse, men frugterne - aflæggelse af synder, og lydighed mod Guds bud - viser den virkelige oprigtige anger og sand omvendelse. (MS 112, 1901).

13-17 (Mark 1,9-11; Luk. 3,21, 22; Joh. 1,32, 33). Englene og en gylden due.--Jesus var vort eksempel i alle ting, som har med livet og gudsfrygt at gøre. Han blev døbt i Jordan, ligesom dem der kom til Ham må døbes. De himmelske (1078) engle så med intens interesse på hvad der skete ved Frelserens dåb, og kunne deres øjne som ser på, blive åbnet, så ville de have set den himmelske hær have omgivet Guds Søn idet Han bøjede sig ned ved Jordans bredder. Herren havde lovet at give Johannes et tegn hvorved han kan vide hvem var Messias, og nu da Jesus gik op af vandet, blev det lovede tegn givet, for han så himlen åbne sig, og Guds Ånd, svævede som en guldsinnende due, over Kristi hoved, og en stemme kom fra himlen og sagde: "Dette er min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag." (YI 23. juni, 1892).

(Rom. 8,26; Hebr. 4,16.) Himlen er åben for bønner. - [Matt. 3,13-17 citeret.] Hvad betyder dette sceneri for os? Hvor ubetænksomt har vi læst beretningen om vor Herres dåb, og ikke indset dens at dens betydning var af største vigtighed for os, og at Kristus blev antaget af Faderen for menneskers skyld. Idet Jesus bøjede sig ned på Jordans bredder og sendte Sin bøn op, blev menneskeheden bragt frem for Faderen ved Ham, som havde iklædt Sin guddommelighed med menneskelighed. Jesus gav Sig selv til Faderen for menneskers skyld, som dem som var blevet

adskilt fra Gud, på grund af synd, kunne bringes tilbage til Gud, gennem den guddommelige Forbønmands fortjenester. På grund af synd var jorden blevet afskåret fra himlen, men med Sin guddommelige arm omfavner Kristus den faldne slægt, og med Sin guddommelige arm griber Han den Uendeliges trone, og jorden bringes i favør for himlen, og mennesker i samfund med sin Gud. Kristi bøn for den tabte menneskehed kløvede sin vej gennem alle skygger Satan havde kastet mellem mennesker og Gud, og efterlod en klar kommunikationskanal til herlighedens trone. Portene blev sat på klem, og himlene åbnes op, og Guds Ånd, i form af en due, cirklede om Kristi hoved, og Guds stemme kunne høres og sagde: "Dette er min Søn den elskede, i hvem jeg har velbehag."

Guds stemme kunne høres som svar på Jesu bøn, og dette fortæller synderen at hans bøn vil finde indpas ved Faderens trone. Helligånden vil gives dem som søger efter dens kraft og nåde, og vil hjælpe vore svagheder, når vi vil have at Gud lytter. Himlen er åben for vore bønner, og vi indbydes til at komme "frimodigt frem for nådens trone, så vi kan få barmhjertighed, og finde nåde til hjælp på rette tidspunkt." Vi skal komme i tro, tro på at vi skal opnå de ting vi beder ham om. (ST 18. april, 1892).

Lyden af dødens klokker. - Da Kristus selv kom til Johannes døber, var Satan blandt vidnerne ved den begivenhed. Han så lyset glimte fra lynet glimte fra en skyfri himmel. Han hørte Jehovas majestætiske stemme, der rungede ud gennem himlen, og genlød over jorden, som torden drøn, med forkyndelsen: "Dette er min Søn den elskede, i hvem jeg har velbehag." Han så klarheden fra Faderens herlighed overskygge Jesu skikkelse, og derved udpege Ham, med en umiskendelig sikkerhed, fra mængden, som Han anerkendte som Sin Søn. Omstændighederne i forbindelse med denne dåbsseance var af største betydning for Satan. Da vidste han med sikkerhed, at, medmindre han kunne overvinde Kristus, ville hans kraft, fra nu af, være begrænset. Han forstod at denne forbindelse fra Guds trone, betød at menneskene nu havde mere direkte adgang til himlen, end det havde været, og det mest intense had blev vækket i hans bryst.

Da Satan ledte menneskene til at synde, han håbede at Guds afsky for synd ville adskille Sig fra menneskene for altid, og bryde forbindelsesledet mellem himlen og jorden. Da han fra himlens åbning hørte Guds stemme tale til Sin Søn, var det for ham som lyden af dødens klokker. Det fortalte ham at Gud nu var ved at forene menneskene tættere til Sig selv, og give moralsk kraft til at overvinde fristelse, og slippe fra påfundene i de sataniske bedrag. Satan kendte godt den position, som Kristus havde i himlen, som Guds Søn, Faderens elskede, og det at Kristus skulle forlade himlens glæde og ære, og kom til denne verden som menneske, fyldte ham med ængstelse. Han vidste at denne nedladdenhed fra Guds Søns side af, ikke varslede godt for ham. . . .

(1079) Tidspunktet var nu kommet hvor Satans rige over verden skulle bestrides, hans ret bringes i tvivl, og han frygtede for at hans kraft ville blive brudt. Gennem profetien vidste han at en Frelser var forudsagt, og at Hans rige ikke ville etableres i jordisk triumf og med verdslig ære og opvisning. Han vidste at profetierne forudsagde et rige skulle oprettes af himlens Fyrste på jorden, som han krævede som sit domæne. Dette rige ville omfatte hele verdens riger, og så ville Satans magt og ære ophøre, og han ville modtage sin straf for de synder han havde introduceret i verden, og for den elendighed, han havde pådraget menneskeslægten. Han vidste at alt som vedrørte hans fremgang, beroede på om han havde succes eller fiasko med at overvinde Kristus i hans fristelser; og han pådrog Frelseren alle kunstgreb han kunne, for at lokke Ham fra Hans retskaffenhed. (ST 4. aug., 1887).

16, 17 (Ef. 1,6. Se EGW til Matt. 4,1-11). Et pant på kærlighed og lys. - For vor skyld greb Frelseren fast i den Almægtiges magt, og når vi beder til Gud, ved vi at Kristi bøn er steget op tidligere, og at Gud har hørt og besvaret den. I al vor synd og svaghed kastes vi ikke til side som værdiløse. "Han som har gjort os antagelse hos den elskelige." Den herlighed der påhvilede

Kristus er en pant på Guds kærlighed til os. Det fortæller om bønnens kraft, - hvordan menneskestemmen kan nå Guds øre, og vore bønner finde accept i himlens sale. Det lys der faldt fra de åbne portal over vor Frelasers hoved, vil falde på os idet vi beder om hjælp til at modstå fristelse. Den stemme der talte til Jesus siger til enhver troende sjæl: "Dette er mit elskede barn, i hvem jeg har velbehag." (MS 125, 1902)

Forsikring om antagelse. - Igennem de porte der stod på klem, strømede herlighedens klare stråler fra Jehovas trone, og dette lys skinner også på os. Den forsikring Kristus har fået er forsikring for ethvert angrende, troende og lydigt Guds barn, at han er accepteret i den Elskede. (ST 31. juli, 1884).

En vej gennem den mørke skygge. - Kristi bøn på Jordans bred indbefatter enhver som vil tro på Ham. Løftet at du er accepteret i den Elskede kommer til dig: Gud sagde: "Dette er min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag." Dette betyder at gennem den mørke skygge, som Satan har kastet på din stivej, har Kristus kløvet vej for dig til den uendelige Guds trone. Han har grebet fat i den almægtige kraft, og du accepteres i den Elskede. (GCB 4. april, 1901).

Kapitel 4

1, 2 (2. Mos. 34,28; 5. Mos. 9,9; Luk. 4,2). Moses' faste er ikke ligesom Kristi faste. - I fristelsen i ørknen havde Kristus ikke fået mad i fyre dage. Moses havde, ved særlige anledninger, været længe uden mand. Men han mærkede ikke hungerens smerte. Han blev ikke fristet og plaget af en listig og mægtig fjende, ligesom Guds Søn blev. Han blev ophøjet over mennesker. Han var særlig understøttet af Guds herlighed som omgav ham. (ST 11. juni, 1874).

1-4 (Luk. 4,1-4). Magten fra en fordærvet appetit. - Alle gik tabt da Adam gav efter for appetittens magt. Forløseren, i hvem både det menneskelige og guddommelige var forenet, stod i Adams sted, og udholdt en forfærdelig faste i næsten seks uger. Længden af denne faste er det stærkeste bevis på den magt en fordærvet appetit har på menneskeslægten. (RH 4. aug., 1874).

En lektie at tage til os selv. - Kristus er vort eksempel i alt. Når vi ser hvordan han ydmygede og fornedrede sig i den lange prøve og fasten i ørkenen, for på vore vegne at sejre over appetitten, må vi lade det være til hjælp for os, når vi selv bliver fristet. Når appetitten har så stor magt over menneskene, og at give efter for den er så stor en synd at Guds Søn måtte underkaste sig en sådan prøve, viser det hvor betydningsfuldt det er at have appetitten under kontrol af forstanden. Vor frelser fastede i næsten seks uger for på menneskenes vegne at kunne sejre over appetitten. Hvordan kan da mennesker som bekender sig til at være kristne og har en oplyst samvittighed og Kristus som deres eksempel, (1080) ligge under for vaner som svækker krop og sjæl? Det er en sørgelig kendsgerning, at egenkærlige vaner, som er farlige for helsen og svækker moralen, i vor tid slavebinder en stor del af kristenheden.

Mange som siger de er kristne, spørger ikke om grunden til at Kristus måtte faste og lide så længe i fristelsens ørken. Hans lidelser skyldtes ikke så meget sult, som hans forståelse af de frygtelige følger for menneskene af, at give efter for appetitten og anseligheden. Han vidste at appetitten ville blive menneskenes afgud, som ville få dem til at glemme Gud og hindre dem i at blive frelst. (RH 1. sept., 1874).

Satan angriber på det svageste øjeblik. - Da Kristus var i ørknen, fastede han, men Han mærkede ikke sulten. I sin stadige bøn med Sin fader, for at kunne modstå fjenden, mærkede Kristus ikke hungerens kvaler. Han brugte tid på alvorlig bøn, lukkede sig inde med Gud. Det var som om Han var i nærheden af Sin Fader. Han søgte efter styrke, for at imødekomme fjenden, for den forsikring, ville han modtage nåde til at gennemgå alt det Han havde påtaget for menneskehedens skyld. Tanken om den krig der var foran Ham fik Ham til at glemme alt andet, og Hans sjæl fik føde fra livets brød, ligesom i dag, hvor de fristede sjæle vil få føde, som går til Gud efter hjælp. Han spiste af den sandhed, som Han skulle give folk, med kraft til at udfri dem fra

Satans fristelser. Han så Satans magt over faldne og fristede mennesker var brudt. Han så Sig selv der helbredte syge, trøste de håbløse, opmuntrede de fortvivlede, og forkyndte evangeliet for fattige, gøre det arbejde som Gud havde lagt for Ham, og Han indså ingen følelse af sult, før de fyre dage af hans faste var til ende.

Synet gik bort, og så, under stærk bønfuldelse kaldte Kristi menneskenatur efter mad. Nu havde Satan anledning til at gøre sit angreb. Han besluttede sig for at vise sig som lysets engle, der havde vist sig for Kristus i Hans syn. (Brev 159, 1903).

Prøvelsen blev ikke gjort lille. - Kristus vidste at hans Far ville give ham mad når det var rigtigt at gøre det. Selv om sulten ikke var til at holde ud i denne forfærdelige prøve, kunne han ikke for tidligt gøre prøven mindre hård ved at benytte sin guddommelige magt.

For at hjælpe sig ud af angst og smerte har faldne mennesker ikke magt til at gøre mirakler når de kommer i vanskeligheder, eller for at kunne sejre over modstanderen. Det var Guds plan at sætte menneskene på prøve og give dem mulighed for at udvikle deres karakter ved ofte at lade dem komme i vanskelige situationer som satte deres tro og tillid på hans kærlighed og magt på prøve. Kristi liv var et fuldkomment eksempel. Ved sin undervisning og ved sit liv var han et fuldkomment eksempel. Ved sin undervisning og ved sit liv var han altid optaget af at lære menneskene at de var afhængige af Gud, at de måtte tro på ham og sætte deres lid til ham. (RH 18. aug., 1874).

1-11 (Mark 1,12, 13; Luk. 4,1-13; se EGW til Joh. 2,1, 2). Hele frafaldets kraft samlede sig. - I Satans rådssamlinger blev det besluttet at Han [Kristus] må overvinde. Intet menneske var kommet ind i verden og undflyet bedragerens magt. Alle kræfter fra det onde forbund blev sat på Ham, for at gå ind i en krig imod Ham, og om muligt sejre over Ham. Det heftigste og mest forhærdede fjendskab blev sat mellem kvindens sæd og slangen. Slagen selv pådrog Kristus ethvert helvedesvåbens mærke. . . .

Kristi liv var en stadig krig imod sataniske agenter. Satan samlede alle sine oprørskræfter imod Guds Søn. Kampen tog til i hårdhed og ondskab, hvor byttet igen og igen blev taget ud af hans hænder. Satan angreb Kristus med fristelser af enhver tænkelig art. (RH 29. okt., 1895).

Ikke et svigt på noget punkt. - Kristus gik fra dette herlighedssceneri [Hans dåb] til en af de største fristelser. Han gik ud i ørknen, og Satan kom til ham og fristede ham netop på de punkter, hvor mennesket vil blive fristet. Vor stedfortræder og forløser betrødte de (1081) stier, hvor Adam snublede og faldt. Spørgsmålet var: Vil han snuble og falde over Guds bud ligesom Adam? Han imødegik atter og atter Satans angreb med: "Der står skrevet," og Satan måtte forlade slagmarken som, en besejret fjende. Kristus har genoprettet, hvad der gik tabt ved Adams vanærende fald og har fuldkommengjort en karakter, der er fuldt ud lydig og har efterladt menneskene et eksempel, så de må efterligne Mønsteret. Var han faldet på et punkt med hensyn til Guds lov, ville han ikke have været et fuldkomment offer, for det var kun på ét punkt, at Adam fejlede. (RH 10. juni, 1890).

Satans løgne til Kristus. - Satan fortalte Kristus at han var den eneste der skulle sætte Sine fødder på den blodbestænkte sti, men ikke gå på den. Ligesom Abraham blev han prøvet til at vise Sin fuldkomne lydighed. Han sagde også at han var den engel der stod ved Abrahams hånd, idet kniven løftede sig for at slagte Isak, og han nu var kommet for at redde Hans liv, at det ikke var nødvendigt for Ham at udholde smertelig hunger og sultedød; han ville hjælpe Ham til at bære en del af arbejdet i frelsesplanen. (RH 4. aug., 1874).

(Kp. 3,16, 17; Mark 1,10, 11; Luk. 3,21, 22.) Dyrebare tegn viser bifald. - Kristus viste ingen interesse for Satans forhånende spot. Han blev ikke provokeret til at give beviser på hans magt. Han bar sagtmødt sine forhånelser uden at gøre gengæld. De ord der blev talt fra Himlen ved hans dåb var meget dyrebare, og beviste for ham at hans Fader anerkendte de skridt han tog i frelsens plan, som menneskets stedfortræder og sikkerhed. Himlenes opåbning, og en himmelsk due kom ned, var forsikringen om at hans fader ville forene sin magt i himlen med sin søns magt på jorden, for at befri mennesker fra Satans

kontrol, og at Gud accepterede Kristi arbejde med at kæde jorden til himlen, og begrænsede mennesker til den ubegrænsede.

Disse tegn, som han fik fra sin Fader, var uudtrykkeligt dyrebare for Guds søn i alle hans hårde lidelser, og forfærdelige kamp med den største oprører. (RH 18. aug., 1874).

(1. Mos. 3,1-6.) Satan magtesløs for at hypnotisere Kristus. - Satan fristede den første Adam i eden, og Adam argumenterede med fjenden, og gav ham derigennem fortrin. Satan udøvede sin hypnotiske kraft over Adam og Eva, og denne bestræbte han sig at udøve over for Kristus. Men efter at skriftens ord var citeret, vidste Satan at han ikke havde chance for sejr (Brev 159, 1903).

(Rom. 5,12-19; 1 Kor. 15,22, 45; 2 Kor. 5,21; Hebr. 2,14-18; 4,15.) De to Adam'er sat op imod hinanden. - Da Adam blev angrebet af fristeren i Eden var han uden syndens pletter. Han stod i kraft af sin fuldkommenhed over for Gud. Alle organer og evner hos ham var udviklet lige så godt og i harmonisk balance.

Kristus stod, i fristelsens ørken, i Adams sted for at bære den prøve som han ikke kunne stå. Her vandt Kristus sejr i synderens sted, fire tusinde år efter at Adam vendte sin ryg til lyset i hans hjem. Adskilt fra Guds nærhed, havde menneskefamilien, i sine efterfølgende slægtsled, gået længere væk fra sin oprindelige renhed, visdom og kundskab, som Adam besad i Eden. Kristus bar slægtens synder og svagheder, da de eksisterede da Han kom til jorden for at hjælpe menneskene. For slægtens skyld, med faldne menneskers svaghed på sig, skulle han modstå Satans fristelser på alle punkter, hvor mennesker ville blive modstået. . .

I hvilken kontrast er den anden Adam, idet han gik ud i den triste ørken for at hamle op med Satan på egen hånd. Siden faldet har slægten aftaget i størrelse og fysisk styrke, og synket lavere på moralværdiens målestok, frem til perioden for Kristi komme på jorden. Og for at ophøje faldne mennesker, må Kristus nå dem hvor de var. Han påtog sig menneskelig natur, og bar slægtens svagheder og degeneration. Han, som ikke kendte til synd, blev til synd for os. Han ydmygede sig selv til den menneskelige vee's laveste dybder, så Han kan kvalificeres til at nå mennesker, og bringe dem op fra den degeneration som synden havde nedstyrtet dem i (RH 28. juli, 1874).

Den strengeste disciplin. - At holde sin herlig tilsløret som barn af en falden slægt, var den hårdeste disciplin, som livets Fyrste kunne underlægge sig selv. Derved stod Han sin styrke i mål med (1082) Satan. Han som har var blevet udstødt fra himlen, kæmpede desperat for overherredømme over Ham, som han har været jaloux på i salene deroppe. Hvilken kamp var dette! Intet sprog er tilstrækkeligt til at beskrive det. Men i den nære fremtid vil det kunne forstås af dem, som har overvundet ved lammets blod og deres vidnesbyrds ord (Brev 159, 1901).

(Hebr. 2,14-18; 4,15; 2 Peter 1,4.) Magt til at mennesker kan befale. - Ved hvert skridt blev Guds Søn angrebet af mørkets magter. Efter sin dåb blev han af Ånden drevet ud i ørkenen, hvor han blev fristet i fyrre dage. Folk har skrevet til mig og hævdet at Kristus ikke kan have haft samme natur som mennesket, for hvis han havde haft det, ville han være faldet for de samme fristelser. Hvis han ikke havde haft menneskets natur, kunne han ikke være blevet vort eksempel. Hvis han ikke havde del i vor natur, kunne han ikke være blevet fristet som mennesket blev. Hvis det ikke havde været muligt for ham at give efter for fristelse, kunne han ikke komme os til hjælp. Det var en betydningsfuld realitet at Kristus kom for at udkæmpe kampen som menneske på menneskehedens vegne. Hans fristelse og sejr fortæller at menneskene må efterligne mønsteret, de må få del i Guddommelig natur.

I Kristus var det Guddommelige og det menneskelige forenet. Det Guddommelige blev ikke reduceret til menneskelighed. Det Guddommelige var fortsat Guddommeligt, men ved at være forenet med det Guddommelige, var det menneskelige i stand til at modstå de frygteligste fristelser i ørkenen. Denne verdens fyrste kom til Kristus da han var sulten efter den lange faste og foreslog at han skulle sige til stenene at de skulle blive til brød. Men i Guds plan for menneskers frelse var det forudsat at Kristus skulle lære at føle sult, fattigdom og alle menneskelige erfaringer. Han modstod fristelsen ved den magt som også mennesker har

adgang til. Han tog fat i Guds trone. Der findes ikke noget menneske som ved tro på Gud ikke har anledning til at få del i den sande hjælp. Mennesket kan få del i Guddommelig natur. Der findes ikke noget menneske som ikke kan tilkalde hjælp fra himmelen i fristelsens og prøvens stund. Kristus kom for at åbenbare kilden til sin magt, for at mennesker aldrig skulle behøve at stole på deres egne menneskelige muligheder, uden at kunne bede om hjælp.

De som vil sejre, må sætte alt det ind som de råder over. De må på deres knæ og bede inderligt om Guddommelig kraft. Kristus kom for at være vort eksempel og for at vise os at vi kan få del i Guddommelig natur. Hvordan? Ved at slippe bort fra frafaldet i verden, det som kommer af begæret. Satan vandt ikke over Kristus. Han kunne ikke træde på genløserens sjæl. Han kunne ikke knuse hans hoved, men han kunne hugge ham i hælen. Ved sit eksempel viste Kristus at mennesker kan bevare deres renhed. De kan få kraft til at modstå det onde, en kraft som hverken verden eller døden eller helvede kan mestre, en kraft som stiller dem der vor de kan sejre sådan som Kristus sejrede. Det Guddommelige og det menneskelige kan være forenet i dem (RH 18. feb., 1890).

(Es. 53,6; 2 Kor. 5,21.) De frygtelige følger af overtrædelse. - En fristelse er ingen fristelse hvis der ikke er mulighed for at give efter for den. Fristelsen modstås, idet mennesker påvirkes med magt til at gøre en forkert handling, og vidende at han kan give efter for fristelsen, modstår den i tro, med fast greb på guddommelig kraft. Dette var den hårde prøvelse Kristus gennemgik. Han kunne ikke var fristet på alle punkter, som mennesket blev fristes, om der ikke var mulighed for at Han kunne falde. Han var en fri agent, sat under prøve, ligesom Adam var, og ligesom ethvert menneske er. I sine afsluttende timer, medens han hang på korset, erfarede han i fuld omfang hvad han måtte erfare, medens han kæmpede imod synd. Han indså hvad dårligt et menneske kan få det, om han giver efter for synd. Han indså de forfærdelige konsekvenser af at overtræde Guds lov; hele verdens synd lå på ham (YI 20. juli, 1899).

Kristus var frit stillet. - De fristelser som Kristus blev underlagt var en forfærdelig realitet. Som en fri agent, blev han sag under prøve, med frihed til at give efter for Satans fristelser og modvirke Gud. Hvis det ikke var sådan, hvis det ikke var muligt for Ham at falde, kunne han ikke være fristet på alle punkter ligesom menneskeslægten blev fristet (YI 26. okt., 1899).

Kristus på prøve. - Kristus var for en tidsperiode på prøve. Han tog (1083) Selv menneskehed på sig, for at stå den prøvelse som Adam først ikke kunne stå. Havde Han faldet i sin prøvelse, ville Han have været ulydig mod Guds stemme, og verden ville være gået tabt (ST 10. maj, 1899).

3, 4. En diskussion med Satan. - Hav i sinde at der er ingen andre end Gud, som kan diskutere med Satan (Brev 206, 1906).

4 (se EGW til 1. Mos. 3,24). Fravigelse er værre end døden. - [Matt. 4,4 citeret.] Han fortalte Satan at for at kunne forlænge livet, var lydighed mod Guds krav vigtigere end timelig mad. Afvigelse der i mindste grad fra Guds hensigter, vil det være mere fatalt end sultedøden (*Genløsning, eller Kristi første komme*, s. 48).

5, 6. Hvem kan i dag tage en udfordring? - Jesus ville ikke bringe sig selv i fare for at behage djævelen. Men hvor mange kan i dag tage den udfordring (MS 17, 1893)?

8-10 (Luk. 4,5-8). Se de egentlige vilkår. - Han [Satan] spurgte Frelseren om at bøje sig for hans myndighed, og gjorde han dette lovede han at verdens riger ville være Hans. Han viste Kristus hen til sin succes i verden, opremsede de myndigheder og magter der var underlagt ham. Han erklærede hvad det var Jehovas lov ikke kunne gøre, det havde han gjort.

Men Jesus sagde: "Vig bag mig, Satan, for der står skrevet: Du skal dyrke Herren din Gud, og tjene ham alene." For Kristus var dette præcis hvad bibelen erklærer dette for - en fristelse. Fristeren holdt alverdens riger for Hans øjne. Da Satan så dem, havde de stor udvortes pragt. Men Kristus så dem i et andet perspektiv, præcis som de var - jordiske besiddelser under en tyrans magt. Han så alle menneskers veer, lide under Satans undertrykkende kraft. Han så jorden tilsmudset af had, hævn,

ondsindethed, lyster for mord. Han så at djævle havde besat menneskenes kroppe og sjæle (MS 33, 1911).

10 (Luk 4,8). Befaling tvang Satan.-- Jesus sagde til den listige fjende. "Vig bort, Satan! For der står skrevet: "Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.". Satan havde bedt Kristus om at bevise at han var Guds Søn, og i dette tilfælde havde han fået det bevis han bad om. Han blev nødt til at lyde Kristi guddommelige befaling. Han blev tilbagevist og måtte tie. Han havde ikke magt til at stå imod den bydende bortvisning. Han blev tvunget til straks at forlade verdens forløser (RH 1.sept., 1874).

11 (Luk. 4,13). Et strategiråd. - Selvom Satan var faldet i sine mægtigste fristelser, havde han dog ikke opgivet al håb, at han, i en vis tid fremover, kan få held med sine bestræbelser. Han så fremad til perioden for Kristi tjeneste, hvor han havde anledning til at prøve sine kunstgreb imod ham. Forbløffet og besejret havde han knapt nok forladt denne kampscene, før han begyndte at lægge planer for at forblinde jødernes forståelse, Guds udvalgte folk, så de ikke kan se Kristus, verdens forløser. Han bestemte sig for at fylde deres hjerter med misundelse, jalousi og had imod Guds Søn, så at de ikke ville tage imod Ham, men ville gøre Hans liv på jorden så bitter så muligt.

Satan havde rådssamling med sine engle, om hvilken kurs de skulle gå, for at forhindre folk i at have troen på Kristus, som den Messias som Jøderne havde ventet så ivrigt efter så længe. Han var skuffet og ophidset over at han ikke havde besejret Jesus ved sine mangfoldige fristelser. Men nu tænkte han, om han kunne indgyde vantro i hjerterne hos Kristi egne folk, så de ikke så sig selv som Hans udlovede, kunne han tage modet fra Frelseren idet han udførte Sin mission og han sikrede sig selv jøderne som sine agenter, der gennemførte hans egne djævelske mål. Således gik han til værket på sin diskrete måde, og vovede at gennemføre den strategi, som kan ikke selv kunne ved sin egen kraft (2SP 97, 98).

Kapitel 5

1-12. Tilstrækkeligt for at forhindre forvirring. - Et studium af Kristi forunderlige prædiken på bjerget, vil lære den troende karaktertrækkende hos dem, som Herren kalder "salige." [Matt. 5,1-12 citeret.] . . .

Jeg takker Herren at de troende får så (1084) klare anvisninger. Hvis vi ikke havde anden undervisning, end det som er indeholdt i disse få ord, er dette nok, så ingen behøver at fare vild. Men vi har en hel Bibel fuld af dyrebar undervisning. Ingen behøver at være i mørke og usikkerhed. Dem som vil søge i tro, bøn og alvorligt studie af skrifterne for at få de dyder der kommer frem her, vil nemt kunne skille sig ud fra dem som ikke vandrer i lyset. Dem som nægter at følge et "Så siger Herren" vil ikke have nogen undskyldning for at vise deres hårdnakkede modstand mod Guds ord. (Brev 258, 1907)

Ord af forskellig karakter. - Som om Kristus var indhyllet i en sky af himmelsk klarhed, erklærede Kristus sine velsignelser i bjergets saligprisninger. De ord Han talte, var af helt anden karakter end dem der faldt fra farisæerne og de skriftkloges læber. Dem som han erklærede for velsignede var dem som de havde erklæret som forbandede af Gud. Til dette store sammenløb af folk erklærede han at Han kunne uddele evighedsens rigdomme til hvem Han ville. Selvom Hans guddommelighed var iklædt menneskelighed, anså han det ikke for at røvet bytte at være lige med Gud. I denne offentlige optræden beskrev Han deres egenskaber som skulle dele den evige løn. Han udpegede specielt dem, som ville lede forfølgelse for hans navns skyld. De skulle velsignelses rigeligt, blive Guds arvinger, og Jesu Kristi medarvinger. Stor ville deres løn være i himlen (MS 72, 1901).

En rigdom af godhed. - Kristus længes efter at fylde verden med en fred og glæde, som var lige med den der fandtes i den himmelske verden. [Matt. 5, 1-12 citeret.] . . .

Med klarhed og kraft talte han de ord som var kommet ned til vor på vor tid som en godhedens rigdom. Hvilke dyrebare ord er de, og hvor fulde af opmuntring. Fra Hans guddommelige læber

faldt der med en fylde og overmådelig forsikring af de velsignelser der viste at være en kilde af al godhed, og det var Hans forret at velsigne og gøre indtryk hos alle tilstedeværende. Han var involveret i Hans særlige, hellige forudseenhed, og havde befalingsret over evighedsens rigdomme. Han kendte ikke til kontrol over forvaltningen af dem. For ham var det ikke røveri at handle i Guds embede. I sine velsignelser favnede han dem som skulle sammensætte Hans rige i denne verden. Han havde bragt alle velsignelser der var nødvendige for enhver sjæls lykke og glæde ind i verden, og for den umådelige forsamling bragte han rigdomme af himlens nådegaver, der var samlet hos den evige Faders skatkammer.

Her specificerede han hvem der skal være hans undersætter i Hans himmelske rige. Han sagde ikke et ord for at smigre mennesker i de højeste myndighedspositioner, verdslig hæder. Men Han viser alle de karaktertræk som man må have for at være et særligt folk, der vil udgøre den kongelige familie i himlens rige. Han specificerer dem som skal blive Guds arvinger og medarvinger til sig selv. Han proklamerer offentlig Sit valg af borgere, og udpeger dem deres plads i Hans tjeneste som forenet med Ham selv. Dem som besidder de specificerede karaktertræk, vil dele den velsignelse, herlighed og ære med ham, som altid vil komme til Ham.

Dem som er skiller sig sådan ud og er velsignet vil være et særligt folk, der behandler Herrens gaver. Han taler om dem som skal lede for Hans navns skyld, og modtage en stor løn i himlens rige. Han talte Hans værdig som har ubegrænset myndighed, Een som har alle himmelske fortrin at give dem, som vil tage i mod Ham som deres Frelser.

Mennesker kan tilrane sig storhedens myndighed i denne verden; men Kristus genkender dem ikke; de er ransmænd.

Der var anledninger hvor Kristus talte med en autoritet, gav Hans ord uimodståelig kraft, med en oversvømmende fornemmelse af talerens storhed, og menneskeagenter sank til ingen ting, i sammenligning med Ham der stod over for dem. De var dybt berørte; deres tanker var indprentet med at han gentog befalingen fra den største herlighed. Idet Han sammenkaldte verden til at lytte, var de fortryllede, henrykkede og overbevisningen kom til deres sind. Ethvert ord danne sig et sted, og tilhørerne (1085) troede og modtog de ord, som de ikke havde kraft til at modstå. Ethvert ord han sagde var som Guds liv for tilhørerne. Han gav vidnesbyrd om at Han var verdens lys og menighedens myndighed, påberåbte sig forrang over dem alle (MS 118, 1905).

13, 14 (Kp. 15,9; 22,29). Ydmyge mennesker er jordens salt. - I sin undervisning sammenlignede Kristus sine disciple med ting, som var dem særdeles bekendte. Han sammenlignede dem med salt og med lys. "I er jordens salt," sagde han, "I er verdens lys." Disse ord blev talt til nogle få, ydmyge fiskere. Der var præster og rabbinere iblandt tilhørerne, men det var ikke dem, der blev talt til. Med al deres lærdom, med al deres formodede indsigt i lovens mysterier, med alle deres krav på at kende Gud afslørede de kun, at de ikke kendte ham, Til disse ledende mænd var Guds gåder blevet betroet, men Kristus erklærede dem for at være farlige lærere. Han sagde til dem, "I lærer menneskebud som læresætninger. I tager fejl, fordi I hverken kender skrifterne eller guds kraft." Så vendte han sig fra disse mænd til de ydmyge fiskere og sagde til dem: "I er jordens salt" (RH 22. aug., 1899).

Intet selvbestaltet lys. - Det lys, der skinner fra dem, der modtager Jesus Kristus, kommer ikke fra deres eget selv. Det er alt sammen fra Verdens Lys og Liv. Han tænder dette lys, såvel som han tænder den ild, alle må bruge, når de gør hans gerninger. På mange forskellige måder virker hans nåde også som jordens salt. Hvortil dette salt end finder sin vej, til hjem eller menigheder, bliver det en bevarende kraft til at frelse alt det, som er godt og ødelægge alt det, som er ondt (RH 22. aug., 1899).

17-19. Den ringeste blandt menneske-agenter. - [Matt. 5,17-19 citeret.] Dette er dommen, der fældes i Himmeriget. Nogle har troet, at lovovertræderen vil være der, men vil indtage den laveste plads. Dette er en fejltagelse. Syndere vil aldrig komme ind i lyksalighedens bolig. Lovovertræderen og alle, som forener sig med ham i at lære, at det ikke gør nogen forskel, om mennesker

overtræder eller overholder den guddommelige lov, vil af det himmelske uivers kaldes de mindste blandt de menneskelige redskaber. For de har ikke blot selv være illoyale, men de har lært andre at overtræde Guds lov. Kristus fælder dom over dem, der hævder at have en kundskab om loven, men som ved forskrift og eksempel fører sjæle til forvirring og mørke (RH 15. nov., 1898).

21, 22, 27, 28 (Åb. 20,12). Karaktertræk i himlens bøger. - Guds lov når følelserne og motiverne, såvel som ydre handlinger. Den åbenbarer hjertets hemmeligheder, glimter lys på ting før de begravnes i mørke. Gud kender alle tanker, enhver hensigt, enhver plan, ethvert motiv. Himlens bøger optegner de synder som er blevet begået, hvor der var anledning til det. Gud vil igangsætte dommen, for alle skjulte ting. Ved hans love måler han ethvert menneskes karakter. Ligesom kunstneren overfører ansigtets træk på lærredet, ligeså overføres hver enkeltes karaktertræk til himlens bøger. Gud har et fuldkomment fotografi af ethvert menneskes karakter, og dette fotografi sammenligner han med Sin lov. Han åbenbarer mennesker de mangler der ødelægger hans liv, og kalder det til at angre, og vende fra synd (ST 31. juli, 1901).

48. Fuldendelsen i karakteropbyggelsen. - Herren forlanger fuldkommenhed fra Sin genløste familie. Han kræver fuldkommenhed i karakteropbyggelse. Især fædre og mødre behøver at forstå de bedste metoder at oplære deres børn på, så de kan samarbejde med Gud. Mænd og kvinder, børn og unge, måles på himlens vægtskåle i overensstemmelse med det som de åbenbarer i deres hjemmeliv. En kristen i hjemmet, er en kristen overalt. En religion der bringes ind i hjemmet, udøver en indflydelse som ikke kan måles (MS 34, 1899).

Et fuldkommet menneskes liv. - Det var som Guds Søn, vor Frelser for evigt knyttede sig til mennesket. Vi er Guds sønner og døtre. For at vide hvor dan vi skal optræde med omtanke, må vi følge, hvor Kristus viser vejen. (1086) I 30 år levede han det fuldkomne menneskes liv og levede op til fuldkommenhedens højeste standard. (Brev 69, 1897).

Kapitel 6

16 (kp. 9,16). Fabriksfremstillet religion er ikke liv og lys. - Der kommer tider foran os der vil prøve menneskesjæle, og der vil være brug for årvågenhed, for den rette faste. Dette vil ikke være som farisæernes faste. Deres fastetider var foranlediget af ydre ceremonier. De ydmygede ikke deres hjerter for Gud. De var fyldt med bitterhed, misundelse, ondsindethed, strid, selvished og selvretfærdighed. Medens deres hoveder var bøjet i falsk ydmygelse, var de begærlige, fulde af selvhævdelse og egenvigtighed. De var trykkende, fordringsfulde og stolte i ånd. Alt i den jødiske tjeneste har været fejlfortolket og brugt forkert. Formålet med ofrene er blevet fordrejet. De skulle symbolisere Kristus og Hans mission, så når Han skulle komme i ødet, kan verden genkende Gud i Ham, og acceptere Ham som verdens Forløser. Men deres mangel på sand hjertefølt tjeneste for Gud forblindede jøderne mod at kende Gud. Tvangsydelser, ceremonier og traditioner blev den totale sum af deres religion. Farisæerne skulle dog lære at retfærdighed ophøjer et folk, medens form og ceremoni ikke kan gå i stedet for retfærdighed. Kristus underviste folket lige så sandelig som da han indhyllet i skydstøtten, sad på bjergene. Det samme medfølelse hensyn for fattige blev indskærpet, ligesom i lektierne til disciplene. Men ansvaret for den enkelte, som det var i Guds øjne, hans barmhjertighed, kærlighed og medfølelse ikke indbefattet i de lektier herskerne i Israel gav til folket. Kristus sagde: "Ingen tager et stykke nyt klæde på en gammel klædning, for det som sættes ind for at udfylde klædningen, og klædningen flænges." Sandheden, livet, lyset som skulle karakterisere sand gudsfrygt, kan ikke forenes med farisæernes fabriksfremstillede religion (MS 3, 1898).

24 (Luk. 16,13; Jakob 4,4). Tvesindede mennesker er Satans allierede. - [Matt. 6,24 citeret.] Dem som begynder deres kristenliv med at være halvt om halv, vil til sidst stå på fjendens side, uanset hvad deres første intentioner var. Og for at være en

frafalden, en bedrager mod Guds sag, er det alvorligere end døden; for det betyder tab af evigt liv.

Tvesindede mænd og kvinder er Satans bedste allierede. Uanset hvilken god mening de kan have om sig selv, så er de hyklere. Alle som er loyale mod Gud og sandheden må stå fast for det rigtige, fordi det er rigtigt. For at spænde i åg med dem, som er uhelligede, og dog være loyale mod sandheden, er enkelt umuligt. Vi kan ikke forene os med dem som tjener sig selv, som arbejder med verdslige planer, og ikke mister vor forbindelse med den himmelske rådgivningsmand. Vi må genvinde os selv fra fjendens snare, men vi er skadede og sårede, og vor erfaring er forklejnet (RH 19. april, 1898).

28, 29. Slid kan ikke fordoble enkeltheden. - Her viser Han at uanset om de personer slider sig trætte for at gøre sig selv til genstand for beundring, som de værtsætter så højt, vil det ikke kunne sammenlignes med markens blomster. Endog de mest simple blomster, med Guds besmykkelse, vil overgå i ynde over Salomons prægtige klædning (MS 153, 1903).

En idé om Guds iagttagelse. - Hvis markens liljer er genstand for det den store Mesterkunstner har haft omhu for, gjort dem så skønne at de fordunkler Salomons herlighed, den største konge der nogen sinde har ført et scepter; hvis markens græs er gjort som et skønt tæppe på jorden, kan vi have en idé om det som Gud giver mennesker, som var formet i Hans billede (Brev 4, 1896)?

Enhver blomst udtrykker kærlighed. - Den store mesterkunstner henleder vor opmærksomhed til markens sjæleløse blomster, peger på det skønne farveskær og forunderlige varietet af afskygninger en blomst har. Således har Gud åbenbaret sin dygtighed om omsorg. Således vil han vise den store kærlighed han har for ethvert menneske.

Enhver blomst er et udtryk for Guds kærlighed (Brev 24, 1899). (1087) Markens blomster tjener, i deres endeløse forskellighed, til fryd for menneskebørnene. Gud selv giver enhver rod næring, da Han må udtrykke Sin kærlighed til alle som vil blødgøres og underlægge sig værkerne fra Hans hænder. Vi behøver ingen kunstnerisk opvisning. Guds kærlighed er repræsenteret ved de skønne ting i Hans skabelse. Disse ting betyder mere end mange tror (Brev 84, 1900).

28-30. En lektie om tro. - På trods af den forbandelse der blev erklæret over jorden, at den skulle frembringe torne og tidsler, er der en blomst på tidslen. Guds store naturbog er åben for vores studium, og fra den skal vi få mere ophøjede tanker om Hans storhed og uforlignelige kærlighed og herlighed. Han som lagde jordens grundvold, som pyntede op på himlene og bragte stjernerne i deres orden, Han som iklædte jorden med et levende tæppe, og forskønnede den med elskelige blomster i enhver afskygning og varietet, ville have at Hans børn skulle påskønne Hans værker, og fryde sig ved den enkle og stille skønhed, som Han har besmykket deres jordiske hjem med.

Kristus søgte at drage sine disciples opmærksomhed bort fra det kunstige til det naturlige. "Klæd da Gud således græsset på marken, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, skulle han så ikke meget snarere klæde jer, I lidettroende?" Hvorfor dækkede vor himmelske Fader ikke jorden med brunt eller gråt? Han valgte den farve, som gav vore sanser mest hvile, og som var behageligst for dem. Hvor det glæder hjertet og forfrisker den trætte sjæl at se på jorden, som er klædt i sin friske grønne dragt! Uden dette tæppe ville luften være fuld af støv, og jorden ville ligne en ørken. Hvert græsstrå, hver knop og hver udsprunget blomst er et tegn på Guds kærlighed og burde lære os at tro på ham og have tillid til ham. Kristus gør os opmærksomme på livets naturlige ynde og forsikrer os at den største konge, der nogensinde bar et jordisk scepter, i sin mest pragtfulde dragt ikke kunne sammenlignes med den mest beskedne blomsts skønhed. I, som sukker efter denne kunstige pragt, som kun rigdom kan købe, efter kostbare malerier, møbler og klæder, lyt til den guddommelige lærers røst. Han viser jer markens blomster, hvis enkle dragt menneskelig dygtighed ikke kan lave magen til (RH 27. okt., 1885).

Kapitel 7

1, 2 (Luk. 6,37; Rom. 2,1; se EGW til 1 Sam. 14,44). Satan dømmes for sin egen ide om retfærdighed. - Satan vil dømmes for sin egen retfærdigheds-ide. Det var hans bøn at enhver synd møde sin straf. Hvis Gud eftergav straffen, sagde han, så var han ikke en sand og retfærdig Gud. Satan vil møde den dom, som han sagde Gud skal udøve. (MS 111, 1897).

13, 14. Se EGW for kp. 16,24.

15. Se EGW for 2 Kor. 11,14.

20, 21. Se EGW for kp. 24,23, 24.

21-23 (kp. 24,24; 2 Kor. 11,14,15; 2 Tess. 2,9, 10; Åb.

13,13,14). En bekendelse er ikke nok.--De, som gør fordring på moderne helliggørelse, ville være kommet pralende frem og have sagt: "Herre, Herre, kender du os ikke? Har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?" De mennesker, der her er beskrevet, som fremsætter disse fordringsfulde krav, idet de tilsyneladende fletter Jesus ind i alt, hvad de foretager sig, er passende repræsentanter for dem, som roser sig af moderne helliggørelse, men fører krig mod Guds lov. Kristus kalder dem udøvere af uret, fordi de er bedragere, som er iført retfærdighedens klæder for at skjule manglerne i deres karakter og deres vanhellige hjerters indre ondskab. I disse sidste dage arbejder Satan med al uretfærdighedens bedrag i dem, der går fortabt. Hans sataniske majestæt udfører mirakler for de falske profeters og for menneskers øjne, idet han gør krav på at være Kristus selv. Satan giver sin magt til dem, som bistår ham i hans bedrag. Derfor kan man kun bedømme dem, der påstår at have Guds kraft, ved hjælp af Jehovas lov. Herren fortæller os, at de udvalgte vil blive bedraget, hvis det er muligt. Fåreklæderne forekommer at være så ægte, at ulven kun kan afsløres, når vi går til Guds store morallov og derved finder, (1088) at de overtræder hans lov. (RH 25. aug., 1885)

29. Se EGW for Luk. 4,18. 19.

Kapitel 9

9, 10. Se EGW for Luk. 5,29.

11 (Es. 58,4; Luk. 5,30). Faste af stolthed eller spise i ydmyghed. - Farisæerne så Kristus sidde og spise med toldere og syndere. Han var rolig og fattet, venlig og belevet; og skønt de ikke kunne andet end beundret det de fik vist, var det så ulig deres egen handlemåde, at de ikke kunne udholde synet. De hovmodige farisæere ophøjede sig selv, og nedgjorde dem som ikke var blevet velsignet med sådanne privilegier og lys som de selv havde. De hadede og foragtede toldere og syndere. Alligevel var deres skyld større i Guds øjne. Himlens lys glimtede på tværs af deres stivej, og sagde: "Dette er vejen, gå I på den!"; men de havde afvist gaven. Idet de vendte sig til Kristi disciple, sagde de: "Hvorfor spiser jeres mester med toldere og syndere?" Med dette spørgsmål håbede det at vække de fordomme som de vidste var i disciplenes tanker, og derved ryste deres svage tro. De rettede deres piler hvor de ville skade og såre mest.

Stolte med tåbelige farisæere, som fastede for strid og diskussion, og slog med ondskabens næve! Kristus spiser med toldere og syndere, så Han kan drage mennesker til Sig. Verdens Forløser kan ikke ære de faster det jødiske folk holder. De faster i stolthed og selvretfærdighed, medens Kristus spiser i ydmyghed med toldere og syndere.

Siden syndefaldet, har det været Satans værk at anklage, og dem som afviser det lys som Gud sender, gør det samme i dag. De lægger de ting åbent frem for dem, som de betragter som en fornærmelse. Sådan var det med Farisæerne. Da de fandt noget de kunne anklage disciplene for, talte de ikke til dem, som de mente gjorde noget forkert. De talte til Kristus, om de ting som de mente ville såre Hans disciple. Da de mente at Kristus blev stødt, anklagede de Ham til disciplene. Det var deres arbejde at støde hjerterne fra sig (MS 3, 1898).

12, 13 (kp. 20,28; Mark 2,17; 10,45; Luk. 5,31, 32). Hjælp i ethvert tilfælde. - Kristus var læge for legeme såvel som for sjæl. Fra Sin barndom var han interesseret i blive opmærksom på alle dele af menneskers lidelse. Han kunne virkelig sige: Jeg kom ikke for at blive tjent, men for at tjene. I alle tilfælde af smerte, kom han med lindring, hans venlige ord havde en helbredende balsam. Ingen kunne sig at Han havde udført et mirakel, alligevel gav han Sin dydighed til dem Han anså for at lide og have behov. Gennem alle tredive år af Hans private liv, var Han ydmyg, sagtmodig og beskeden. Han havde et liv i samfund med Gud; for Guds Ånd var over Ham, og han beviste over for alle som kendte Ham, at han levede for at behage, ære og forherlige Sin Fader i hverdagslivets almindelige ting (RH 24. okt., 1899).

13 (Mark 2,17; Luk. 5,32). Forkastede venligheden for andres behov. - Han (Kristus) kunne have besøgt de syndfri verdens dejlige hjem, der havde en ren atmosfære og var ubesmittet af illoyalitet og oprør og der ville han være blevet tiljublet med kærligheds lovsang. Men det var en falden verden, der behøvede Forløseren. "Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige," sagde han, "men syndere til omvendelse" (RH 15. feb., 1898).

16. Se EGW for kp. 6,16.

17 (Mark 2,22; Luk. 5,37, 38). Nye flasker til ny vin. - Jesus arbejde var at åbenbare Faderens karakter, og udfolde den sandhed som Han Selv havde talt igennem profeterne og apostlene; men der blev ikke fundet plads for sandheden i disse kloge og forsigtige mænd. Kristus, Vejen, Sandheden og Livet, skulle forbigå de selvretfærdige Farisæere, og tage sine disciple fra ulærte fiskere og mænd af ydmyg rang. Dem som aldrig har været rabbiner, som aldrig sad i profeternes skoler, som ikke har været medlemmer af Sanhedrin, hvis hjerter ikke var bundet op med deres egne ideer, disse tog Han og uddannede til Sit eget brug. Han kunne gøre dem som nye flasker til den nye vin i (1089) Hans rige. Disse var småbørn som Faderen kunne åbenbare åndelige ting; men præsterne og herskerne, de skriftkloge og farisæerne, som hævde at være kundskabens forvaltere, kunne ikke give plads for kristendommens principper, efter at blevet undervist af Kristi apostle. Sandhedens kæde, led efter led, blev givet til dem som indrømmede deres egen uvidenhed, og var villig til at lære af den store Underviser.

Jesus vidste at Han ikke kunne gøre de skriftkloge og farisæerne noget godt, medmindre de ville tømme sig selv for indbildning. Han valgte nye flasker til Sin nye læresætningers vin, og gjorde fiskere og ulærte troende til bærere for Sin sandhed til verden. Og dog virkede Hans lære ny for folk, skønt det i virkeligheden ikke var en ny lære, men en åbenbaring af den vigtighed som var blevet undervist fra begyndelsen. Det var Hans plan at Hans disciple skulle tage den tydelige og uforfalskede sandhed som vejleder for deres liv. De skulle føje noget til Hans ord, eller give en eftertrykkelig betydning af Hans udsagn. De skulle gøre en mystisk fortolkning af den Skrifternes tydelige lære, og trække teologiske beretninger, for at opbygge nogle menneskegjorte teorier. Det var ved at tilføje Guds tydelige ord en mystisk betydning, at de hellige og livsvigtige sandheder fik så lidt betydning, medens menneskers teorier blev gjort fremtrædende. Det var på den måde at mennesker blev forledt til at lære læresætninger i menneskebud, og at de forkastede Guds bud, at de måtte holde deres egen tradition (RH 2. juni, 1896).

34. Se EGW for kp. 12,24-32.

Kapitel 10

32. Se EGW for Luk. 22,70.

34 (Luk. 12,51). Ingen fred på grund af forkastede budskaber. - Kristus erklærede: "Jeg kom ikke med fred, men med sværd." Hvorfor? Fordi mennesker ikke ville modtage livets ord. Fordi de førte krig imod det budskab de fik tilsendt, der skulle bringe dem glæde, håb og liv.

Vi ser på jøderne som utilgivelige fordi de forkastede og korsfæstede Kristus. Men i dag bliver de budskaber Herren sender, ofte modtaget lignende måde, som den måde jøderne modtog Kristi budskab på. Hvis Herrens undervisning ikke

harmoniserer med menneskers meninger, tager vreden kontrol over forstanden, og mennesker lejer i fjendernes hænder, ved at modsætte sig det budskab som Gud sender. Satan bruger dem som skarpe redskaber til at forhindre sandhedens udbredelse (MS 31, 1889).

Kapitel 11

12 (2.Mos. 32,26). Åndelig vold bringer løn. - Med den store sandhed som det er vort privilegium at tage imod, bør vi under Helligåndens kraft blive til levende lyskanaler. Da kunne vi nærme os nådestolen; og se løftets bue, knæle med sønderbrudte hjerte, og søge efter himlens rige med en åndelig heftighed som vil give sin egen løn. Vi vil tage den med kraft, ligesom Jakob. Så vil vort budskab være Guds kraft til frelse. Vore bønner vil være fuld af alvor, fuld af en fornemmelse af vort store behov; og vi vil ikke blive nægtet det. Sandheden vil udtrykkes i liv og karakter, af læber berørt med levende kul fra Guds alter. Når denne erfaring er vor, skal vi løftes ud af vort fattige, tarvelige selv, som vi har værnet så ømt om. Vi skal tømme vore hjerter for selvikhedens tærende kraft, og skal fyldes med pris og taknemmelighed mod Gud. Vi skal ophøje Herren, al nådens Gud, som har lovprist Kristus. Og Han vil åbenbare Hans kraft gennem os, gøre os som skarpe segl til høstmarken (RH 14. feb., 1899).

14 (Mal. 4,5; Luk. 1,17). Elias ånd og kraft. - Med Elias ånd og med hans kraft, erklærede Johannes jødernes fordærv, og hævdede sin røst for at irettesætte deres fremherskende synder. Hans prædikener var tydelige, skarpe og overbevisende. Mange kom til anger for deres synder, og, som bevis for deres anger, blev døbt af ham i Jordan. Dette var beredelsesarbejdet for Kristi tjeneste. Mange blev overbevist på grund af de tydelige sandheder er blev sagt af denne trofaste profet; men da lyset blev forkastet, blev de indhyllet i dybere mørke, så at de var helt (1090) beredte på at vende fra de vidnesbyrd der fulgte med Jesus, at Han var den sande Messias. (2SP 48, 49).

20-24 (Luk. 10,13-15). Vidnerne forkastet. - De kærligheds- og medfølelsesgerninger som Jesus udførte i Judæas byer, betragtede himlens engle med forundring; og alligevel så menneskeskarer i Korazin, Betsaida, og Kapernaum på med ligeegyldighed, og i deres hjertes hårdhed handlede som om tid og evig knapt nok var deres opmærksomhed værdig. Majoriteten af indbyggerne i disse byer brugte deres tid på at kævle over mindre betydningsfulde ting, og kun nogle få tog stilling at menneskehedens Frelser var Kristus.

Skriftens profetier var tydelige, og gav klare forskrifter for Hans liv, karakter og gerninger; og fra menneskenes vidnesbyrd som havde talt, som blev de bevæget af Helligånden, var det bevis nok at bevise at Jesus var alt det Han hævdede at være - Guds Søn, Messias fra hvem Moses og profeterne skrev om, Lyset der oplyser for hedningene, og Israels herlighed. Men det var forgæves når han forsøgte at overbevise præsterne og rådsherrerne, og drage almindelige folks hjerter til Hans lys. Præster og rådsherrer, skriftkloge og farisæere, klyngede sig til deres traditioner, deres ceremonier, sæder og teorier og lod ikke deres hjerte berøre og rense og hellige ved guddommelig nåde. De få som fulgte Kristus kom fra de lav ydmyge og ulærte (RH 2. juni, 1896).

28-30. Betvingelsens og lydighedens åg. - Kristus siger, "Kom til mig, alle I som arbejder og er tungt bebyrde, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer" - Betvingelsens og lydighedens åg - "og lær af mig; for jeg er sagtmodig og ydmyg i hjerte, og I skal finde hvile for jeres sjæle." Vi skal finde hvile ved at bære Hans åg og bære Hans byrder. Ved at være Kristi medarbejdere i det store arbejde som Han gav Sit liv, skal vi finde sand hvile. Da vi var syndere, gav Han Sit liv for os. Han ønsker at vi skal komme til Ham og lære af Ham. Derved skal vi finde hvile. Han siger at han vil give os hvile. "Lær af mig; for jeg er sagtmodig og ydmyg i hjertet." Gør du dette vil du i din egen erfaring finde den hvile som kommer af at bære Hans åg og løfte Hans byrder (GCB 4. april, 1901).

Accepterer du Kristi betvingelses- og lydighedsåg, vil du finde at det er af den største hjælp for dig. Bæres dette holder det dig nær til Kristi side, og Han bærer den tungeste del af din byrde.

Lær af mig; for jeg er sagtmodig og ydmyg i hjertet. At lære de lektier som Kristus lærer er den største rigdom som studerende kan finde. Hvilen kommer til dem i bevidstheden at de prøver at behage Herren (Brev 144, 1901).

Hjælp til at bære alle byrder. - Der er her en betingelse for den hvile og fred Kristus giver os. Det er at bære åg hos Ham. Alle som vil acceptere betingelsen, vil finde at Kristi åg vil hjælpe dem til at bære alle nødvendige byrder for dem at bære. Uden Kristus ved vor side til at tage den tungeste del af byrden, må vi i virkeligheden sige at den er tung. Men bærer vi åg med ham på pligtens vogn, kan livets byrder bæres let. Og sådan som mennesker handler i villig lydighed mod Guds krav, vil hans fred i sindet komme. . . .

Sagtmødhed og ydmyghed vil karakterisere alle som er lydige mod Guds lov, alle som vil bære Kristi åg i underdanighed. Og disse nådegave vil bringe ønskværdige resultater for fred i Kristi tjeneste (ST 16. april, 1912).

(kp. 16,24; Luk. 9,23.) Symbol i underdanighed mod Guds vilje. - For helt af være forenede med Kristus må vi tage hans åg på os. Han siger: "Tag mit åg på jer." Adlyd mine krav. Men disse krav kan være i direkte mod menneskeagentens vilje og mål. Hvad skal der gøres ved det? Hør hvad Gud siger: "Hvis noget menneske vil komme efter mig, så lad ham fornægte sig selv, og tage sit kors dagligt op, og følge mig." Åget og korset er symboler der repræsenterer det samme, - at opgive viljen til Gud. At bære Guds Søns åg forener det dødelige menneske med Guds inderligt elskede Søn. At tage korset på sig adskiller selvet fra sjælen og sætter mennesket der, hvor det kan lære at bære Kristi byrder. Vi kan ikke følge Kristus (1091) uden at bære hans åg, uden at løfte korset og bære det efter ham. Hvis vor vilje ikke stemmer overens med de himmelske krav, så skal vi fornægte vore tilbøjeligheder, opgive vore kæreste ønsker og træde i Kristi spor. . . .

Mennesker laver åg, som synes at være lette og behagelige at bære, men til sidst viser de sig at være tunge. Jesus ser dette og siger; "Tag mit åg på dig. Det åg, du selv vælger i den tro, at det vil passe så godt, passer slet ikke. Tag mit åg på dig og lad mig lære dig de ting, som du nødvendigvis må lære. For jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet. Så skal du finde hvile for din sjæl. For mit åg er gavnligt, og min byrde er let." Herren tager aldrig fejl angående sine arvinger. Han kender de mennesker, han arbejder med. Når de bøjer sig under hans åg når de opgiver den kamp, som har været nytteløs for dem selv og for Guds sag, finder de ro og hvile. Når de indser deres egne svagheder og mangler, vil de glæde sig over at gøre Guds vilje. De vil tage Kristi åg på sig. Så kan Gud få dem til at ville og gøre hans gode vilje, som ofte går stik imod menneskesindets egne planer. Når vi er blevet salvet med Ånden, vil vi lære ydmyghedens lektie, som altid bringer sjælen hvile. (RH 23. okt., 1900).

Kristi åg snærer aldrig. - Det er ikke dit arbejde at samle dine byrder op. Idet du tager de byrder Kristus vil have på dig, så kan du se hvilke byrder Han bar. Lad os studere bibelen, og finde ud af hvilken slags åg Han bar. Han var en hjælp for dem omkring Sig. Han siger: "Kom til mig, alle I som arbejder og har tunge byrder, og jeg vil give dig hvile. Tag mit åg på dig, og lær af mig; for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, og I skal finde hvile for jeres sjæle." Du ser der er et åg at bære. Dette er netop den tro vi mangler - en tro som vil gribe Guds løfter, en som vil tage Kristi åg og bære de byrder som Han vil have os. Vi tænker ofte at vi har en vanskelig tid med at bære byrder, og det er ofte tilfældet, fordi Gud ikke har gjort tilvejebringelse for os, for at kunne bære disse byrder; men når vi bærer Hans åg og Hans byrder, kan vi bevidne at Kristi åg er let og Hans byrder er lette, fordi Han har gjort tilvejebringelse for disse. Men når du føler dit nedtrykt og modløs, så opgiv ikke kampen; du har en levende Frelser som vil hjælpe dig, og du vil have hvile i Ham. Du må ikke lægge modens byrde på din hals, og bære det som Gud aldrig har planlagt at du skal bære. Det er ikke dit arbejde at imødekomme verdens standard, men hver enkelt store spørgsmål bør være:

Hvordan kan jeg imødekomme Guds standard? Det er at du finder hvile for sjælen; for Kristus har sagt: "Mit åg er nemt, og min byrde er let."

Når du har et åg der snærer om din hals, så ved du at det ikke er Kristi åg; for han siger at hans åg er nemt. Hvad Gud ønsker af os er at lære hver dag af vort liv, hvordan vi skal opbygge vor karakter for tid og for evighed. Han ønsker ikke at få os ud i et spor og aldrig vende os bort fra det; og have faste idéer, og holde dem fast, uanset om de er rigtige eller forkerte. Han vil sætte os iblandt prøvelser og vanskeligheder, og når vi har lært at overvinde forhindringer i den rette ånd, med et højt og helligt fortsæt, vil Han give os en anden lektie. Og hvis vi ikke har Kristi sagtnodighed til at hele lære af Jesus i Hans skole, så kan vi vide at vi ikke har Kristi åg. (RH 10. maj, 1887).

29 (Joh. 15,4, 5). Vanskeligt at opgive sin egen vilje og vej. - Hvis du er villig til at lære hjertets sagtnodighed og ydmyghed i Kristi skole, vil han visselig give dig hvile og fred. Det kræver en frygtelig hård kamp at opgive sin egen vilje og sine egne metoder. Men du vil finde hvile og fred, så snart du har lært det. Stolthed, selvskhed og ambition må overvindes. Din vilje må smelte helt sammen med Kristi vilje. Hele livet kan blive et stadigt kærlighedsoffer hver handling en åbenbaring og hvert ord et udtryk for kærlighed. Som vin træets liv pulserer gennem stammen og klasen og flyder fra de dybeste trævlerødder og når op til de øverste blade, således brænder og flyder Kristi kærlighed i sjælen og sender sine dyder ud i menneskets væsen, så det trænger igennem enhver bevægelse i legeme og sind. (Brev 14, 1887).

Hvordan bæres åget. - Grib fat i Guds arm, og sig: "Jeg er intet, og Du er alt. Du har sagt: 'Uden mig kan I ingen ting gøre.' Nu, Herre, må jeg have dig til at blive i mit hjerte." Gå da fremad skridt for skridt, i levende tro, blivende i Jesus Kristus. Dette er at bære Hans åg, lydighedens åg (MS 85, 1901).

At bære åget hos Kristus, betyder at arbejder i Hans linjer, at være en samarbejdspartner med Ham i Hans lidelser og trængsler for den tabte menneskehed. Det betyder at være en klog underviser for sjæle. Vi skal være det vi er villig til at være, af Kristus i disse dyrebare prøvetimer. Vi skal være den slags kar, som vi lader os selv formes til. Vi må forene os med Gud og forme og danne værket, have vor vilje underlagt den guddommelige vilje (Brev 71, 1895).

30. Nemt åg giver ikke et nemt liv. - Herren kalder sit åg nemt, og hans byrde let. Alligevel vil det åg ikke give os et nemt liv og frihed og føje selvet. Kristi liv var et i selvopofrelse og selvfornægtelse for ethvert skridt; og med en konsekvent, Kristuslignende ømhed og kærlighed, vil hans sande efterfølger vandre i mesterens fodspor; og idet han går frem i dette liv, vil han blive mere og mere inspireret af Kristi liv og ånd (ST 16. april, 1912).

Kapitel 12

24-32 (kp. 9,34; Mark 3,22; Luk. 11,15). Lukkede øjne for beviset. - De [farisæerne] tilskrev Guds hellige kraft, manifesteret i Kristi gerninger for at være sataniske agenter. Derved synde farisæerne imod Helligånden. Hårdnakkede, dystre og hjerter af jern bestemte dig sig for at lukke deres øjne mod beviset, og derved begik de utilgivelig synd (RH 18. jan., 1898).

29, 30 (Luk. 11,21-23). Stærkere end den stærke mand. - "Han der ikke er for mig er imod mig; og han der ikke samler med mig, spreder." Han som er hos Kristus, fastholder Hans enhed, sætter ham på sit hjertes trone, og adlyder Hans ordrer, er sikker fra den ondes snarer. Han som forener sig selv med Kristus vil samle sig Kristi nådegaver, og vil give styrke, virkelyst og kraft til Herren ved at vinde sjæle til Kristus. Når Kristus tager sjælens fæstningsanlæg i besiddelse, menneskeagenten bliver ét med ham. Ved samarbejde med Frelseren, bliver han det instrument som Gud virker igennem. Når Satan kommer og strider for at tage sjælen i besiddelse, finder han at Kristus har gjort ham stærkere, end den stærkest bevæbnede mand (MS 78, 1899).

30. Se EGW for kp. 16,24.

31, 32 (Mark 3,28, 29; Luk. 12,10; se EGW på 2.Mos. 4,21). Fast, besluttet modstand mod sandheden. - Kristus advarer ikke imod begrænsede mennesker, men imod magter og myndigheder, mod åndelig ondskab på høje steder. Han fortæller til tilhørere at al slags synd og blasfemi kan tilgives hvis det gøres i uvidenhed. I deres store blindhed kan de sige krænkende og bespottende ord imod Menneskesønnen, og alligevel være inden for nådens grænse. Men når Guds Ånd hviler på Hans budbringere, er de på hellig grund. At ignorere Guds Ånd, at anklage det for at være djævelsk ånd, sætter dem i en position hvor Gud ikke har kraft til at nå deres sjæle. Ingen af de kræfter i Guds forudseenhed, som retter den fejlende, kan nå dem. . . .

At tale imod Kristus, anklage Hans gerninger for at være sataniske agenter, og tillægge Åndens manifestationer en fanatisme, er ikke i sig selv en fældende synd, men den ånd der får mennesker til at gøre disse påstande, sætter dem i en situation for hårdnakkethed modstand, hvor de ikke kan se åndeligt lys. . . .

De tror de følger sund fornuft, men de følger en anden leder. De har sat sig selv under magtens kontrol, hvor de i deres blindhed er helt uvidende derom. De har kun modsat sig Ånden, som kan lede dem, oplyse dem, frelse dem. De følger skyldens sti, hvor der ikke er tilgivelse, i dette liv og i det kommende liv. Ikke den nogen grad af skyld vil udtømme (1093) Guds nåde, men stolthed og vedholdende hårdnakkethed leder dem til at foragte Guds Ånd, og besidde et plads hvor ingen manifestation af Ånden kan overbevise dem om deres fejl. De vil ikke give opgive deres hårdnakkede vilje.

På denne vor dag har mennesker sat sig selv der, hvor de er helt ude af stand til at opfylde betingelserne for anger og bekendelse, derfor kan de ikke finde nåde og tilgivelse. Blasfemiens synd imod Helligånden ligger ikke i et pludseligt ord eller handling; den er fast, bestemt modstand mod sandhed og bevis (MS 30, 1890).

Synd imod Helligånden. - Ingen behøver at se synden imod Helligånden som noget mystisk og udefinerligt. Synd imod Helligånden er den hårdnakkede modstræbende synd der nægter at besvare indbydelsen til at angre (RH 29. juni, 1897).

34-37. Se EGW for Sal. 19,14; Es. 6,5-7.

37. Der er behov for en helliggjort tunge. - Stop med at dvæle ved andres fejl. Hav tungen helliggjort for Gud. Afhold fra at sige noget der kan forringe andres indflydelse; for får disse kritiserende ord lov at flyde, bespottet du Guds hellige navn, ligeså sandeligt som du vil sværge. . .

Vi behøver at være særligt på vagt for en tunge der er helliget Satan. Den tunge som Gud har givet, skal bruges til at forherlige Ham i tale. Sker dette ikke, vil vi stå direkte i vejen for Guds arbejde i denne verden, og himlens domme vil visselig falde på os (MS 95, 1906).

42 (Luk. 11,31). En større end Salomon. - Kristus vidste, at israelitterne regnede Salomon som den største konge, der nogensinde havde holdt et jordisk kongescepter i sin hånd. Ved Guds særlige bestemmelse, havde han opbygget deres første storslåede tempel, som overgik i skønhed, rigdom og herlighed og gav Israel indflydelse og værdighed som et folk. Han blev begavet med visdom, og hans navn blev forherliget ved dem. At være ham overordnet, var i deres øjne, at være mere end menneskelig, at besidde guddommens forret [Matt. 12,42 citeret] (YI 23. sept., 1897).

43-45 (Luk. 11,24-26). Ingen neutralitet er mulig. - [Matt. 12,43-45 citeret.] Kristus viser at der ikke kan været noget neutralt i Hans tjeneste. Sjælen kan ikke møttes med noget mere end den fuldstændige helligelse - helligelse af tanke, stemme, ånd og ethvert organ i sind og legeme. Det er ikke nok at karrene tømmes, de må fyldes med Kristi nåde (MS 78, 1899).

(Es. 57,12; 2 Peter 2,20, 21.) Selvretfærdighedens forbandelse. - Det pyntede hus repræsenterer den selvretfærdige sjæl. Satan drives ud af Kristus. Men han vender tilbage i håb om at få adgang. Han finder huset tomt, fejlet og pyntet. Kun selvretfærdighed bliver der. "Så går den bort og henter syv andre ånder, værre end den selv, og de kommer ind og tager bolig der; da bliver det sidste værre for dette menneske end det første."

Selvretfærdighed er en forbandelse, en menneskelig prydelse, som Satan bruger til sin ære. Dem som pryder sjælen med selvpris og smiger bereder vejen for syv andre ånder mere ond end den første. Da de fik sandheden første gang, bedrog disse sjæle sig selv. De bygger på et selvretfærdighedens fundament. Menighedsforsamlingens bønner kan gives til Gud med en masse ceremonier, men hvis de gives i selvretfærdighed, æres Gud ikke ved dem. Herren erklærer: "Jeg vil erklære din retfærdighed, og dine gerninger; for de skal ikke gavne dig." Til trods for al deres fremvisning, deres pyntede bolig, kommer Satan med en trop af onde engle og tager sin plads i sjælen, for at hjælpe med bedraget. Apostlen skriver. "Thi når de ved erkendelse af Herren og frelseren Jesus Kristus har undflyet verdens besmittelse, og igen lader sig indvikle deri og bukker under, så er det sidste blevet værre med dem end det første. Thi det havde været bedre for dem ikke at have lært retfærdighedens vej at kende frem for efter at have erkendt den da at vende sig bort fra det hellige bud, som blev dem overgivet" (MS 78, 1899).

Kapitel 13

15. Se EGW for Luk. 7,29. 30.

24-30. Rajgræsset tiltrækker opmærksomhed. - (1094) Rajgræssets vækst iblandt hveden, fik sig særlig opmærksomhed. Kornet vil underkastes hård kritik. Den overfladiske observatør vil i virkeligheden sætte hele marken op som værdiløs, eller af den som fryder sig over at røbe det onde. Han fordømmer såmanden, som en som har blandet det dårlige frø med det gode, for hans egen onde hensigt. Sådan vil den fejlende og hyklere som bekendt at følge Jesus, bringe skam over kristendommens sag, og få verden til at betvivle Kristi sandheder. Ligesom rajgræssets tilstedeværelse iblandt hveden i høj grad modvirker saarbejdet, ligeledes forpurrer synden sig iblandt Guds folk, i et omfang. Jesu plan for at frelse faldne mennesker fra Satans kraft og giver menneskehjertets gode grund for gode gerningers frugtbarhed (2SP 248, 249).

52. Det gamle og nye testamente er uadskillig. - [Matt. 13,52 citeret.] I denne lignelse, som Jesus bragte Sine disciple, viser han deres ansvar, som arbejder på at give verden det lys som de har fået fra Ham. Hele det gammeltestamentlige skrift var tilgængelige for dem; men det var ikke blot skrevet for oldtidens mennesker; det var for alle tidsaldre og for alle folk. Jesus vil have at Hans lærers underviser ransager det gamle testamente ihærdigt for det lys, som opretter Hans identitet, som Messias forudsagde i profetien, og åbenbarer arten af hans mission for verden. Det gamle og nye testamente er uadskillige, for begge er Kristi lære. Jødernes lære, som kun accepterer det gamle testamente, er ikke kun til frelse, eftersom de forkaster Frelseren hvis liv og tjeneste er en opfyldelse af loven og profeterne. Og deres lære som afviser det gamle testamente er ikke til frelse, fordi det forkaster det som er direkte Kristi vidnesbyrd. Skepsis begynder med at trække det gamle testamente fra, og det tager kun et andet skridt til at fornægte det Nyes validitet, og derved forkastes begge.

Jøderne har lidt indflydelse over kristenverden ved at vise dem betydningen af budene, inkluderet den bindende sabbatslov, for når sandhedens gamle rigdomme bringes frem, kaster de det nye til side i Jesu personlige lære. På den anden side, er den stærkeste grund til at kristne ikke påvirker jøderne til at antage Kristi lære som den guddommelige visdoms sprog, er det fordi, at de ved at frembringe Hans ords rigdomme, behandler det gamle Testaments rigdomme med foragt, som er Guds Søns første lære, igennem Moses. De forkaster den lov der blev proklameret i Sinaj, og det fjerde buds sabbat, der blev oprettet i Edens have. Men evangeliets tjener, som følger Kristi lære, vil få et grundigt kendskab til både det gamle og nye testamente, da han kan bringe dem i deres sande lys som et uadskilleligt hele for folk - det ene afhængig af og oplyser det andet. Således vil de, som Jesus underviste Sine disciple, frembringe "nye og gamle ting" fra deres skatkammer (2SP 254, 255).

Kapitel 14

9 (Mark 6,26; 1 Sam. 25,32-34). Forkert at holde et forkert løfte. - David havde aflagt en ed at Nabal og hans hus skulle gå fortabt; men nu så han at det var ikke kun forkert at aflægge en sådan ed, men det ville være forkert at holde den. Hvis Herodes havde haft Davids moralske mod, uanset hvor ydmyg han kunne være, ville han have tilbagetrukket den end som lagde Johannes Døbers hoved til bødlens økse, så en hævngherrig ond kvinde kunne få udrettet, og han ville ikke have haft en Gudsprofets morders skyld på sin sjæl (ST 26. okt., 1888).

Kapitel 15

6. Se EGW for Jer. 23,1.

9 (se EGW for kp. 5,13.14; Jer. 8,8). Vildfarelse som parasitter på sandhedens træ. - Satan har arbejdet med bedragerisk magt, bragt en mangfoldighed af vildfarelser som fordunkler sandheden. Vildfarelse kan ikke stå alene, og vil hurtigt dø ud, hvis den ikke fæstnede sig selv som en parasit på sandhedens træ. Vildfarelse drager sit liv fra Guds sandhed. Menneskers traditioner drager sig selv, som flydende spire, til (1095) Guds sandhed, mennesker betragter dem som en del af sandheden. Satan får fodfæste igennem falske læresætninger, og holder menneskers tanker til fange, og får dem til at bevare de teorier som ikke har fundament i sandheden. Mennesker lærer frimodigt menneskers bud, og går igennem tidsaldre som traditioner, de får en kraft over menneskesindet. Men tidens fremadskriden gør ikke vildfarelse til sandhed, vildfarelsens tunge vægt får heller ikke sandhedens plante til at blive en parasit. Sandhedens træ bærer sin egne spirende frugter, viser sin sande oprindelse og natur. Vildfarelsens parasit bærer også sin egen frugt, og gør det klart at dens karakter er forskellig fra planter med himmelsk oprindelse (Brev 43, 1895).

Kapitel 16

6. Se EGW for Luk. 12,1.

18. Det sande grundlag.--[Matt. 16,18 citeret.] Ordet "Peter" betyder en løs sten. Kristus henviser ikke til Peter som den klippe Han vil lægge sin kirke på. Hans udtryk "denne klippe" henviser til Ham selv fundamentet for den Kristne kirke (ST 28. okt., 1913).

18, 19. Se EGW for Joh. 20,23.

22, 23 (Luk. 22,31. 32). Satan imellem Peter og Kristus. - Se hvad Herren sagde til Peter. . . . Han sagde, "Vig bag mig, Satan." Hvad gjorde Satan? Han kom direkte op ansigt til ansigt med Peter og mellem Herren og Peter, så endog Peter påtog sig at irettesætte Herren. Men Herren kom tæt op til Peter og Satan blev lagt bag Kristus. Herren fortalte Peter at Satan ønskede ham, at han ville sigte ham som hvede, men Han sagde: "Jeg har bedt for dig, at din tro ikke svigter." Hvis Peter havde lært den lektie som han burde have lært, hvis han havde stået hos Gud i trængslens tid, ville han have stået der. Hvis han ikke havde været ligegyldig med de lektier Kristus havde undervist i, ville han aldrig have fornægtet sin Herre (MS 14, 1894).

Satan talte igennem Peter. - Da Kristus åbenbarede Peter den trængselstid og de lidelser der stod lige foran Ham, og Peter svarede: "Lad det ikke gå så vidt, Herre, dette skal ikke gå dig sådan", befalede frelseren: "Vig bag mig, Satan." Satan talte igennem Peter, og fik ham til at handle på fristerens side. Peter anede intet om Satans nærværelse, men Kristus kunne gennemskue bedragerens nærværelse, og i Hans irettesættelse over for Peter, henvendte han sig til den virkelige fjende (Brev 244, 1907).

Satans gerning var at tage modet fra Jesus, idet han kæmpede med at frelse den faldne slægt, og Peters ord var præcis hvad han ønskede at høre. De var i modsætning til den guddommelige plan; og uanset hvad bar dette karakterpræg en forhånelse mod

Gud. De blev sagt under tilskyndelse af Satan; for de var imod den eneste ordning, som Gud kunne gøre for at bevare Sin lov og styre Sine undersåtter, og dog frelse faldne mennesker. Satan håbede på at de kunne bedrøve Kristus og gøre Ham modløs; men Kristus henvendte sig til tankens ophav og sagde: "Vig bag mig, Satan" (RH 6. april, 1897).

24 (Mark 8,34; Luk. 9,23; se EGW for Matt. 11,28-30). Gå på Kristi vej. - Dem som er frelste må gå på den samme vej som Kristus befærede. Han siger: "Den som følger efter mig, lad ham fornægte sig selv, og tage sit kors op, og følge mig." Karakteren skal formes efter Kristi lighed (MS 105, 1901).

Korset løftes op. - Vi skal løfte korset, og følge i Kristi fodspor. Dem som løfter korset vil finde ud af at når de gør dette, så løfter korset dem, giver dem sjælsstyrke og mod, og peger dem hen til Guds lam, som bærer alverdens synd. (RH 13. juli, 1905).

(Job 19,25.) Op fra lavlandene. - Korset løfter dig op fra jordens lavlande, og bringer dig ind i det lifligste samfund med Gud. Gennem korsets betydning vil din erfaring være sådan at du kan sige: "Jeg ved at min Genløser lever, og fordi Han lever, skal jeg også leve." Hvilken forsikring er dette (MS 85, 1901)!

(kp. 7,13, 14.) Ved skillevejen. - Korset står hvor to veje splittes. En er lydighedens sti der fører til himlen. Den anden fører til den brede vej, hvor mennesker nemt kan gå med sin syndsbyrde og fordærvelse, men den fører til fortabelse (MS 50, 1898).

(kp. 12,30; Luk. 11,23.) At leve for selvet vanærer Genløseren. - Kristne som lever for selvet vanærer deres Genløser. De kan tilsyneladende virke meget aktive i Herrens tjeneste, men de væver selvet med ind i alt hvor de gør. Når de sår selvishedens frø, vil de til sidst høste fordærvensens høst. . . . At tjene selvet tager en variationer af former. Nogle af disse former virker tilsyneladende harmløse. Tilsyneladende godhed giver dem udseende af oprigtig godhed. Men de bringer ingen ære til Herren. Ved deres tjeneste forhindres Hans sag. Kristus siger: "Han der ikke er med mig, er imod mig; og han der ikke samler med mig han spreder."

Dem som bringer selvet med i deres arbejde er ikke til at stole på. Hvis de mister selvet af syne i Kristus, vil deres anstrengelser ikke have værdi for hans sag. Så vil de tilpasse livet til Hans lære. De vil lægge deres planer i harmoni med Hans store kærlighedsplanlægning. I deres anstrengelser vil selvisheden være bandlyst. . . . Selvfornægtelse, sindets ydmyghed, en ædel karakter, var markant for Frelserens liv. . . [Matt. 16,24 citeret] (MS 2, 1903).

Kapitel 17

1-3 (Mark 9,2-4; Luk. 9,28-31). Egnen til at tjene Kristus. - Faderen vælger Moses og Elias til at være Hans budbringere for Kristus, og forherlige Ham med himlens lys, og være fortrolig med Ham om hans kommende pinsler, fordi de havde levet på jorden som mennesker; de havde erfaret menneskelig sorg og lidelser, og kunne sympatisere med Jesu trængsler, i Hans jordiske liv. I sin position som profet for Israel, havde Elias fremvist Kristus, og hans opgave var, i en vis grad, lig med Frelserens opgave. Og Moses havde, som Israels leder, stået i Kristi sted, kommunikeret med Ham og fulgt Hans anvisninger; derfor var disse to, ud af hærene samlet omkring Guds trone, som var egnen til at tjene Guds Søn (2SP 329).

Kapitel 18

6. De unge i Kristus. - [Matt. 18,1-6 citeret.] De små der refereres til her, som tror på Kristus, er ikke kun dem som er unge af år, men små børn i Kristus. Der ligger en advarsel i disse ord for at vi ikke skal forsømme selvsk eller foragte vore svage brødre; så vi ikke skal være utilgivende, nøjeregnende, domme og fordømme andre, og derved tage modet fra dem (RH 16. april, 1895).

15-17 (Joshua 7,10-26). Nogle skal ikke holdes tilbage. - Navnene på dem som synder og nægter at angre, bør ikke forblive i menighedsbøgerne, så de hellige ikke holdes ansvarlige for deres onde gerninger. Dem som udøver en overtrædelse bør hjemses og bearbejdes, og hvis de så nægter at angre, bør de udskilles fra menighedsfællesskabet, i overensstemmelse med regler der er nedlagt i Guds Ord. . . .

Dem som nægter at høre på formaninger og advarsler fra Guds trofaste budbringere, skal ikke forblive i menigheden. De skal ud af fællesskabet; for de vil være som Akan i Israels lejr - være bedraget og bedrage selv.

Hvem kan, efter at have læst beretningen om Akans synd og straf, tro at det er i overensstemmelse med Guds vilje at dem som handler ondt, nægter at angre, skal forblive i menigheden? At bibeholde disse vil være en forhåelse imod himlens Gud (Brev 215, 1902).

18. Se EGW for Joh. 20,23.

Kapitel 19

13-15 (Mark 10,13-16; Luk. 18,15-17). Mindet holdt børn borte fra vildfarelse. - Kunne vi se den senere skæbne for denne lille gruppe, så vil vi se mødre genkalde deres børn på den dag, i deres tanker, og gentage Frelserens elskelige ord for dem. Vi vil se, hvor ofte erindringen for disse ord, i den efterfølgende år, afholder børn fra at bortvige fra den sti Herrens genløse har fået anvist. (ST 18. dec, 1907).

Kapitel 20

28. Se EGW for kp. 9,12. 13.

30-34. Se EGW for Mark 10,46-52.

Kapitel 21

18-20 (Mark 11,12-14). Frugt-bærende grene. - Herren var hungrig. Han (1097) repræsenterer et folk der hungrede efter den frugt de burde have haft, men ikke tog imod fra et tilsyneladende blomstrende figentræ. De åndelige fornødenheder blev ikke dækket til at mætte det folk Kristus bad for at Hans liv skulle frelse, ved Hans nåde og retfærdighed.

Når Herren er hos folket som har kundskab og et bedre åndeligt lys, og når de videregiver det som de har modtaget fra Gud, er de frugt-bærende grene. De tager imod Guds rige velsignelse, og bærer frugt. Som et sikkert resultat, i Guds hånd og under Helligåndens indflydelse er de mægtige mennesker. Hele tiden bringer de verden Guds godhed, ikke kun i åndelige liner, men ligeså vel i timelige linier. De skal være fremherskende; for Gud er i sandhed med dem (MS 65, 1912).

28-31. Intet at rose sig af. - Kristus fordømte ikke den første søn for at trods befalingen. Samtidig roste Han ham heller ikke. Den klasse som gør lige som sønnen der sagde: "Jeg vil ikke," får ingen kredit for at havde det standpunkt de har. Denne åbenlyse oprigtighed anbefales ikke som en dydighed. Denne åbenlyse karakter, helliget ved sandhed og hellighed vil gøre et frimodigt vidne for Kristus; men bruger synderen den, er den en forhåelse og trodsighed, og nærmer sig blasfemi. Fordi et menneske ikke er en hykler er han ikke mindre end en synder. Når Helligåndens appeller kommer til hjertet, er det vores eneste sikkerhed at besvare disse uden tøven (MS 127, 1899).

Der er brug for mere end et løfte. - Sådan som Israels historie præsenteres i denne lignelse, bør studeres af alle som vil praktisere Kristi lære. Vingården repræsenterer menigheden. De to sønner er de to klasser af mænd og kvinder i verden. Herren kalder ethvert menighedsmedlem til at arbejde i Hans vingård. Vi skal forstå vort forhold til Kristus. Kristus må blive i vore hjerter, så vi kan holde rene principper frem for os, en stor opmuntring til

moralsk retskaffenhed. Vort arbejde er ikke kun at *love*, men at *gøre* det. Ærligt og redeligt må vi binde os op med Gud, for at opfylde Hans ord til sidstnævnte. Lad dem som hører det budskab Gud sender os i dag, være klar over det, så de ikke følger de selvophøjede jøders eksempel. Gud har ikke i sinde at fjerne alt fra vor sti som skaber tvivl og spørgsmål om Hans tjeneres virke. Han giver plads for så meget tro, at det åbne og oprigtige menneskesind overbevises; men flere beviser end dette vil aldrig kunne forandre den indre beslutning om at modstå lyset. (MS 127, 1899).

Kapitel 22

2-4 (Luk. 14,16, 17). Den himmelske fest. - Den åndelige festbanket er blevet sat frem for os i rigt mål. Af Guds budbringere er vi blevet præsenteret for den største fest - Kristi retfærdighed, retfærdiggørelse ved tro, Guds overmådelig store og dyrebare løfter i Hans ord, fri adgang til Faderen ved Jesus Kristus, Helligåndens trøstermand, og den velbegrundede forvisning om evigt liv i Guds rige. Vi spørger: Hvad kunne Gud gøre for os, som han ikke har gjort i forberedelsen af den store nadver, den himmelske fest (RH 17. jan., 1899)?

11, 12. Holde fest over Ordet. - Et festmåltid er blevet tilberedt for os. Herren har spredt Sit Ords rigdomme for os. Men vi må ikke komme til måltidet iklædt borgerens klæder. Vi må have Kristi retfærdigheds hvide klædning på, som har været forberedt for alle gæster (MS 70, 1901).

(Åb. 7,13. 14.) **Ud af trængsel.** - Husk på, at enhver som findes med bryllupsklædning på, vil komme ud af den store trængselstid (RH 17. april, 1894).

29. Se EGW for kp. 5,13. 14; Jer. 8,8; Luk. 4,18. 19.

37-39 (Mark 12,30. 31; Luk. 10,27; Kol. 2,10). Fuldkommen i Kristus. - Guds lov forlanger at mennesker skal elske Gud højest, og sin næste som sig selv. Når dette igennem vor Herre Jesus Kristi nåde er sket fuldstændigt, skal vi være fuldkommen i Kristus (Brev 11, 1892).

Kapitel 23

8 (se EGW for Joh. 13,14. 15). Ikke først eller sidst hos Kristus. -- De, som i Jesu ånd og kærlighed vil blive ét med ham, vil være i tæt fællesskab med (1098) hinanden, bundet sammen af kærlighedens silkebånd. Da vil menneskelige broderskabsbånd ikke altid være spændte, klar til at knække under enhver provokation. 'I er alle brødre' vil være ethvert troens barns overbevisning. Når Kristi efterfølgere er ét med ham, vil der ikke være en første og sidste, ingen mindre respekterede eller mindre vigtige. Et velsignet broderligt fællesskab vil binde alle, der virkelig modtager Herren Jesus Kristus med en fast loyalitet, der ikke kan brydes. Alle vil være lige ét med Kristus. (MS 28, 1897).

I er alle brødre. - Gud har draget mennesker til ansvar, og sat dem under forhold der er gode til at være Hans vilje lydige. I deres gudgivne mandigheds værdighed, skal de beherskes og styres af Guds selv, ikke af nogen menneskelig forstand i vor verden. Mennesker skal altid anerkende at Gud lever og regerer; mennesker skal aldrig blive herre over Guds arv. De skal tænke at "vi alle er brødre." Under den kendsgerning at mennesker er frie og moralske agenter, lærer Gud os at vi ikke skal betvinges ud i et handlemønster, også at vi som ansvarlige mennesker, i samarbejde med Gud skal repræsentere Gud i karakter. Vi skal have en interesse for vor broder, for vor nabo, rundt omkring (Brev 65, 1895).

8-10. Ingen skal underlægge andre sine åndelige interesser. - Det ofte gentagede "Rabbi," var godt for øret, men Jesus advarede Sine disciple imod dette. Han sagde til dem: "Men lad jer ikke kalde rabbi; for en er jeres Mester, Kristus; og I er alle brødre. Og kald intet menneske for jeres fader på jorden, for en er

din Fader som er i himlen. Lad jer heller kalde for mestre, for en er jeres Mester, Kristus."

Med disse ord mente Kristus at intet menneske skulle sætte sine åndelige interesse under en anden, som et barn vejledes og styres af sin jordiske fader. Dette har opmuntret til et bredt ønske gejstlig herredømme, som altid har ført til skade på mennesker, som er blevet betroet, og tiltalt som "fader". Det forvirrer fornemmelsen for Gus forret til hellighed. (MS 71, 1897).

12. Se EGW for 1.Mos. 39,20.

13-33 (Luk. 11,42-44). Legalistisk religion er en

vederstyggenhed. - Kristi irettesættelse til farisæerne anvendes til dem som har mistet deres første kærlighed i deres hjerte. En kold, legalistisk religion kan aldrig lede sjæle til Kristus; for den er en kærlighedsløs religion, der er uden Kristus. Når faster og bønner praktiseres i en selvretfærdig ånd, er de en forhånelse mod Gud. Den højtidelig forsamling der beder, gennemgang af religiøse ceremonier, den eksterne ydmyge, det påtvungne offer, proklamerer alt sammen det vidnesbyrd for verden at, han der gør disse ting betragter sig selv som retfærdig. Disse ting kræver opmærksomhed fra den der udøver disse ting, og siger: Dette menneske har himlens titel. Men det er alt sammen et bedrag. Gerninger vil ikke købe os adgang til himlen. Det ene store offer, der er gjort, passer til alle som vil tro (MS 154, 1897).

37-39 (Luk. 13,34. 35; 19,42). Overøse hævnens skyer. - Kristi hjerte har sagt: "Hvordan kan jeg opgave dig?" Han havde behandlet Israel som en elskende fader, der ville behandle et utaknemmeligt og egensindigt barn. Med en Almægtiges øje så Han at Jerusalems stad havde afgjort sin egen skæbne. I århundreder var der vendt bort fra Gud. Nåden var blevet modstået, privilegier blevet misbrugt, anledninger gået tabt. Folket selv havde hævnens sky som var ublandet med nåde, var ved at briste over dem. Med kvalt halvbrudte ord, udrød Kristus: "Oh om du havde kendt, også på denne din dag, de ting som tilhører din fred; men nu er de skjult for dine øjne! Denne uigenkaldelige sætning blev erklæret over dem (MS 30, 1890).

Kapitel 24

2 (Luk. 19,44). Engle gjorde udslættelsesarbejdet. - Mennesker vil fortsætte med at rejse dyre bygninger, bekoster millioner af penge, og den særlige arkitektoniske skønhed vil tiltrække særlig opmærksomhed, og den fasthed og soliditet som de er konstrueret på; men Herren har instrueret mig at, på trods af usædvanlig fasthed og en dyr opsætning, vil disse bygninger dele skæbne med templet i Jerusalem. Denne (1099) storslåede struktur vil falde. Guds engle blev sendt for at udføre udslættelsesarbejdet, så at en sten blev ikke efterladt på den anden, som ikke var kuldkastet (MS 35, 1906).

23, 24 (kp. 7,20. 21; Es. 8,20; Mark 13,21. 22; Luk. 21,8; Joh. 10,2-5; 15,10; 1 Joh. 2,4). Hvordan kendes en falsk Kristus. - Vi må være fast forankrede i Kristus, rodfæstede og grundfæstede i troen. Satan arbejder ved andres hjælp. Han udvælger dem, der ikke har drukket af livets vand, og hvis sjæle tørster efter noget nyt og fremmed, og som altid er rede til at drikke af en hvilken som helst kilde, de træffer på. Der vil lyde røster, som siger: "Se, her er Kristus," eller "Se, der er han," men vi må ikke tro dem. Vi har umiskendelige beviser for, at det er den sande hyrdes stemme, der kalder på os. Han siger: "Jeg har holdt min Faders befalinger!" Han fører sine får ad den ydmyge lydigheds vej til Guds lov, men han tilskynder dem aldrig til at overtræde loven.

"En fremmeds røst kendes på, at den hverken respekterer eller adlyder Guds hellige, retfærdige og gode lov. Mange, som ikke tager hensyn til loven, foregiver at være hellige og roser sig af de mirakler, de udfører med at helbrede de syge. Men hvilken magt er det, der står bag disse helbredelser? Ser nogen af disse, at de overtræder loven? Og tager de standpunkt som lydige børn, der er parat til at adlyde alle Guds krav? Johannes siger om dem, der bekender sig til at være Guds børn: "Den, som siger, at han kender Gud og ikke holder hans bud, er en løgner, og i ham er sandheden ikke."

Ingen behøver at blive bedraget. Guds lov er lige så hellig som hans trone. Hvert eneste menneske som er født ind i verden, skal dømmes efter den. Der er ingen anden norm som karakteren kan prøves ved. Hvis ikke det er i overensstemmelse med den så er der ingen morgenrøde i det. "Til belæringen og til budskabet" Skal Guds ord da afgøre sagen, eller skal vi godtage menneskers krav? Kristus siger: "På frugterne skal I kende dem." Hvis de som udfører disse helbredelser, på grund af sådanne begivenheder, er tilbøjelige til at undskylde deres forsømmelse af Guds lov og fortsætter med at være ulydige, selv om de ellers har kraft til hvad som helst, så kan man ikke drage den slutning at de har Guds store kraft. Tværtimod er det den store bedragers mirakel virkende kraft. Han overtræder den moralske lov, og han benytter sig af ethvert påfund som han råder over, for at gøre menneskene blinde over for dens sande karakter. Vi er advaret om at i de sidste dage vil han virke "med stor magt og med undere og falske tegn." Han vil fortsætte med disse undere til prøvetiden er slut, sådan at han kan henvise til disse som bevis for at han er en lysets og mørkets engel.

Brødre, vi må være på vagt over for en foregiven hellighed, som tillader, at man overtræder Guds lov. Den, som træder loven under fod og bedømmer sig selv efter egne normer, kan ikke blive helliggjort (RH Nov. 17, 1885).

24. Se EGW for kp. 7,21-23; 2 Kor. 11,14.

30. Se EGW for kp. 28,2-4.

Kapitel 25

1-10. De kloge våbner op af søvnen. - Alle som venter på den himmelske brudgom fremstilles i lignelsen som sovende fordi deres Herre lader vente på sig; men de kloge våbner selv op ved budskabet om at Han nærmer sig, og besvarer budskabet, og deres åndelige dømmekraft var ikke helt væk, og de ordnede sig i rækker. Idet de greb fat i Kristi nåde, blev deres religiøse erfaring livskraftig og i stor mængde, og deres hengivenhed kom til ting deroppe. De så hvor den kilde er de fik næring fra, og værdsatte den kærlighed som Gud havde for dem. De åbnede deres hjerter for at tage imod Helligånden, og hvor Guds kærlighed blev spredt i deres hjerter. Deres lamper blev gjort i stand og brændte, og udsendte regelmæssige stråler i verdens moralske mørke. De forherligede Gud, fordi de havde nådens olie i deres hjerter, og gjorde det arbejde som Mesteren gjorde for dem - gik ud for at søge og frelse dem som var tabt (ST 28. juni, 1910).

7 (Luk. 12,35). En lampe der er gjort i stand og brænder. - De allerbedste akkreditiver vi kan (1100) frembære er kærlighed til hinanden. Al stridighed, al splid, skal ophøre. Gud vil ikke acceptere talenter der er pyntet på, det veltalende menneske, hvis sjælens indre lampe ikke er gjort i stand og brænder. Der må være et helligt hjerte, og sjælens helligede overgivelse (Brev 119, 1899).

14, 15 (Luk. 19,12. 13; se EGW for Joh. 17,20. 21).

Talenterne er ikke begrænset til nogle få. - Ethvert menneske som er betroet individuelle gaver, kaldes talenter. Nogle betragter disse talenter som begrænset til vise mennesker, som har bedre mentale begavelser og er genier. Men Gud har ikke begrænset uddelingen af sine talenter til nogle få begunstigede. Enhver er betroet nogle særlige gaver, som en står til ansvar over for af Herren. Tid, fornuft, midler, styrke, mentale kræfter, hjertets ømhed - er alle gaver fra Gud, betroet til at blive brugt i det store arbejde til velsignelse af mennesker.

Nogle har tilsyneladende kun få talenter, men ved ihærdig at behandle deres Herres goder vil deres begavelser øges meget. . .

Herren venter på enhver til at se om han vil bruge sine talenter vist og uselvisk, eller om han vil søge sin eget fremme. De talenter der uddeles til enhver efter hans særlige evne, så han må lægge til, ved en forstandig investering. Enhver må aflægge et regnskab til Mesteren for hans egne handlinger.

Herren vil ikke forlange noget af dem som er fattige, som ikke har noget at give af, han vil ikke kræve noget af den syge, de aktive kræfter som kropslig svaghed forbyder. Ingen skal klage fordi han ikke kan forherlige Gud med talenter, som aldrig er

blevet betroet Ham. Men hvis du blot har et talent, så brug det godt, og det vil vokse. Hvis talenterne ikke graves ned, vil de vinde flere andre talenter.

De goder som vi modtager er ikke vor egne. Den betroede kapital skal bruges, og når der gives tilbage, er de stadig Herrens ejendom. Vi har ingen ret til at hamstre disse talenter; når Herren Jesus giver tilbage forventer Han at modtage Sit med renter (Brev 180, 1907).

21. Se EGW for 1 Kor. 15,51-55.

Kapitel 26

2 (Mark 14,1; Luk. 22,1, 2). Opmærksomheden henledes til ofret. - Kristus blev kronet med torne. Hans hænder og fødder blev gennemboret med søm. Ethvert skridt fremad i det skammelige sceneri, var af intens lidelse. Men det var Guds hensigt at offentligheden skulle have hele denne forretning, punkt efter punkt, sceneri efter sceneri, den ene fase af ydmyghed der nåede den anden. Det blev bestemt at disse begivenheder skulle finde sted påskehøjtideligheden (MS 111, 1897).

3 (Mark 14,53; Luk. 22,54; Joh. 18,13). En fordærvet præstestand. - Præstestanden var blevet så korrupt at præsterne ikke havde nogen skrupler for at for at begå de mest uærlige og kriminelle handlinger, for at udføre deres planer. Dem som havde påtaget sig ypperstepræsten høje hverv, før og ved Kristi første komme, var ikke guddommeligt udpegede mennesker der til det hellige arbejde. De havde ivrigt tilstræbt sig enhed ved kærlighed til magt og opvisning. De ønskede en position hvor de kunne have autoritet, og begå svindel i fromhedens forklædning, og derved undgå at blive opdaget. Ypperstepræsten havde en magtfuld og betydningsfuld position. Han var ikke blot rådgiver og mellemmand, men dommer; og der var ingen appelmulighed for hans beslutning. Præsterne holdt i tømme af den romerske myndighed, og fik ikke lovgivningsbeføjelser til at sende nogen i døden. Denne magt påhvilede dem, som herskede over jøderne. Mennesker med fordærvede hjerter søgte ypperstepræstens ophøjede embede og fik det ofte ved bestikkelse og attentat. Ypperstepræsten, iklædt sin hellige og dyrebare klædning, med brystpladen på sit bryst, glimtede lyset på de dyrebare sten, der var indlagt på brystpladen, var et meget imponerende udseende, og slog de samvittighedsfulde og oprigtige folk med forundring, ærefrygt og ærbødighed. Ypperstepræsten var på en særlig måde påtænkt at repræsentere Kristus, som skulle blive en ypperstepræst for evig, efter Melkisedeks orden (RH 17. dec., 1872).

Ingen ypperstepræst. - Jødernes høje præstestand endte ved Kaifas. Tjenesten var blevet lav og fordærvet. Den havde (1101) ikke længe nogen forbindelse med Gud. Sandhed og retfærdighed var hadefuldt i præsternes øjne. De var tyranniske og bedrageriske, fuld af selvisk ærgerrige planer. Denne tjeneste kunne ikke gøre noget fuldkomment; for den var i sig selv helt fordærvet. Guds nåde havde intet at gøre med dette.

I virkeligheden var Kaifas ingen ypperstepræst. Han bar præsteklædningen, men havde ingen virkelig forbindelse med Gud. Han var uomskåret i hjertet. Stolt og hovmodigt beviste han sin uværdighed for at nogensinde bære ypperstepræstens klæder. Han havde ingen autoritet fra himlen til at besidde denne stilling. Han havde ingen lysstråler fra Gud, der viste ham hvad præstens arbejde var, eller hvad embedet var oprettet på (RH 12. juni, 1900).

6-13 (Mark 14,3-9; Joh. 12,1-8). En oplysning af Guds Metoder. - Der er gaver hvor vi står i direkte forhold til de menneskers karakter og fornødenheder, som vi giver dem. Ikke mange af de fattige ville værdsætte Marias gave, eller vor Herres gave til Sig selv, hvilken gave var det højeste som kunne gives. Denne salve var et symbol på giverens overflydende hjerte. Det var en ydre demonstration på en kærlighed, næret af himmelske strømme som flød over. Og Marias salve, som disciplene kaldte for spild, gentog sig selv tusindvis gange i andres modtagelige hjerter.

Herren Gud er overstrømmende med Sine gaver til vor verden. Spørgsmålet kan stilles: Hvorfor viser Herren en sådan ødselhed, en sådan overdådighed bandt de mange af Hans gaver der ikke kan tælles? Herren vil være så gavmild imod Sin menneskeslægt at det ikke kan siges om Ham at Han kunne have gjort mere. Da Han gav Jesus til vor verden, gav Han hele himlen. Hans kærlighed er uden sidestykke. Det stoppede ikke pludseligt med alt. . . .

I menneskelig tanke er hele frelsesplanen et spild af nådegaver og ressourcer. De er rustet til at gennemføre gendannelsen af Guds billedet i mennesket. Forsoningen er rigelig til at sikre alle, som tager imod den, boliger i himlen. Marias formodede ødselhed er en illustration på Guds metoder i frelsesplanen; for natur og nåde, står i forhold til hinanden, viser den kildes forældende fylde, som de flyder fra (MS 28, 1897).

14-16 (Mark 14,10, 11; Luk. 22,3-5; 1 Tim. 6,10). Ingen bølge af synd. - Judas' pengekærlighed i hjertet voksede med hans skarpsindige evner. Hans praktiske finansieringsevner ville, hvis de blev brugt, oplyst og formet af Helligånden, have været til stor gavn for den lille menighed, og var hans ånd blevet helliget ville han have haft en klar indsigt, en korrekt dømmekraft til at påskønne himmelske ting. Men Judas gemte hele tiden på verdslige planer og snughed. Fra hans side var der ingen brud på synd, men hans skarpe dømmekraft, en selvsk og påholdende ånd tog ham i besiddelse, og fik ham til sidst til at sælge sin Herren for en lille sum penge (MS 28, 1897).

To slags erfaringer forvirrede Judas. - Der er to slags erfaringer - den ydre fremvisning og den indre bearbejdelse. Det guddommelige og menneskelige arbejdede i Judas' karakter. Satan bearbejdede det menneskelige, Kristus det guddommelige. Herren Jesus længes efter at se Judas rejse sig op til de bestemte haver han havde fået. Men den menneskelige side af Judas' karakter var forvirret af hans religiøse følelser, og han behandlede det som nødvendige egenskaber. Ved at tage dette syn for tingene, efterlod han en åben dør for Satan og gå ind og tage hele mennesket i besiddelse. Hvis Judas havde praktiseret Kristi lektier, ville han være overgivet til Kristus, ville han have helliget hele sit hjerte helt til Gud; men han forvirrede erfaring førte ham vild (MS 28, 1897).

Et religiøst bedrageri. - Judas' tilfælde er blevet præsenteret til mig som en lektie for alle: Judas var hos Kristus under hele Frelserens offentlige virksomhed. Han havde alt det som Kristus kunne give ham. Havde han brugt sine evner med alvorlig iver, kunne hans talenter have vokset. Havde han søgt at være en velsignelse, i stedet for en betvivlende, kritiserende og selvsk mand, ville Herren have brugt ham til at fremme Hans rige. Men Judas var spekulant. Han tænkte at han kunne lede menighedens finanser, og få vinding ved sine skarpsindige forretninger. I hjertet (1102) var han splittet. Han elskede verdens pris. Han nægtede at opgive verden for Kristus. Han overgav aldrig sine evige interesse for Kristus. Han havde en overfladisk religion, og derfor spekulerede han på sin Mester og bedrog Ham til præsterne, fuldt overbevist om at Kristus ikke ville lade Sig tage til fange.

Judas var en religiøs bedrager. Han fremholdt en høj standard for andre, men han selv kunne slet ikke nå Bibelstandard. Han bragte ikke Kristi religion ind i hans liv. Hvor mange er ikke i dag ligesom Judas, der bedrager deres Herre? Dem som følger uærlige forretningsgange, ofrer Kristus for vindings skyld og afslører en visdom der er efter Satans orden. Spekulation for selvsk vinding, vil ikke komme ind i menneskers liv, som har den tro der virker ved kærlighed og renser sjælen (Brev 40, 1901).

(Mark 3,19.) Jesus behandlede Judas med klogskab. - Kristus vidste da Han lod Judas knytte til Sig som en af de tolv, at han var besat af besat af selvskhedens dæmon. Han vidste at denne bekendende discipel ville bedrage Han, og alligevel udskilte han ham ikke fra de andre disciple, og sendte ham bort. Han beredte disse menneskers sind for Sin død og himmelfart, og Han forudså at skulle Han sende Judas bort, ville Satan bruge ham til at sprede rapporter, som ville være vanskelige at imødekomme og forklare.

Lederne i den jødiske nation vågede og søgte efter noget som de kunne bruge på at få Kristi ord sat ud af kraft på. Frelseren vidste at Judas kunne, hvis han blev sendt bort, mistyde og mystificere Hans udtalelser så meget at jøderne ville acceptere en falsk version af Hans ord, og bruge denne version til at skade disciplene så frygteligt med, og efterlade det indtryk hos Kristi fjender at jøderne blev retfærdiggjort ved at tage den attitude som de gjorde over for Jesus og Hans disciple.

Derfor sendte Kristus ikke Judas bort fra Sin nærhed, men holdt ham ved Sin side, hvor Han kunne modvirke den indflydelse som han kunne have udøvet mod Hans arbejde (RH 12. Maj, 1903). **26-29.** Se EGW for 1 Kor. 11,18-34. 23-26.

28 (1 Kor. 11,25; se EGW for 3. Mos. 17,11). Det fredsskabende bæger. - Sonofferet er fuldt og tilstrækkeligt. Det er den nye pagt, beseglet med hans blod, som blev udgydt for mange for syndernes forladelse. Dette erklærede Kristus ved den sidste nadver. For dem der drikker i tro er der fredsskabelse, og sjælrensende kraft i dette bæger. Det er Gileads balsam, som Gud har tilvebragt for at genoprette sundheden for den syndslåede sjæl (Brev 108, 1899).

31-35 (Mark 14,27-31; Luk. 22,31-34; Joh. 13,36-38; 1 Kor. 10,12). Selvtillægheden fortsætter i den antagne styrke. - Der er mange i dag som står hvor Peter stod, da han i selvsikkerhed erklærede at han ikke ville fornægte sin Herre. Og på grund af deres selvtillæghed, var det et let bytte for Satans bedrag. Dem som erkender deres svaghed stoler på en kraft der er højere end dem selv. Og så længe de ser på Gud, har Satan ikke magt imod dem. Men dem som stoler på selvet er nemme at overvinde. Lad os huske på at hvis vi ikke giver agt på de formaninger som Gud giver os, så er der et fald foran os. Kristus vil ikke komme og redde fra de sår, man har pådraget sig selv på fjendens grund. Han lader den selvtillæghed, som handler som om han vidste mere end sin Herre, fortsætte i sin formodede styrke. Så kommer lidelse og et forkrøblet liv, og måske nederlag og død (MS 115, 1902).

36-46 (Mark 14,32-42; Luk. 22;39-46; se EGW for Præd. 8,11). Satan forsøgte at knuse Kristus. - Tanken om verdens skyld var af en så frygtelig karakter, at Kristus fødte at han måtte gå derned, og være alene. Mørkets hære er der for at gøre synden tydelig, så omfangsrig, dyb og forfærdelig så mulig. I sit had til Gud, i sin forfalskning af Hans karakter, og manifestere uærbødighed, foragt og had mod Hans regerings love, havde Satan fået uretfærdigheden til at nå himlene, og det var hans hensigt at bryste sig af synd i så stort omfang, at forsoningen vil virke som en umulighed, så at Guds Søn, som forsøgte at frelse en tabt verden, ville knuses under syndens forbandelse. Den vagtsomme fjendes gerning for at bringe Kristus overtrædelsens overmådeligheder, skabte så bitter smerte (1103) at Han følte at Han ikke kunne forblive i umiddelbar nærhed af noget menneskeligt væsen. Han kunne ikke bære at endog Hans disciple skulle være vidne til Hans pine idet Han betragte verdens smerte. Endog Hans mest dyrebare elskede venner måtte ikke være i Hans nærmeste kreds. Retfærdighedens sværd blev blottet, og Guds vrede over synden hvilede på menneskets stedfortræder, Jesus Kristus, Faderens enbårne Søn.

I Getsemane have led Kristus i menneskets sted, og Guds Søns menneskelige natur vaklede under den frygtelige syndeskyld, indtil det fortvivlede råb brød frem fra hans blege skælvende læber: "Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi," men hvis der ikke findes nogen ånden måde, hvorpå frelsen for det faldne menneske kan fuldbyrdes, så "dog ikke, som jeg vil, men som du vil". Matt 26,39. Menneskenaturen ville her og der have døet bort under disse syndsforømmelsers rædsler, om ikke en engel fra himlen havde styrket Ham til at bære pinslen.

Den kraft, som tilføjede menneskets stedfortræder og løser gengældelsens straf, var den kraft, som styrkede og holdt den lidende oppe, da han tyngedes af vredens overvældende vægt, som ville være tilfaldet en syndig verden. Kristus led den død, som var blevet afsagt over Guds lovs overtræder.

Det er frygteligt for den synders som ikke vil angre, at falde i den levende Guds hænder. Dette har vi et tydeligt bevis på i beretningen om syndfloden, der ødelagde den gamle verden, og i

beretningen om den ild, der regnede ned fra himmelen og til intet gjorde Sodomas indbyggere. Men det er aldrig blevet bevist så klart og tydeligt som i Kristi svære lidelser, Søn af den ubegrænsede Gud da han bar Guds vrede for en syndig verden. Det var som følge af synd, overtrædelse af Guds lov, at Getsemane have blev det første sted at lide for en syndig verden. Ingen sorg, ingen pine, kan måle sig med den som Guds Søn udstod.

Mennesket er ikke blevet gjort til en syndbærer, og det vil aldrig komme til at kende syndens forbandelses rædsler, som Frelseren måtte bære. Ingen sorg tåler at sammenlignes med den sorgs som blev båret af ham, på hvem Guds vrede faldt med overvældende styrke. Menneskene kan kun udholde begrænsede prøvelser og fristelser. Dødelige væsener kan kun udholde begrænsede mål af lidelser, og så må de bukke under; men Kristi natur kunne udholde et større mål af lidelse, for det menneskelige opretholdtes i den guddommelige natur og skabte evnen til at lide og udholde det, som var følgen af en fortabt verdens synd. De lidelser, som Kristus udholdt, giver en videre, dybere og mere indgående forståelse af syndens karakter og den gengældelse, som Gud vil lade komme over dem, der vedbliver at leve i synd. Syndens løn er død, men Guds gave er evigt liv i Jesus Kristus for den angrende, troende synder. (MS 35, 1895).

(1.Mos. 3,1-24.) Eden og Getsemane. - Edens have med sin ulydighed og Getsemane have med sin lydighed bliver vist for os. Hvilket et kosteligt arbejde det i Edens have! Hvor meget indebar det af den fatale spise fra det forbudne træ! Men mange følger i de samme fodspor, i ulydighed, i brud fra Guds lov. Når mennesket selvskidt indtager en ulydig kurs mod Gud, fortsætter de ubemærket. De regner ikke med hvad det visselige resultat vil være, når de går ind på fristelsens sti, og gør kun svage anstrengelser for at modstå, og nogle gør slet ikke noget. Men når bogrullen ruller ud, og Gud ser hen over det, vil Han finde at Han har forbudt dette sted, vanæret på et andet sted; og idet rullen åbnes mere og mere, åbenbares resultaterne af ukristelige handlinger. Der var ikke modtaget næring fra Guds Ord, derfor var deres handling ikke kommet af at spise kødet og drikke blodet fra Guds Søn (Brev 69, 1897).

Med sin beskidte plet af ulydighed skal Edens have studeres nøje og sammenlignes med Getsemane have, hvor verdens Genløser led overmenneskelig pine, da hele verdens synder blev lagt på Ham. Adam stoppede ikke med at beregne resultatet af Hans ulydighed (MS 1, 1892).

39. Se EGW for Rom. 8,11.

42 (Mark 14,36; Luk. 12,50; 22,42. 53; (1104) Fil. 2,7).

Stærkere end menneskelig ønske. - Kristi menneskenatur var lige som vores, og han kunne mærke lidelsen tydeligere; for Hans åndelige natur var fri for syndens urenhed. Derfor var Hans ønske for at fjerne lidelse stærkere end noget menneske kan erfare. Hvor intens var Kristi ønske for menneskeheden at undgå en vred Guds mishag, hvor Hans sjæl længes efter lindring, er åbenbart i ordene: "Oh min Fader, om dette bæger ikke måtte gå mig forbi mig, uden at jeg drikker det, så din vilje ske".

Alligevel var Kristus ikke tvunget til at tage dette skridt. Han havde tænkt over denne kamp. Han havde sag til disciplene: "Jeg har en dåb at blive døbt med, og hvor jeg dog er betvunget indtil dette er sket." "Nu er det din time, og mørkets kræfter." Han lagde Sit liv frivilligt ned, for at frelse verden (ST 9. dec., 1897).

43 (Mark 14,40; Luk. 22,45). Billed på en sovende menighed.

- I denne forfærdelige trængselsstund længtes Kristi menneskenatur efter Sine disciples sympati. En anden gang stod Han op fra jorden og gik hen til dem, og fandt dem sovende.

Dette var ikke en dyb søvn. De døsede. De havde en begrænset fornemmelse af deres Herres lidelser og pine. I sin ømhed stod Jesus et øjeblik nedbøjet over dem, og betragtede dem med en blandet følelse af kærlighed og medynk. I disse sovende disciple ser Han en fremstilling af en sovende menighed. Når de burde våge, sover de (*Kristi lidelser*, s. 19, 20).

57 (Joh. 18,13. 14). Behøver ikke at være uretfærdighedens redskaber. -- Kaiafas var den som var i embedet, da forbilledet mødte sit modbillede, da den sande Ypperstepræst kom i sit embede. Enhver medspiller i historien står på sin lod og sit sted;

for Guds store værk efter Sin egen plan, vil føres ud i livet af mennesker som har beredt sig selv til at udfylde stillinger for godt eller ondt. I modsætning til retfærdighed, bliver mennesker uretfærdighedens redskaber. Men de er ikke tvunget til at tage denne handle måde. De behøver ikke at blive uretfærdighedens redskaber, mere end Kain behøvede det (RH 12. juni, 1900).

63, 64 (Mark 14,61. 62; Luk. 22,70). Et forunderligt øjeblik. - Dette er en af de gange hvor Kristus offentligt bekender Sit krav på at være Messias, Den som jøderne så længe havde ventet på. Betyngt med store resultater var det for Kristus et af de forunderlige øjeblikke i Hans liv. Han erkendte at al forklædning måtte fejles bort. Erklæringen at Han var ét med Gud må gøres åbenlys. Hans dommer så på Ham som blot et menneske, og de mente Han var skyldig i blasfemisk formastelse. Men Han erklærede Selv som Guds Søn. Han forsvarede Sin guddommelige karakter til fulde overfor de gejstlige embedsmænd, som havde stævnet Ham for deres jordiske domstol. Hans ord blev sagt i det stille, alligevel med en samvittighedsfuld kraft, viste at Han for Sig selv havde forretten til Guds Søn (MS 111, 1897).

65 (Mark 14,63). Præsteklæder skulle ikke rives sønderrives.

- Præsteklædernes forbillede var blevet bekendtgjort for Moses på bjerget. Enhver artikel som ypperstepræsten skulle bære og måden det skulle gøres på, stod anført. I disse stod det store forbillede, Jesus Kristi karakter repræsenteret. De dækkede præsten med herlighed og skønhed, og får hans embedes værdighed til at vise sig. Når han var i klædt dette, præsenterede præsten sig selv som en repræsentant for Israel, og viste den herlighed i sine klæder, som Israel skulle åbenbare for verden, som Guds udvalgte folk. Gud kunne ikke antage mere end fuldkommenhed i klæder og optræden, i ånd og ord. Han er hellig, og Hans herlighed og fuldkommenhed må repræsenteres i jordisk tjeneste. Intet andet end fuldkommenhed kunne vise den himmelske tjeneste ordentligt. Begrænsede mennesker kunne sønderrive sit eget hjerte, ved at vise en sønderbrudt og ydmyg ånd, men præsteklæderne måtte ikke rives i stykker (YI 7. Juni, 1900).

Et ydre udseende. - Så forvansket var præstestanden blevet at når Kristus erklærede at han Selv var Guds Søn, sønderrev Kaiafas, i foregiven rædsel, sin klædning, og anklagede den Israels Hellige for blasfemi.

I dag er der mange, som hævder at være kristne, er i fare for at rive deres klæder i stykker, (1105) gøre en ydre opvisning af anger, skønt deres hjerter ikke er blødgjort eller undertrykt. Dette er derfor så mange fortsætter med at begå fejl i kristenlivet. Et ydre udseende af sorg vises som noget fejlagtigt, men deres anger er ikke det som de har brug for anger til (RH 12. juni, 1900).

Kristi hjerte er sønderrevet. - Hvor forskellig var den sande Ypperstepræst fra den falske og fordærvede Kaiafas. Kristus stod foran den falske ypperstepræst, ren og ubesmittet, uden en plet af synd.

Kristus sørgede over ethvert menneskes overtrædelse. Han bar også Kaiafas skyldighed, bevidst om det hykleri der boede i hans sjæl, medens han sønderrev sin klædning som påskud. Kristus sønderrev ikke Sin klædning, men Hans sjæl var sønderrevet. Hans klædning for menneskelig kød blev sønderrevet idet Han hang på korset, slægtens syndbærer. Ved Hans lidelse og død blev en ny og levende vej åbnet (RH 12. juni, 1900).

(3. Mos. 10,6.) Et udtrykkeligt forbud. - Det var almindelig skik at klæderne blev revet i stykker ved venners død. Den eneste undtagelse var i ypperstepræstens tilfælde. Endog Aron, da han mistede sine to sønner fordi de ikke ærede Gud hvad de havde fået foreskrevet, var det blevet forbudt at vise sorg og klage, at rive sine klæder i stykker. Dette forbud var udtrykkeligt [3.Mos. 10,6 citeret] (MS 102, 1897).

Den fordømte afsagde dom over den uskyldige. - For ved at rive sine klæder itu i foregiven iver, kunne ypperstepræsten være stillet til regnskab for Sanhedrin. Han havde gjort den ting som Herren havde befalet ikke skulle gøres. Stående under Guds dom, afsagde han dom over Kristus som bespottet. Han gjorde alle sine handlinger imod Kristus som en præstelig dommer, som en ypperstepræst i embedsmedfør, men dette var han efter Guds

bestemmelse. Præsteklædningen som han rev i stykker for at give folk indtryk af sin rædsel for blasfemiens synd, dækkede et hjerte der var fuld af ondskab. Han handlede under Satans inspiration. Under en prægtig præsteklædning, fuldførte han Guds fjendes arbejde. Dette er sket igen og igen, af præster og herskere.

Sønderrivningen afsluttede Kaifas præsteembede. Ved sin egen handling diskvalificerede han sig selv for præsteembedet. Efter Kristi fordømmelse var han ude af stand til at handle uden at vise den mest ufornuftige lidenskab. Han forpinte samvittighed plagede ham, men han mærkede ikke den sorg, som fører til anger.

De som korsfæstede Kristus havde en foregivet religion. Præsternes tilsyneladende hellige klædninger dækkede hjertes, som var fuld af fordærv, ondskab og kriminalitet. De fortolkede fremgangen som gudfrygtighed. Præsterne blev ikke udpeget af Gud, men af en vantro regering. Præstens position blev købt og solgt som købmandsvarer. Det var sådan at Kaifas fik embedet. Han var ikke en præst efter Melkisedeks vis, efter Guds bestemmelse. Han blev købt og solgt til at udvirke ondskab. Han har aldrig vidst hvad lydighed mod Gud er. Han havde en formel guds frygt, og dette gav ham magt til at undertrykke med (MS 102, 1897).

Kapitel 27

15-26 (Mark 15,6-15; Luk. 23,18-25; Joh. 18,39. 40). Et symbol op de sidste dage. - Scenen i retssalen i Jerusalem er et symbol på det, der vil finde sted i jordens histories afsluttende scener. Verden vil acceptere Kristus, Sandheden, eller de vil acceptere Satan, den første store oprører, en røver, frafalden og morder. De vil enten forkaste nådens budskab angående Guds bud og Jesu tro, eller de vil acceptere sandheden, som den er i Jesus. Hvis de accepterer Satan og hans vildfarelser, identificerer de sig selv med den største løgner af alle løgnere og med alle, som er illoyale, mens de vender sig fra ingen mindre end den evige Guds Søn (RH 30. jan., 1900).

Et spørgsmål om valg. - Da Jesus var på jorden, ledte Satan folket til at forkaste Guds Søn, og vælge Barabbas, som i karakter repræsenterede Satan, verdens gud. Herren Jesus Kristus kom for at bekæmpe Satans bemægtigelser i verdens riger. Konflikten er endnu ikke til ende, og når vi drager nær til tidens afslutning, bliver kampen mere intens. Idet vor Herres Jesu Kristi andet komme nærmer sig, sættes djævelske kræfter (1106) i bevægelse nedefra. Satan vil ikke blot vise sig som et menneske, men han vil fremstille sig som Jesus Kristus; og verden, som har forkastet sandheden, vil hylde ham som herrernes Herre og kongernes Konge. Han vil udøve sin magt, og arbejde på menneskers vrede. Han vil fordærve både menneskers sind og kroppe, og vil arbejde gennem ulydighedens børn, fortrylle og forlokke, som en slange gør. Hvilket skuespil vil være for verden, for himmelske intelligensvæsener! Hvilket skuespil for Gud, verdens skaber at beskue!

Den form Satan påtog sig i Eden, da han ledte vore første forældre til overtrædelse, var af en karakter der vildfører og forvirrer sindet. Han vil arbejde på en hårfin måde, idet vi nærmer os enden på jordens historie. Alle hans bedrageriske magter vil komme i gang på de menneskelige undersåtter, der fuldfører værket at forføre menneskeslægten. Så bedragerisk vil hans arbejde være, at mennesker vil gøre som de gjorde i Kristi dage, og spurgte da: Hvem skal jeg løslade jer, Kristus eller Barabbas? Det næsten universelle råb vil være: Barabbas, Barabbas! Og så lyder spørgsmålet: "Hvad vil I da at jeg skal gøre med ham, som i kalder jødernes konge?" og råbet vil igen være: "Korsfæst ham!"

Kristus vil fremstilles i deres person som accepterer sandheden, og som identificerer deres interesse med deres Herres. Verden vil hidse sig op over dem på samme måde som de hidsede sig op over Kristus, og Kristi disciple vil vide at de skal ikke behandles på en bedre måde end deres Herre. Men Kristus vil visselig identificere Sin interesse med dem, som accepterer Ham som deres personlige Frelser. Enhver forhåelse, enhver bebrejdelse,

enhver falsk anklage der gøres imod dem, af dem som har vendt deres øre bort fra Sandheden og vende sig til fabler, vil anklages som de skyldige, ligesom der gøres mod Kristus, i form af Hans hellige (RH April 14, 1896).

Da Kristus var på denne jord, foretrak verden Barabbas' er. Og i dag træffer verden og kirkerne det samme valg. Scenerierne for forrådelser, forkastelsen og korsfæstelsen af Kristus har gentaget sig, og vil gentage sig igen i umådelig målestok. Folk vil fyldes med fjendens egenskaber, og hos dem vil hans bedrag have stor kraft. I den grad vil det lys blive afvist, vil der komme misforståelser. Dem som forkaster Kristus og vælger Barabbas arbejder under et ruinerende bedrag. Fejl fremstillingen og falske vidner vil vokse op til et oprør. Øjet er ondt, hele kroppen vil være fuld af mørke. Dem som sætter lid til en anden leder end Kristus, vil finde sig selv under en forgabets kontrol i krop, sjæl og ånd, som er så henrykkende at sjælene vil, under dens magt, vende sig bort fra at høre sandheden og tro en løgn. De er fanget i en snare og taget, og ved enhver handling råber de: Løslad Barabbas, men korsfæst Kristus.

Også nu er dette bedrag blevet gjort. Scenerierne der udspillede sig på korset gentager sig. I de kirker som har forladt sandheden og retfærdigheden er blevet åbenbart hvad menneskenaturen kan gøre og vil gøre når Guds kærlighed ikke er et blivende princip i sjælen. Vi behøver ikke at være overrasket over det der finder sted nu. Vi behøver ikke at undre os over at rædslen udvikler sig. Dem som træder Guds lov under deres uheldige fødder, har den samme ånd som mennesker havde, som forhånede og bedrog Jesus. Uden nogen samvittighedsnag, vil de gøre deres faders gerning, djævelen. De vil stille spørgsmål som kommer fra bedrageren Judas' læber: Hvad vil du give mig, hvis jeg bedrager Jesus Kristus til dig? Også nu er Kristus blevet bedraget i form af Hans hellige.

Set i historien om Kristi liv og død, kan vi overraskes hvis verden er hul og falsk? Kan vi i vor tid stole på mennesker, eller gør det kødelige til vor arm? Skal vi ikke vælge Kristus som vor leder? Han alene kan frelse os fra synd.

Når verden til sidst, kommer i trængsler foran den store hvide trone, og stå til regnskab for at have forkastet Jesus Kristus, Guds egen budbringer til vor verden, hvilket alvorligt scenari vil der så være! Hvilket oprør vil der ikke være for at nagle Ham til (1107) korset, som kom til vor verden, som et levende brev af loven. Gud vil stille enhver spørgsmålet: Hvad har du gjort med Min enbårne Søn? Hvad vil de svare som har nægtet at acceptere sandheden? De vil være nødt til at sige: Vi hadede Jesus, og kastede Ham ud. Vi råbte: Korsfæst Ham, korsfæst Ham. Vi lukkede Barabbas ind i Hans sted. Hvis dem som Himlens lys er blevet bragt til har forkastet det, så har de forkastet Kristus. De forkaster den eneste tilvejebringelse der er gjort, hvorved de kan renses fra besmittelse. For dem selv korsfæster Guds søn på ny, og bringer Ham til åbenskam. Om dem vil der siges: "Jeg har aldrig kendt jer, vig bort fra mig." Gud vil visselig hævne Sin Søns død (RH 30. jan, 1900).

21. Se EGW for Rom. 3,19.

21, 22, 29 (Fil. 2,9; Heb. 2,9; Åb. 6,16; 14,10). To slags kroner. - På hvis side er vi? Verden kastede Kristus bort, himlene tog imod Ham. Mennesker, begrænsede mennesker, forkastede livets Fyrste, Gud, vor overordnede hersker, tog imod Ham i himlene. Gud ophøjede Ham. Mennesker kronede Ham med en tornekrone, Gud har kronet Ham med en kongelig majestæts krone. Vi må alle tænke ærligt. Vil du have at dette menneske Kristus Jesus til at herske over dig, eller vil du have Barabbas? Hvis et menneske forkaster Kristi nåde, er Kristi død årsag til at Guds vrede og straffedomme rammer dette menneske, ublandet med nåde. Dette er Lammets vrede. Men Kristi død giver alle, som tager imod ham som tror på ham, håb og evigt liv. (Brev 31, 1898).

Under Satans sorte banner. - Enhver søn og datter af Adam vælger enten Kristus eller Barabbas som sin hersker. Og alle som sætter sig selv på den illoyales side står under Satans sorte banner, og er pålagt at bruge Kristus på en afvisende og foragtende måde. Med fuldt overlæg er de pålagt at korsfæste livets og herlighedens Herre (RH Jan. 30, 1900).

22, 23 (Mark 15,12-14; Luk. 23,20-23; Joh. 19,14. 15). Et repræsentativt sceneri. - Det sceneri der udspillede sig i Jerusalem ved Kristi forrædelse og forkastelse, repræsenterer scenerier som vil finde sted i verdens fremtidige historie, når Kristus forkastes endeligt. Den religiøse verden vil tage side hos den første store oprører, og vil forkaste nådens budskab om Guds bud og Jesu tro (MS 40, 1897).

25, 26 (Mark 15,14. 15; Luk. 23,23. 24; Joh. 19,15. 16). Engle kunne ikke gribe ind. - Vær forbavset, Oh himmel, og altid til samme, oh jordens indbyggere! Med sorg og vrede hørte englene de valg folk gjorde og domsafsigelsen over Kristus. Men de kunne ikke gribe ind, for i den store strid mellem godt og ondt, måtte Satan have enhver anledning til at udvikle sin sande karakter, så det himmelske univers tog den slægt Kristus gav sit liv for, kunne se retfærdigheden i Guds hensigter. Dem som er under fjendens kontrol må have lov til at åbenbare principperne i hans styring (MS 136, 1899).

32 (Mark 15,21; Luk. 23,26). Et middel til omvendelse. - Det kors han [Simon] var tvunget til at bære blev midlet til hans omvendelse. Hans sympati var dybt bevæget for Jesus, og Golgatas begivenheder, og de ord som Frelseren sagde, fik ham til at anerkende at Han var Guds Søn (Udateret MS 127).

37 (Sl. 85,10; Mark. 15,26; Luk. 23,38; Joh. 19,19). En arrangeret indskrift. - Se på indskriften, der var skrevet over korset. Herren arrangerede den. Skrevet på hebræisk, græsk og latin, skal det være et kald til alle, jøder og hedninge, barbarer og skyter, trælbundet og fri, håbløse, hjælpeløse og fortabte til at komme. Kristus har sat Satans magt ud af kraft. Han greb fat i grundpillerne i Satans rige, og gennemgik kampen, udslettede ham, som havde dødens kraft. Nu blev en vej åbnet hvorved barmhjertighed og sandhed kunne mødes med hinanden, og retfærdighed og fred kysse hinanden (MS 111, 1897).

38 (Mark 15,27; Luk. 23,33; Joh. 19,18). Kristus blev placeret som den mest berygtede forbryder. --Josef og Nikodemus iagttog enhver udvikling i Kristi fordømmelse og korsfæstelse. De gik ikke glip af en eneste handling. Disse mænd var flittige granskere af skrifterne, og de var meget opbragte, (1108) da de så denne mand, som dommerne havde erklæret fuldstændig uden skyld, blive placeret i midten af to røvere, "en på hver side, og Jesus i midten." Denne anvisning var blevet givet af ypperstepræsterne og rådsherrerne, så alle, på grund af hans placering, skulle anse Kristus, som den mest berygtede af de tre. (MS 103, 1897).

42. Se EGW for Luk. 24,13-15.

45 (Mark 15,33; Luk. 23,44). I sympati og bekræftelse. - Mørket over naturens overflade udtrykte sin sympati for Kristus i den pine der udåndede sig hos ham. Det blev bevist for menneskene at Retfærdighedens Sol, verdens Lys, blev trukket tilbage fra Hans solstråler, som en gang favoriserede Jerusalems stad, og fra verden. Det var et mirakuløst vidnesbyrd fra Gud, at troen efter slægterne kunne bekræftes (3SP 167).

Gud og englene iklædt mørke. - Den mørke sky af menneskelige overtrædelser kom ind imellem Faderen og Sønnen. Afbrydelsen af fællesskabet mellem Gud og Hans Søn skabte en tilstand af ting i de himmelske sale, som ikke kan beskrives af menneskeligt sprog. Naturen kunne ikke bevidne et sådant sceneri, som Kristus der dør i pinsler, idet han bærer straffen for menneskenes overtrædelser. Gud og englene iklædte sig selv med mørke, og skjulte Frelseren fra den nysgerrige hærs stirrende blik, medens Han tog de sidste slurke fra Guds vredes bæger (Brev 139, 1898).

45, 46 (v. 54; Mark. 15,33. 34. 39; Luk. 23, 46. 47; Joh. 19,30). Frøene udsået efter forholdene. - Domsfældelsen tvang mange under Kristi trængsler, på det tidspunkt hvor tre timers mørke omgav korset, uden nogen naturlig grund til det, og da det sidste sætninger blev sagt, "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?" "Det er fuldbragt", I dine hænder betror jeg min ånd," blev de frø sået, som modnes i høsten, hvor evangeliet på en fremtidig dato skal forkyndes frimodigt af Hans disciple. Jordens rystelse, det gennemtrængende råb, den pludselige død, som fremkalder råbet, uden hvisken: "Det er fuldbragt," fremtvinger ordene hos mange: "Visselig dette menneske var

retfærdigt", "Dette var sandelig Guds Søn." Mange af dem som havde hånet og spottet og skoset Guds Søn bliver frygtelig bange over jordens rystelse, de revnende og rystende klipper, gør en ende på deres egne liv. De skynder sig bort fra sceneriet, slår sig på deres bryster, snubler og falder, i en forfærdelig rædsel, så jorden ikke skal åbne sig og opsluge dem. Templets forhæng flængedes så mystisk, ændrede mange af de jødiske præsters religiøse idéer, og en stor gruppe forandrede deres tro. Efter Pinsefestens dag, læser vi at "Guds ord tog til, og antallet af disciplene fordobles meget i Jerusalem, og en stor gruppe præster blev lydige mod troen. Og Stefanus, fuld af tro og kraft, gjorde store undere og mirakler iblandt folk (MS 91, 1897).

Faderen led sammen med Sønnen. - I de scenerier der udspillede sig i domssalen og på Golgata, ser vi hvad menneskehjertet er i stand til, når det er under Satans indflydelse. Kristus underlagde sig en korsfæstelse, selvom den himmelske hær kunne have udfriet Ham. Englene led sammen med Kristus. Gud selv blev korsfæstet sammen med Kristus, for Kristus var ét med Faderen. Dem som forkaster Kristus, dem som ikke vil have dette menneske til at herske over dem, vælger at sætte sig selv under Satans herredømme, og gøre hans arbejde som hans bundne slaver. Også for dem opgav Kristus Sit liv på Golgata (BE 6. aug., 1894).

50 (Mark 15,37; Luk. 23,46; Joh. 19,30; Heb. 2,14). Satan overvandt ved Kristi menneskenatur. - Da Kristus bøjede Sit hoved og døde, bar han pillerne for Satans rige med sig på jorden. Han besejrede Satan i den samme natur, som den natur Satan fik sejr over i Eden. Fjenden blev overvundet af Kristus i Sin menneskenatur. Frelserens guddomskraft var skjult. Han vandt sejr i sin menneskelige natur, idet hans stolede på Gud for at få kraft. Dette privilegium har alle. (YI 25. april, 1901).

51 (Mark 15,38; Luk. 23,45; Ef. 2,14. 15; Kol. 2,14; Hebr. 10,19. 20; Se EGW for Joh. 19,30). Nådestolen er åben for alle. - Kristus var naglet til korset mellem de tredje og den sjette time, som er, mellem klokken ni og tolv. Om eftermiddagen døde han. Dette var aftenofferets (1109) tidspunkt. Så blev forhænget i templet, som skjulte Guds herlighed fra Israels forsamling, revet i to stykker fra top til bund.

Igenom Kristus skulle det allerhelligstes skjulte herlighed stå åbenbaret. Han havde lidt ethvert menneskes død, og ved dette offer skulle menneskenes sønner blive til Guds sønner. Med åbent ansigt, beskues Herrens herlighed som i forstørrelsesbiller, skal de troende i Kristus forandres til det samme billede, fra herlighed til herlighed. Nådestolen, som Guds herlighed hvilede over i det allerhelligste, er åben for alle som accepterer Kristus som soning for synd, og igennem dets medium, bringes de i fællesskab med Gud. Forhænget er flænget, skillemurene er nedbrudt, forordningernes håndskrift er annulleret. I kraft af Hans blod er fjenden afskaffet. Igenom tro på Kristus kan jøde og hedning få del i det levende brød (Brev 230, 1907).

(Kp. 26,65; Dan. 5,5. 25-28; Heb. 10,19, 20.) Israel er en ikke kirkelig nation. - I Kristus når skyggen sit udspring, forbilledet dets modbillede. Vel kunne Kaifas rive sine klæder i stykker i rædsel for sig selv og folket, for de adskilte sig selv fra Gud, og blev hurtig et ukirkeligt folk over for Jehova. Lystestagen blev hurtig fjernet fra dets sted.

Det var ikke præstens hånd der rev det strålende forhæng fra top til bund i stykker, som ellers adskilte det hellige fra det allerhelligste. Det var Guds hånd. Da Kristus råbte: "Det er fuldbragt," var den Hellige Vagtmand en usynlig gæst ved Belasazzars fest, erklærede den jødiske nation for at være en ukirkelig nation. Den samme hånd som skrev tegnene på muren, og som fældede Belsazzars dom og endelig over det babyloniske rige, rev templets forhæng i stykker fra top til bund, åbnede en ny og levende vej for alle, høje og lave, rige og fattige, jøde og hedning. Herfra kunne folk komme til Gud uden en præst eller rådsherre (MS 101, 1897).

(Heb. 6,19; 8,6. 7; 10,19. 20.) Guds nærhed trækkes tilbage fra den jordiske helligdom. - Da templets forhæng blev revet i stykker, sagde Gud: Jeg kan ikke længere åbenbare Min tilstedeværelse i det allerhelligste. I får alle en ny og levende Vej, som der ikke hænger noget forhæng foran. Der er ikke længere

brug for en syndig, sorrig menneskehed, der venter på ypperstepræsten.

Forbilledet har mødt modbilledet i Guds Søns død. Guds Lam er blevet givet som et offer. Det var som om en stemme sagde til tilbederne: "Der er nu en ende på alle ofringer" (YI 21. juni, 1900).

En ny vej åbnes for faldne mennesker. - Da Kristus råbte på korset: "Det er fuldbragt," blev forhænget i templet revet i to stykker. Dette forhæng var betegnende for det jødiske folk. Det var af de kosteligste materialer, af purpur og guld, og var meget langt og bredt. I det øjeblik da Kristus åndede Sit sidste ud, var der vidner i templet som så det stærke, tunge materiale blevet revet af usynlige hænder fra top til bund. Denne handling var betegnende for det himmelske univers, og for en verden fordærvet af synd, så en ny og levende vej er blevet åbnet for den faldne slægt, så alle ofre stoppede med et stor offer af Guds Søn. Han som hidtil havde boet i templet, der var gjort af hænder, går aldrig frem igen for at berige det med Hans nærhed (ST 8. dec., 1898).

52, 53 (se EGW for kp. 28,2-4). Præster og rådsherre kendte til genopstandelsen. - Fangerne som kom frem af gravene ved Jesu genopstandelse, var Hans sejrstejn som den sejrende Fyrste. Derved bevidnede Han Sin sejr over døden og graven, derved gav Han et løfte og en alvorsord om alle de retfærdig dødes opstandelse. Dem som blev kaldt ud af deres grave gik ind i byen, og viste sig for mange i deres opstandne forme, og bevidnede at Jesus virkelig var opstået fra døde, og at de var stået op sammen med Ham. . . .

Det var velkendt for præsterne og herskerne at visse personer, som var døde var oprejst sig ved Jesu genopstandelse. De fik autentiske efterretninger fra de forskellige som havde set og samtale med disse genopstandne, og hørte deres vidnesbyrd at Jesus, livets Fyrste, hvem præsterne og rådsherren havde slået ihjel, var oprejste fra døde (3SP 223).

54 (Mark 15,39; Luk. 23,47; se EGW for (1110) vs. 45, 46; Joh. 1,1-3, 14). Prædikenen sat i handling. - [Matt. 27,54 citeret.] . . . Hvad var det der således oplyste og overbeviste disse mennesker, så de ikke kunne lade være med at bekende deres tro til Jesus? Det var prædikenen som blev bragt i alle Kristi handlinger og i Hans tavshed under grusom mishandling. Ved Hans trængsel virkede nogle til at kappes med hinanden for at gøre Hans ydmygelse så nedværdigende så mulig. Men Hans tavshed var udtrykksfuld. I dette sønderrevne, kvæstede og brudte legeme der hang på korset, genkendte hovedsmanden skikkelsen af Guds Søn (MS 115, 1897).

Kapitel 28

1. Se EGW for Mark 16,1. 2.

2. Mægtigste engel skabte jordskælv. - Før nogen havde nået graven, var der et mægtigt jordskælv. Den mægtigste engel fra himlen, han som bibeholdt den position, som Satan faldt fra, fik sin opgave fra Faderen, og iklædte sig himlens fulde rustning, han adskilte mørket fra sit spor. Hans ansigt var som lynild, og hans glæder så hvide som sne. Lige så snart hans fødder berørte jorden, skælvede den under hans fodtrin. De romerske vagtfolk holdt deres tunge vagt, medens dette forunderlige sceneri fandt sted, og de var i stand til at udholde dette syn, for de havde et budskab at frembære som vidne for Kristi genopstandelse. Englen nærmede sig graven, rullede stenen bort, som om den var en småsten, og satte sig på den. Himlens lys kredsede sig om graven, og hele himlen blev oplyst af englens herlighed. Da kunne hans stemme høres: "Din fader kalder dig; kom frem" (MS 115, 1897).

2-4 (kp. 24,30; 27,52. 53; Es. 24,20; Joh. 5,28. 29; 1 Tess. 4,16; Åb. 6,14-17). Et levende billede af herlighed. - I denne scene af Guds Søns opstandelse gives et livligt billede af den herlighed, der vil blive åbenbaret ved den generelle opstandelse af de retfærdige og Kristi genkomst i himmelens skyer. Da skal de døde, som er i deres grave, høre hans stemme og opstå til liv; og ikke kun jorden, men selv himlene skal rystes. Ved Kristi

opstandelse åbnedes nogle få grave, men ved hans genkomst skal alle de dyrebare døde, fra den retfærdige Abel til den sidste helgen, som dør, opstå til et herligt, evigt liv.

Hvis soldaterne ved graven var så fulde af rædsel, for at se en engel iklædt himmelsk lys og styrke, at de faldt som døde mænd til jorden, hvordan vil Hans fjende så stå foran Guds Søn, når Han kommer i kraft og megen herlighed, ledsaget af titusinde, gange ti tusinde og tusinde gange tusinde engle fra himlens sale? Så skal jorden vakle hid og did som en dronker, og fjernes som et lille sommerhus. Elementerne skal være i flammer, og himlene skal ruller sammen som en bogrulle (ST 22. april, 1913).

5, 6. Se EGW for Mark 16,6.

17. Tvivl lukker dørene for velsignelser. - Men nogle tvivler. Sådan vil det altid være. Der er dem som finder det vanskeligt at udvise tro, og de sætter sig selv på tvivlens side. Disse mister meget på grund af deres vantrø. Hvis de vil kontrollere deres følelser, og nægte at lade tvivlen bringe en skygge over deres sind og andres sind, hvor meget lykkeligere og mere hjælpsomme ville de så ikke være. De lukker døren for mange velsignelser som de kunne haft glæde af hvis det ikke var for at de satte sig på tvivlens side, og ville i stedet tale om håb og mod (Brev 115, 1904).

18 (Rom. 8,34; 1 Joh. 2,1; se EGW for Joh. 20,16, 17). En ven ved domstolen. - Hvilken en ven har vi ved domstolen. Efter sin opstandelse talte Kristus til Sine disciple og sagde: "Al magt er givet mig i himlen og på jorden." Disse ord blev sagt til alle som tager imod dem som en levende forsikring (MS 13, 1899).

19 (Rom. 6,4). Himlens muligheder udloves. - Faderen, sønnen og Helligånden, disse tre hellige storheder i himlen, har erklæret at de vil styrke mennesker til at overvinde mørkets kræfter. Alle himlens muligheder er lovet dem som indgår en pagt med Gud i deres dåbsløfte (MS 92, 1901).

19, 20. Se EGW for Rom. 1,14.

20. Se EGW for Apg. 1,11.

Markus evangeliet

Kapitel 1

(1111) **9-11.** Se EGW til Matt. 3,13-17.

10-13. Se EGW til Matt. 4,1-11.

Kapitel 2

14. 15. Se EGW til Luk. 5,29.

17. Se EGW til Matt. 9,12. 13.

22. Se EGW til Matt. 9,17.

Kapitel 3

1-3. Se EGW til Luk. 1,76. 77.

22. Se EGW til Matt. 12,24-32.

28, 29. Se EGW til Matt. 12,31. 32.

Kapitel 4

30 (Luk. 13,18). Ikke som jordiske regeringer. - Regeringen i Kristi rige er ikke som en jordisk regering. Den er en fremstilling af deres karakter som omgærer riget. "Hvori skal vi ligne Guds rige?" spurgte Kristus, "eller med hvad skal vi sammenligne det?" Han kunne ikke finde noget på jorden der kunne klare en fuldstændig sammenligning. Hans hof var et hvor hellig kærlighed bor, og hvis tjenestefolk og øvrige ansatte er begavet til at udøve godhed. Han pålægger Sine tjenere til at være medynkende og elskelige, Hans egne egenskaber, i al deres embedsarbejde, og finde deres lykke og tilfredshed i at genspejle

den guddommelige naturs kærlighed og medfølelse over for alle de omgås. (RH 19. marts, 1908).

Kapitel 6

26. Se EGW til Matt. 14,9.

Kapitel 8

34. Se EGW til Matt. 16,24; Luk. 9,23.

Kapitel 9

2-4. Se EGW til Matt. 17,1-3.

Kapitel 10

13-16. Se EGW til Matt. 19,13-15.

45. Se EGW til Matt. 9,12. 13.

46-52 (Matt. 20,30-34; Luk. 18,35-43). Nogle med øjne ser intet. - Det er kun når synderen mærker behovet for en frelser, at hans hjerte går efter Den som kan hjælpe ham. Da Jesus vandrede blandt mennesker, var det den syge der ønskede en læge. Den fattige, de forpinte og nødlidende, fulgte efter Ham, for at modtage den hjælp og trøst de ellers ikke kunne få. Den blinde Bartimæus ventede i vejsiden; han ventede længe for at møde Kristus. Folkeskarer som har deres øjesyn gik forbi og forbi, men de havde intet ønske om at se Jesus. En blik i tro ville røre ved Hans kærlige hjerte, og bringe dem Hans nådige velsignelser; men de kender ikke deres sjæles sygdom og armod, og de føler ikke noget behov for Kristus. Sådan var det ikke med den stakkels blinde mand. Hans eneste håb er i Jesus. Idet han venter og våger, hører han trampen af mange fødder, og han spørger ivrigt: Hvad betyder denne rejselarm? De omkringstående svarer at "Jesus af Nazaret" kommer forbi. "I iver for det store ønske råber han: "Jesus, du Davids Søn, hav barmhjertighed med mig!" De prøvede at få ham til at tie stille, men han råber med højere styrke: "Du Davids søn, hav barmhjertig med mig!" Denne appel blev hørt. Hans udholdende tro blev belønnet. Ikke kun det fysiske øjesyn blev genoprettet, men øjnene for hans forståelse blev åbnet. I Kristus ser han sin Førløser, og Retfærdighedens sol skinner ind i hans sjæl. Alle som mærker deres behov for Kristus ligesom den blinde Bartimæus, og som vil være lige så alvorlig og besluttet som han var, vil, ligesom ham, modtage den velsignelse som de beder om.

Den forpinte og lidende som søger Kristus som deres hjælper, frydede sig ved guddommelig fuldkommenhed, hellighedens skønhed, som skinnede frem af Hans karakter. Men farisæerne kunne ikke se skønheden i Ham, så de ønskede Ham. Hans simple klædning, og ydmyge liv, fri for ydre fremvisninger, gjorde Ham, for dem, til en plante der havde fat i næringen. (RH 15. marts, 1887).

Kapitel 11

(1112) 12-14. Se EGW til Matt. 21,18-20.

Kapitel 12

30 (Præd. 9,10; Luk. 10,27; Rom. 12,11; Kol. 3,23). En hver krafts gerning. - De fysiske kræfter skal bruges i kærlighed til Gud. Herren har brug for dine legemlige kræfter, og du kan vise din kærlighed til ham ved at anvende din legemlige kraft på rette måde og udrette netop det arbejde, der trænger til at gøres. Der findes ikke persons anseelse hos Gud.

Der findes videnskab i den ringeste slags arbejde, og hvis alle ville se således på det, så ville de forstå arbejdets adel. Hjerte og sjæl skal lægges i ethvert slags arbejde; så bringer det glæde og gør duelig. Ved landbrug og legemligt arbejde kan mennesker give Gud bevis for, at de påskønner de fysiske kræfters nådegave og ligeså de sjælelige evner. Den uddannede dygtighed må bruges til at opfinde forbedrede arbejdsmetoder Dette er netop, hvad Herren har brug for. Ethvert arbejde er ærefuldt, når det er af vigtighed at få det udrettet. Lad Guds lov danne standard for handlingen og den vil forædle og hellige al arbejde. Trofasthed i alle pligters udførelse gør arbejdet ædelt, og åbenbarer en karakter som Gud kan anerkende.

"Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, af hele dit sind og af hele din styrke." Mark 12,30. Gud vil, at kærligheden skal give sig udtryk i hjertets tjeneste, i sjælens tjeneste og ved de legemlige kræfters tjeneste. Vi skal ikke lade os hindre i væksten under nogen slags tjeneste, for Gud. Hvad han end har lånt os, skal bruges med forstand i hans tjeneste. Der er brug for intelligens og oplyst dygtighed til at opfinde de bedste metoder inden for landbruget, byggekunsten og inden for alle andre felter, så arbejderen ikke skal arbejde forgæves.

Det er enhver arbejders pligt ikke blot at give sine kræfter, men også sine tanker og sin forstand til det, som han påtager sig. Du kan vælge at gro fast i en forkert fremgangsmåde, fordi du ikke har beslutsomhed nok til at tage dig sammen og forbedre den, eller du kan optræne dine evner til at udrette den allerbedste slags arbejde, og så vil der blive efterspørgsel efter dig både her og dér, Du vil blive påskønnet efter hele din fortjeneste. "Gør efter evne alt, hvad din hånd finder styrke til." Præd. 9,10. "Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren." Rom 12,11. (MS 8, 1894).

30, 31. Se EGW til Matt. 22,37-39.

37. Se EGW til Luk. 4,18. 19.

Kapitel 13

21, 22. Se EGW til Matt. 24,23. 24.

34. Se EGW til Joh. 17,20. 21.

Kapitel 14

1. Se EGW til Matt. 26,2.

3-9. Se EGW til Matt. 26,6-13; Joh. 12,3.

10, 11. Se EGW til Matt. 26,14-16; Luk. 22,3-5.

27-31. Se EGW til Matt. 26,31-35.

29-31. Se EGW til Luk. 22,31-34.

32-42. Se EGW til Matt. 26,36-46.

36. Se EGW til Matt. 26,42; Luk. 22,42; Rom. 8,11.

40. Se EGW til Matt. 26,43.

53. Se EGW til Matt. 26,3.

61, 62. Se EGW til Matt. 26,63. 64; Luk. 22,70.

63. Se EGW til Matt. 26,65.

Kapitel 15

6-15. Se EGW til Matt. 27,15-26.

12-14. Se EGW til Matt. 27,22. 23.

14, 15. Se EGW til Matt. 27,25. 26.

21. Se EGW til Matt. 27,32.

26. Se EGW til Matt. 27,37.

27. Se EGW til Matt. 27,38.

31. Se EGW til Luk. 24,13-15.

33. Se EGW til Matt. 27,45.

33, 34, 39. Se EGW til Matt. 27,45. 46.

37. Se EGW til Matt. 27,50; Joh. 19,30.

38. Se EGW til Matt. 27,51; Joh. 19,30.

39. Se EGW til Matt. 27,54.

Kapitel 16

(1113) **1, 2 (Matt. 28,1; Luk. 24,1; Rom. 6,3-5; 1 Kor. 11,26).** **Opstandelsen helligede ikke den første dag.** - Kristus hvilede i graven om sabbatsdagen, og når hellige mennesker i både himlen og jorden står op om morgenen på den første dag i ugen, rejste Han fra graven for at forny Sit værk med at undervise Sine disciple. Men denne kendsgerning helliger ikke den første dag i ugen, og gør den til en sabbat. Lige før Sin død, indstiftede Jesus et minde med at bryde Sit legeme og udgyde Sit blod for verdens synder, ved forordningen af Herrens nadver, og sagde: "For så ofte I spiser dette brød, og drikker af dette bæger, fremviser I Herrens død indtil han kommer." Og den angrende troende, som tager de nødvendige skridt for omvendelse, mindes i sin dåb, Kristi død, begravelse og opstandelse. Han går ned i vandet i lighed med Kristi død og begravelse, og han rejser sig op af vandet i lighed med Hans opstandelse - ikke for at tage det gamle syndige liv op, men for at leve et nyt liv i Kristus Jesus. (3SP 204)

6 (Joh. 1,1-3, 14; Fil. 2,5-8; Kol. 2,9; Heb. 1,6. 8; 2,14-17; 4,15). **Guddommen døde ikke.** - Blev Marias søns menneskelige natur forvandlet til Guds Søns guddommelige natur? Nej, de to naturer blev på mystisk vis forenet i én person, mennesket Jesus Kristus. I ham boede hele guddomsfylden legemlig. Da Kristus blev korsfæstet, var det hans menneskelige natur der døde. Guddommeligheden sank ikke ned i døden, det ville have været muligt. Kristus, den syndfri, vil frelse hver eneste Adams søn eller datter som tager imod den frelse, der tilbydes dem, og er villige til at blive Guds børn. Frelseren har købt den faldne slægt med sit blod.

Dette er et dybt mysterium, en hemmelighed, der først vil blive forstået fuldt og helt i al sin storhed, når de frelste bliver forvandlet. Da vil man forstå kraften, omfanget og virkningen af Guds gave til mennesket. Men fjenden er besluttet på, at denne gave skal virke så indviklet og uforståelig, at den bliver uden betydning. (Brev 280, 1904).

(Matt. 28,5. 6; Luk. 24,5. 6; Joh. 2,19; 10,17. 18; Apg. 13,32. 33.) Da englens røst lød: "Din Fader kalder dig," Han som har sagt: "Jeg lægger mit liv ned, så jeg kan tage det igen." "Ødelæg dette tempel, og på tre dage vil jeg rejse det op," - han kom ud af graven til livet som var i Ham selv. Guddommen dør ikke. Menneskene døde, men nu forkynder Kristus over Josefs gravmæle: "Jeg er opstandelsen, og livet." I Sin guddommelighed besad Kristus kraft til at bryde dødens bånd. Han erklærede at Han har liv i Sig selv til at opvække hvem Han vil.

"Jeg er opstandelsen og livet." Dette sprog kan kun bruges af guddommen. Alle skabte ting lever ved Guds vilje og kraft. De er afhængige modtagere af livet hos Guds Søn. Uanset dygtighed og talent, uanset hvor store evner de har, fyldes de op med liv fra al livs Kilde. Kun Ham som alene har udødelig, bor i lys og liv, kan sige: "Jeg har magt til at lægge mit liv ned, og jeg har magt til at tage det op igen." Alle mennesker i vor verden får deres liv fra Ham. Han er udspringet, livets kilde. (MS 131, 1897).

"Jeg er opstandelsen, og livet." Han som har sagt: "Jeg har lagt mit liv ned, så jeg kan tage det igen," kom frem af graven til livet som var i Ham selv. Menneskene døde, guddommen døde ikke. I Hans guddommelighed, besad Kristus kraft til at bryde dødens bånd. Han erklærede at Han selv har livet til at opvække hvem Han vil.

Alle skabte væsener lever af Guds vilje og kraft. De er afhængere af livet hos Guds søn. Uanset hvor dygtige og talentfulde, uanset hvor mange evner de har, så supplerer de op med liv fra al livs kilde. Han er udspringet, livets kilde. Kun Han som alene har udødelighed, som bor i lyset og livet, kan sige: "Jeg har magt til at lægge mit liv ned, og jeg har magt til at tage det op igen." . . .

Kristus var udstyret med retten til at give udødelighed. Det liv som Han har lagt ned i menneskene, tog Han igen (1114) op og gav det til for at give det til menneskene. "Jeg er kommet," sagde

han, "for at de kan få liv, og at de må have det i overflod". (YI 4.aug., 1898).

Kun Faderen kunne befri Kristus. - Han som døde for verdens synder skulle blive i graven i den tildelte tid. Han var i sten-fængslets hus som fange for en guddommelig dom. Han var ansvarlig over for universets Dommer. Han bar verdens synder, og kun Hans Fader kunne befri Ham. En stærk bevogtning af mægtige engle holdt vagt over graven, og var en hånd rakt ud for at fjerne legemet, ville deres herlighed glimte frem og nedlagt ham som vovede sig magtesløs ud på jorden.

Der var kun en indgang til graven, og hverken menneskelig styrke eller svindel kunne rokke ved stenen der var for indgangen. Her hvilede Jesus i løbet af sabbatten. Men profetien havde peget ud at Kristus på tredjedagen vil opstå fra døde. Kristus havde selv forsikret Sine disciple om dette. "Ødelæg dette tempel," sagde ha, "og jeg vil oprejse det igen på tre dage." Kristus begik aldrig synd, der kunne heller aldrig findes svig i Hans mund. Hans legeme skulle komme ud af graven fri for fordærv. (MS 94, 1897).

Lukas evangeliet

Kapitel 1

(1114) **1-4.** Se EGW til Apg 1,1-5.

5-17. Et bønnesvar.--I gennem sit ægteskabsliv, havde Zakarias bedt for en søn. Han og hans hustru var nu gamle, og deres bønner lå stadig ubesvarede hen; men han knurrede ikke. Gud havde ikke glemt det. Han havde sit bestemte tidspunkt for at besvare denne bøn, og når sagen synes håbløs, fik Zakarias sit svar. . . .

Idet Zakarias gik ind på det hellige sted, og udførte de nødvendige tjenester med højtidelig ærefrygt, viser sig en anden skikkelse sig for ham, stående mellem alteret og skuebrødsbordet. Det var Gabriel, Guds mægtige budbringer. . . . [Luk. 1,12-17 citeret].

Svaret var kommet. Gud har ikke glemt Sine tjeneres bøn. Han havde skrevet det ned i Sin optegnelsesbog, og blive besvaret på Sit eget gode tidspunkt. Når de så på deres ydre, havde Zakarias og Elisabet lukket deres håb ude; men Herren havde ikke glemt det. Han kendte til mange års skuffelse, og når Hans eget navn kunne forherliges bedst, blev deres søn født. Hvor ømhjertet, hvor betænksomt, hvor fuld af kærlighed og medfølelse, er dette store hjerte af uendelig kærlighed. Gud gav Zakarias en ikke særlig almindelig person som søn, men en som skulle have en høj placering i Hans værk, og fra hvem lyset fra himmelen skulle skinne i klare og tydelige stråler. (MS 27, 1898).

17. Se EGW til Matt. 11,14.

22. Skinnede af reflekterende lys.--Da Zakarias kom ud af templet, skinnede hans udseende med det lys som den himmelske engel havde reflekteret på ham. Men han kunne ikke tale til folk. Han gør tegn til dem, at en engel havde vist sig for ham i templet, og på grund af hans vantro var han blevet frataget talens kraft, indtil englens forudsigelse var blevet opfyldt. (2SP 45).

31-35. Se EGW til Joh. 1,1-3. 14.

35 (se EGW til Joh. 1,1-3. 14). **Guds Søn i en ny betydning.**--Kristus bibragte mænd og kvinder kraft til at overvinde. Han kom til denne verden i menneskelig skikkelse, for at leve som menneske, iblandt mennesker. Han påtog sig menneskenaturens tilbøjeligheder, og blive prøvet og forsøgt. I Sin menneskelighed havde han fået del i guddommelig natur. I sin inkarnation fik Han en ny betydning titlen af Guds Søn. Englen sagde til Maria: "Kraften fra den Højeste skal overskygge dig, derfor også at hellige ting skal blive født af dig skal kaldes for Guds Søn." Selvom Sønnen var af et Menneske, (1115) blev Han Guds Søn i en ny betydning. På denne måde stod Han i vor verden - Guds søn, var han dog forbundet i fødslen til menneskeslægten. . . .

Fra al evighed af var Kristus forenet med Faderen, og når Han påtog Sig Selv menneskenatur, var Han stadig et med Gud. Han

er kæden der forener Gud med menneskene. [Heb. 2,14 citeret] (ST Aug. 2, 1905).

76, 77 (kp. 3,2-4; Es. 40,3; Matt. 3,1-3; Mark 1,1-3; Joh.

1,19-23). Johannes blev født til et særligt arbejde.--I ethvert trin i denne jords historie, har Gud haft Sine hjælpere til at fremføre Sit arbejde, som må gøres på Hans bestemte måde. Johannes Døber havde et særligt arbejde, som han var blevet født til, og som han var udpeget til - at berede vejen for Herren. . . . Hans gerning i ørknen var et meget slående og bogstavelig opfyldelse af profetien. (MS 112, 1901).

80. Ingen passende skole.--Der var en stor gerning profeten Johannes fik udpeget, men der var ingen skole på jorden som han kunne gå i. Hans undervisning måtte opnås borte fra byerne, i ørknen. De gammeltestamentlige skrifter, Gud, og den natur som Gud havde skabt, var hans studieboøger. Gud gjorde Johannes egnet til hans vejbereder-gerning for Herren. Hans føde var simple græshopper og vild honning. Menneskers vaner og skikke skulle ikke være dette menneskes uddannelse. Beskæftigelse i det verdslige skulle ikke gøre nogen del i dannelsen af hans karakter. (MS 131, 1901).

Satan fik adgang trods lukkede adgangsveje.--Johannes følte sig ikke stærk nok til at modstå den store fristelse han ville møde i samfundet. Han frygtede at hans karakter ville formes efter jødernes fremherskende skikke, og han valgte ørknen som sin skole, hvor hans sind kunne oplæres rigtigt, og disciplineres fra Guds store naturbog. I ørknen, kunne Johannes hurtigere fornægte sig selv, og bringe sin appetit under kontrol, og klæde sig efter naturlig enkelhed. Og der var intet i ørknen som ville tage hans tanker fra meditation og bøn. Satan havde ikke adgang til Johannes, heller efter at han havde lukket alle adgangsveje der var i hans kraft at lukke, som han kunne slippe ind af. Men hans livsvaner var så rene og naturlige at han kunne se fjenden, og havde åndelig styrke og karakterfasthed til at modstå ham.

Naturens bog var åbnet op for Johannes, med dens uudtrykkelige beholdning af forskellige undervisning. han søgte Guds gunst, og Helligånden hvilede over ham, og hans hjerte tændtes af glødende iver for at gøre det store arbejde at kalde folk til anger, og til et højere og helligere liv. Johannes udrustede sig selv ved afsavn og vanskeligheder fra sit afsides liv, for at kontrollere alle sine fysiske og mentale kræfter sådan at han kunne stå urokkelig iblandt folk af omstændighederne, ligesom ørknens klipper og bjerge havde omgivet ham i tredive år. (2SP 47).

Satan kunne ikke røkke Johannes. - Johannes barndom, ungdom og barndom, som i Elias ånd og kraft gør et specielt arbejde for at berede vejen for verdens Forløser, blev markeret i fasthed og med moralsk styrke. Satan kunne ikke bevæge ham fra hans integritet. (RH 3. marts, 1874).

Kapitel 2

9. Styrket for at kunne udholde mere lys. - [Luk. 2,8, 9 citeret.]

. . . Pludseligt oplyses himlen af en klarhed som foruroliger hyrderne. De kendte ikke grunden til dette store skue. Først så de ikke myriader af engle som samlede sig i himlene. Klarhed og herlighed fra himlens hær oplyste og forherligede hele sletten. Selvom hyrderne var rædselsslagne over Guds herlighed, beroliger den ledende engels tunge deres frygt, ved at vise sig selv for dem, og sagde: "Frygt ikke. . . ."

Idet deres frygt blev jaget på flugt, tog glæden stedet for forbavelse og rædsel. For det første kunne de ikke bære herlighedens stråleglans, som fulgte med hele himmelhæren, der pludselig brød ind over dem. En engel træder kun frem for at se om hyrderne fordriver deres frygt, og bekendtgør deres mission. Idet englenes lys kredser sig om den, hviler herligheden over dem, og de styrkes til at udstå det større lys og herlighed der følger med myriader af himmelske engle. (2SP 17, 18).

(1116) **13. 14. 29-32. Satan er fyldt med raseri.** - De himmelske budbringere opvækker al vrede i Satans synagoge. Han følger deres fodspor som har forandret barnet Jesus. Han hørte Simons profeti i tempelsalene, som havde ventet længe på at Israel bliver trøstet. Helligånden var over ham og han kom ved

Ånden til templet. Tog Frelserbarnet i sine arme, han velsignede Gud, og sagde: "Herre, lad nu din tjener gå i fred, i følge dit ord, for mine øjne har set din frelse, som du har beredt for ansigtet af hele folket; et lys til at oplyse hedningene, og dit folk Israels herlighed." Satan var fyldt med rædsel da han så at denne aldrene Simeon genkendte Kristi guddommelighed. (RH 29. okt., 1895).

25-32. I himlens atmosfære. - Lige så snart at Simeon så barnet i præstens arme fik han et guddommeligt indtryk. . . . [Luk. 2,29-32 citeret].

Simeon erkendte at han holdt Den i sine arme som var vejen, sandheden og livet. På det tidspunkt var der intet i Kristi ydre udseende der gav ham denne forsikring, men Simeon havde levet i himlens atmosfære. De klare stråler fra Retfærdighedens Sol gav ham det åndelige klarsyn. Hans eneste ønske var at se Kristus. Renheden i hans liv stemte overens med det lys han havde modtaget, og han var beret til at få den store sandhed åbenbaret, at dette hjælpeløse barn var Herrens salvede, endog Messias. Glæde og jubel forvandlede hans ansigt idet han holdt Guds dyrebareste gave til menneskene i sine arme. Traditionens mure som jødernes fordomme havde bygget op, var ikke i hans sind. Han indså at Messias skulle bringe forløsning til alle. (RH 2. april, 1901).

To klasser repræsenteret. - Simeon og præsterne repræsenterede to klasser - dem som ledes af Guds Ånd fordi de er villige til at lade sig belære, og dem, som nægter at modtage lyset som ville lede dem til hele sandheden, og ledes af ånden i mørkets magt, og dagligt ledes dybere i mørke.

Ved den guddommelige oplysning forstå Simeon Kristi mission. Helligånden indprentede hans hjerte. Men præsterne og herskerne var besjælet af Guds fjendes ånd; og den samme ånd påvirker menneskenes sind i dag, styrer menneskehjerterne med stor magt, og giver Åndens appeller ikke nogen effekt. (RH 2. april, 1901).

38. De fromme jøder ventede dag og nat. - De fromme jøder så efter, troede og bad alvorligt for Messias komme. Gud kunne vise Sin herlighed og kraft for Sit folk gennem et korrupt præsteskab. Det fastsatte tidspunkt for at favorisere Sit folk var kommet. Jødernes tro var blevet omtåget, som følge af at de havde forladt Gud. Mange af folkets ledere bragte deres egne traditioner ind, og påtvang dem jøderne, ligesom Guds bud. De fromme jøder troede, og stolede på at Gud ikke ville efterlade Sit folk i denne tilstand, som skamlet for hedningene. Han havde tidligere, oprejst dem en befrielse, da de i deres trængsler kaldte på Ham. Ud fra profeternes forudsigelse, tænkte de at Guds bestemte tid var kommet, når Messias ville komme. Og når Han skulle komme, ville de få en klar åbenbaring af den guddommelige vilje, og at deres læresætninger ville befris fra traditioner og unødige ceremonier, som havde forvirret deres tro. De fromme aldrene jøder ventede dag og nat på Messias komme, bad for at de måtte se Frelseren før de døde. De længtes efter at se uvidenhedens og blindhedens sky forsvinde fra folks sind. (2SP 41, 42).

40. Et eksempel på hvad børn kan stræbe sig på at være. - Det er ikke korrekt at se, ligesom mange skrivere har sagt, at Kristus var ligesom alle andre børn. Han var ikke så alle andre børn. Mange børn ledes og styres forkert. Men Josef, og især Maria, huskede altid at deres lille barns guddommelige Faderskab. Jesus blev undervist i overensstemmelse med Sin missions hellige karakter. Hans (1117) tilbøjelighed til det rigtige var en stadig fornøjelse for Hans forældre. De spørgsmål Han stillede dem fik dem til at studere sandhedens store elementer meget grundigt. Hans sjæls-oprørende ord om naturen og Guds natur åbnede og oplyste deres sind.

Guds Søns øjne hvilede ofte på klippestykker og bakkeforhøjninger omkring Hans hjem. Han var fortrolig med tingene i naturen. Han så solen i himlene, og månen og stjernerne opfyldte deres mission. Med syngende stemme bød han morgenlyset velkommen. Han lyttede til lærkens trillende sag til dens Gud, og sluttede Sin stemme i med tak og lovprisning. . . .

[Luk. 2,40 citeret.] Han var et eksempel på hvad alle børn burde bestræbe sig for at være, hvis forældrene vil søge Herren aller alvorligst, og hvis børn vil samarbejde med deres forældre. I sine ord og handlinger fastholde Han den ømme forståelse for alle.

Hans kammeratskab var som en helbredende og beroligende balsam for den modløse og nedtrykte.

Ingen som så på barneansigtet, der skinnede af liv, kunne sige at Kristus var ligesom et andet barn. Han var Gud i menneskekød. Når hans kammerater tilskyndede ham til at gøre forkerte ting, glimtede guddommeligheden igennem menneskeligheden, og Han afviste det absolut. I et øjeblik skelnede han mellem rigtigt og forkert, og satte synden i lyset af Guds bud, holdte loven op som et spejlbillede og genspejlede lyset på det forkerte. I var denne tydelige diskrimination mellem rigtigt og forkert der ofte provokerede Kristi brødre til vrede. Alligevel stod Hans appeller, indstændige bønner og sorg udtrykt i Hans ansigt, og afslørede en sådan øm og alvorlig kærlighed for dem at de skammede sig over at have fristet Ham til at afvige fra Hans strikse fornemmelse for retfærdighed og loyalitet. (YI Sept. 8, 1898).

40, 52. Vækst i kundskab og tjeneste. - Selvom Han voksede i kundskab og Guds nåde var over Ham, blev Han ikke opløftet af stolthed, eller følte at Han var det ydmygeste slid overlegen. Han tog Sin del af byrden, sammen med Sin fader, moder og brødre. Han sled for at underholde familien, og tog del i det arbejde der skulle dække husholdningens omkostninger. Selvom doktorerne var forbavsedede over Hans visdom, underlagde Han alligevel sig selv ydmygt Sine menneskelige vejledere, bar Sin del i familiens byrder, og arbejdede med Sine egne hænder som enhver slidsom person ville arbejde. Der står om Jesus at (da han tog til i årene) "Voksede Han i vækst og yndest, til glæde for Gud og mennesker."

Den kundskab Han til dagligt fik i sin forunderlige mission diskvalificerede Ham ikke fra at udføre det ydmygeste opgaver. Han tog det arbejde med glæde som påligger unge, som bor i ydmyge hjem, der er presset af fattigdom. Han forstod børns fristelser; for Han bar deres sorg og prøvelser. Det var hans faste og standhaftige hensigt at gøre det rigtige. Selvom han blev lokket til at gøre ondt, nægtede han at forlade den nøje sandhed og retskaffenhed et eneste øjeblik. Han fastholdt fuldkommen barnlig lydighed; men Hans pletfrie liv vækkede misundelse og jalousi hos Hans brødre. Hans barndom og ungdom var alt andet end glat og muntre. Hans brødre troede ikke på Ham, og blev irriteret fordi han ikke i alle ting handlede som de gjorde, og blev en af dem i at gøre ondt. Derhjemme var han munter, men aldrig højrodet. Han har altid været indstillet på at være elev. Han havde megen glæde af naturen, og Gud var Hans lærer. (ST 30. juli, 1896)

Familiens Lys og glæde.--Kristus er idealet for alle mennesker. Han har efterladt et fuldkomment eksempel for børnene, de unge og mennesker i moden alder. Han kom til denne jord og gik gennem alle stadier i menneskelivet. Han talte og handlede som andre børn og unge, men han gjorde ikke noget forkert. Synden fandt ingen plads i hans liv. Han levede i en atmosfære af himmelsk renhed. Fra barndom til manddom bevarede Han sin tillid til Gud uplettet. Skriften siger om ham: . . . Han "voksede til i visdom og vækst, til yndest for Gud og mennesker."

Jesus fik sin uddannelse ved hjemmets arne, ikke blot af sine jordiske forældre, men af sin Fader i Himmelen. Da han blev ældre, åbenbarede Gud mere og mere af den store gerning, der ventede ham, men til trods for sit kendskab dertil opførte han sig ikke overlegent. Han (1118) voldte aldrig sine forældre sorg og ængstelse ved ikke at vise respekt. Han elskede at ære og adlyde dem. Skønt han ikke var uvidende om sin store mission, rådførte han sig med dem angående deres ønsker og var lydige imod dem. Selvom Han ikke var udvidende om Sin store mission, tog han hensyn til deres ønsker, og underlagde deres myndighed.

Kristus har været Befalingsmand over himmelhæren; men på grund af dette undskyldte Han ikke Sig selv fra arbejde, og lod Sine forældre støtte ham. Medens han stadig var ganske ung, lærte Han et erhverv, og udførte trofast Sine daglige pligter, og bidrog til at underholde familien.

Kristus var familiekredsens lys og glæde. (Yi 22. aug., 1901)

41-49. Ingen lektier går tabt. - Ikke én handling i Jesu liv var uden betydning. Enhver begivenhed i hans liv var til gavn for hans efterfølgere i tiden fremover. Den omstændighed, at Jesus

blev i Jerusalem, indeholder en vigtig lærdom, for dem som tror på Ham.

Jesus var bekendt med menneskenes hjerte. Han vidste, at når skaren drog hjem fra Jerusalem, ville meget af det, der blev sagt, og mange af de besøg, som blev aflagt, ikke være krydret med ydmyghed og ynde, og Messias og hans gerning ville næsten blive glemt. Det var hans ønske at vende tilbage fra Jerusalem sammen med forældrene alene; for når de var alene, ville hans fader og moder have mere tid til at overveje og tænke på de profetier, som henviste til hans lidelser og død. Han ønskede ikke, at de smertelige begivenheder, som de skulle gennemgå, når han gav sit liv for verdens synd, skulle komme som en overraskelse for dem. Han var ikke hos dem, da de vendte tilbage til Jerusalem. Efter påskehøjtiden søgte de bedrøvede efter ham i tre dage. Da Han skulle dræbes for verdens synder, ville han blive adskilt fra dem, mistet til dem, i tre dage. Men efter dette, ville han åbenbare sig selv for dem, og være fundet hos dem, og deres tro stoler på Ham som den faldne slægts Genløser, advokaten hos Faderen for deres bedste.

Heri findes en lærdom for alle Kristi efterfølgere. Han planlagde at ingen af disse lektier skulle gå tabt, men skrives til gavn for fremtidige slægter. Det er nødvendigt, at kristne er omhyggelige med deres ord og handlinger, når de er sammen, for ikke at glemme Jesus og gå videre uden at vide, at Jesus ikke er iblandt dem. Når de bliver vakt og ser deres tilstand, opdager de, at de har vandret uden at have ham med sig, som kunne skænke dem fred og glæde, og de må benytte flere dage til at vende om og søge efter ham, som de burde have haft hos sig hele tiden. Jesus findes ikke i selskab med dem, der ikke bryder sig om hans nærværelse, og som taler om ting, der ikke angår deres forløser, i hvem deres håb for evigt liv kredser om. Det er alles forret at beholde Jesus hos sig. For at kunne gøre det må deres ord være valgt omhyggeligt og være krydret med ynde. Deres hjertes tanker må oplæres til at dvæle ved himmelske og guddommelige ting. Disse rene og hellige ånder kan ikke forblive i et selskab hvor Jesu nærværelse ikke er ønsket eller opmuntres til det, og Hans fravær ikke bemærkes. A denne grund eksisterer der megen sorg og modløshed. På grund af manglende meditation, årvågenhed og bøn har de mistet alt som er værdifuldt. De guddommelige lysstråler, der kommer fra Jesus er ikke hos dem, og opmuntrer dem med sin elskende og ophøjende indflydelse. De er indhyllet i mørke, fordi deres hensynsløse og uærbødige ånd har adskilt Jesus fra deres selskab, og drevet tjenende engle fra dem. Mange som har fuldt bedemøderne, er blevet instrueret af Guds tjenere, og blevet opildnet og velsignet af at søge Jesus, har vendt tilbage til deres hjem. De nærer ofte tilbøjelighed til at beklage sorg over andre, fordi de erkender deres tab. Nogle knurrer imod Gud, og føler ikke selv nogen skam over at være årsag til deres eget mørke sind og egne lidelser. Disse burde ikke genspejle andre. Fejlen er hos dem selv. De snakkede, spøjte og afviste den himmelske gæst, og lægger selv skylden fra sig. Det er alles privilegium at bibeholde Jesus. Hvis de gør dette, vil deres ord være udvalgte, besjælet med nåde. (1119) Deres hjerters tanker må oprættes til at meditere over himmelske og guddommelige ting. (2SP 35-38)

46. Et forbillede i høflighed. - Efter at Josef og Maria havde ledt efter Ham i tro dage, fandt de Ham i tempelsalene "siddende midt iblandt de lærte, både hørte dem, og stillede dem spørgsmål. Og alle der hørte Ham, var forbavsedede over Hans forstand og svar." Han stillede Sine spørgsmål med en nåde der betog disse lærte mænd. Han var et fuldkomment forbillede for alle unge. Han viste altid agtelse og respekt for ældre. Jesu religion vil aldrig lede noget barn til uhøflig eller uterlig. (YI Sept. 8, 1898).

50, 51. En stadig tjeneste.--[Luk. 2,50, 51 citeret.] Kristus gik ikke ind i Sin offentlige virksomhed atten år efter dette, uden at Han hele tiden tjene andre, udnyttede enhver anledning han fik givet. Også i Sin barndom sagde han trøstende og ømme ord til unge og ældre. Hans moder kunne ikke undgå at bemærke Hans ord, Hans ånd, Hans villige lydighed til alle hendes krav. (YI 8. sept., 1898).

51. Se EGW til Joh. 2,1. 2.

Kapitel 3

2-4. Se EGW til kp. 1,76. 77.

7-9. Se EGW til Matt. 3,7. 8.

15, 16 (Joh. 1,26, 27). Ingen verdslig higen. - Folket troede at Johannes kunne være den lovede Messias. Hans liv var så uselvvisk, så mærkbart ydmygt og selvfornægtende. Hans lære, formaninger og irettesættelser var så brændende, oprigtige og opmuntrende. I hans mission vendte drejede han ikke til højre eller til venstre for at tage folks bifald eller gunst. Han higede ikke efter verdslig ære eller verdslig værdighed, men var så ydmyg i hjerte og liv, og påtog sig ikke ære som ikke tilkom ham. Han forvissede sine efterfølgere om at han ikke var Kristus. (2SP 57).

21, 22. Se EGW til Matt. 3,13-17; 4,1-11.

Kapitel 4

1-4. Se EGW til Matt. 4,1-4.

1-13. Se EGW til Matt. 4,1-11; Joh. 2,1. 2.

2. Se EGW til Matt. 4,1. 2.

5-8 (Matt. 4,8-10). Satan prøvede at stå Kristus imod. - [Luk. 4,5-8 citeret.] Denne formastelige bespottelse og forhånelse mod Jehova, oprørte Kristi harme, og ledte ham til at udøve Sin guddommelige autoritet, og befalede Satan på en autoritativ og ophøjet måde at holde op. Her erklærede Satan i sin stolthed og arrogance, at han selv var retfærdighed og verdens endelige hersker, i besiddelse af al sin herlighed, som om han havde skabt verden og alle dens rigdomme og herlighed. Han dristede sig til en særlig kontakt med Kristus, for at straks overgive alt det han gjorde krav på til Ham, hvis Han ville tilbede ham.

Her viste Satan Jesus verdens riger. De blev bragt frem i det mest attraktive lys. Han gav dem til Jesus hvis Han vil tilbede ham. Han fortalte Jesus at han ville opgive hans krav på jordens ejendomme. Satan vidste at hans kræfter måtte begrænses, og til sidst tages bort, hvis frelsesplanen skulle gennemføres. Han vidste at hvis Jesus skulle dø for at genløse menneskene, ville hans kraft afslutte om en sund, og han ville udslettes. Derfor var det hans tilsigtede plan at forhindre, hvis det var muligt, fuldendelsen af det store arbejde som Guds Søn havde begyndt. Hvis menneskets genløsningsplan svigtede, ville han bibeholde det rige som han gjorde krav på. Og hvis han havde heldet med sig, smigrede han sig selv med at han ville regere opposition til himlens Gud. (Genløsningen, eller Kristi første komme, s. 50, 51).

6. To partier og to bannere. - Satan har kaldt denne verden for sit territorium. Her er hans sæde, og han holder alle i sin alliance som nægter at holde Guds bud, som forkaster et tydeligt: "Så siger Herren." De står under fjendens banner; for der er kun to partier i verden. Alle stiller sig enten under den lydiges banner eller under den ulydiges bander. (MS 41, 1898).

8. Se EGW til Matt. 4,10.

13. Se EGW til Matt. 4,11.

18, 19. (Matt. 7,29; 22,29; Mark 12,37). Evangeliet til den fattige. - Kristus kom for at (1120) for at forkynde evangeliet for de fattige. Han nåde folk hvor de er. Han bragte tydelige og enkel sandhed inden for deres fatteevne. Hvor enkelt var hans sprog dog ikke! Selv den fattigste, den ulærte og udvide, kunne forstå Ham. Ikke een eneste behøvede at slå op i et leksikon for at få meningen af højt lydende titler eller ord der faldt fra den største Lærers læber som verden nogen sinde har kendt. Medens præster, herskere og dem der udlægger loven anser sig selv som de eneste lærer af folket, fortalte Han disse lærte rabbiner at de er både uvidnes om Skrifterne og Guds kraft. (RH 19. juli, 1887).

29 (Matt. 9,9. 10; Mark 2,14. 15). Mattæus ærede Kristus overfor venner. - Med sin behagelige ydmyghed, besluttede Mattæus at vise sin påskønnelse for den ære han havde fået, og sammenkaldte dem som har været hans forretningspartnere, sine fornøjelsesfæller og havde syndet med, og holdt en stor fest for Frelseren. Hvis Jesus ville kalde ham, som var så syndig og uværdig, ville Han med sikkerhed acceptere hans tidligere venner som, tænkte Mattæus, fortjener det langt mere end han selv. Mattæus havde en stor længsel efter at de ville dele de goder og nådegaver han fik fra Kristus. Han ønskede at de skulle vide at Kristus ikke foragtede og hade toldere og syndere, ligesom de skriftkloge og farisæerne gjorde. Han ville at de skal kende Kristus som den velsignede frelser.

Ved festen sad Frelseren på det mest ærefulde sæde. Mattæus var nu Kristi tjener, og han ville have at hans venner vidste i hvilket lys han betragtede sin Leder og Mester ved. Han ville have dem til at vide at han følte sig højt æret over at beværte en så kongelig gæst.

Jesus afviste aldrig en invitation til en sådan fest. Det mål Han altid havde foran sig var at så sandhedens frø i sine tilhørers hjerter, ved Sin vindende samtale at drage hjerterne til Sig. I enhver handling havde Kristus et fortsæt, og den lektie som Han gav ved den anledning var betimelig og passende. Ved denne handling erklærede Han at endog tolderne og synderne ikke var udelukket fra hans nærhed. Tolderne og synderne kunne nu frembære vidnesbyrdet at Kristus ærede dem med Sin tilstedeværelse og talte med dem. (MS 3, 1898).

30. Se EGW til Matt. 9,11.

31, 32. Se EGW til Matt. 9,12. 13.

32. Se EGW til Matt. 9,13.

37, 38. Se EGW til Matt. 9,17.

Kapitel 6

37. Se EGW til Matt. 7,1. 2.

Kapitel 7

29, 30 (Matt. 13,15; Joh. 12,39. 40). Farisæerne modsatte sig ikke Jesus i blinde. - De skriftkloge, farisæerne og herskerne var besluttet på at de ikke ville se sandhedens beviser, og de undgik de klareste konklusioner. For at retfærdiggøre deres hårdnakkede vantro, undgik de ingen anledninger for at tage fat i Jesu lære, som de kunne misforstå, misbruge og forfalske. Da det ikke var muligt at misbruge sandheden i Kristi ord, begyndte disse mennesker, der afviste Guds råd mod sig selv, en tvivl, som ikke havde nogen reference til noget, som at trække folks opmærksomhed bort fra den lektie som Jesus søgte at lære, og smygede sig uden om sandheden. Farisæerne modsatte sig ikke blindt Kristi lære; for sandheden gjorde dybt indtryk på deres sind; men de modsatte sig sandheden, og gik imod dens overbevisning, lukkede deres øjne så de ikke så, forhærdede hjertet, så de kunne erkende, og blive overbevist, og Kristus kunne helbrede dem. (RH 18.okt., 1892).

Kapitel 8

46. Se EGW til Apg 19,11. 12. 17.

Kapitel 9

23 (Matt. 16,24; Mark 8,34; se EGW til Matt. 11,28-30). Undgå korset undgå belønningen. - [Luk. 9,23 citeret.] Disse ord er talt til enhver som ønsker at være en kristen. Han som undgår korset undgår den løn de trofaste får. (Brev 144, 1901).

28-31. Se EGW til Matt. 17,1-3.

Kapitel 14

Kapitel 10

(1121) 13-15. Se EGW til Matt. 11,20-24.
27. Se EGW til Matt. 22,37-39; Mark 12,30.

Kapitel 11

15. Se EGW til Matt. 12,24-32.
21-23. Se EGW til Matt. 12,29. 30.
23. Se EGW til Matt. 16,24.
24-26. Se EGW til Matt. 12,43-45.
31. Se EGW til Matt. 12,42.
42-44. Se EGW til Matt. 23,13-33.

Kapitel 12

1 (Matt. 16,6). Hykleri er ligesom surdej. - [Luk. 12,1 citeret.] . . . Vor frelser viste folket for den tid karakteren af deres synder. Hans klare ord vækkede tilhørernes samvittighed, men Satans modarbejdende agenter søgte efter et sted for deres teorier, der ledte tankerne fra den tydeligt talte sandhed. Idet den store Lærer ville sige den udtryksfulde sandhed ville de skriftkloge og farisæerne, under påskud af at være interesseret, samle sig rundt om disciplene og Kristus, og splitte disciplenes tanker ved udgangsspørgsmål der skaber kontroverser. De frembragte det de ønskede at kende til sandheden. Kristus blev afbrudt ved den lejlighed som ved mange andre lejligheder. Og Han ønskede at Hans disciple skal lytte til de ord Han havde at sige, og ikke lade noget tiltrække og gribe deres opmærksomhed. Derfor advarede Han dem: "Tag jer i agt for farisæernes surdej, som er hykleri." De foregav et ønske om at komme så tæt så muligt til inderkredsen. Idet Herren Jesus overbragte sandheden i modsætning til vildfarelse, foregav farisæerne at ønske at kunne forstå sandheden, alligevel prøvede de at lede Hans tanker i andre kanaler.

Hykleri er som surdej eller gær. Surdej kan skjules i melet, og dens tilstedeværelse kendes ikke, før det gør sin virkning. Ved at influere sig selv, gennemsyrrer den hurtigt hele massen. Hykleri virker i det skjulte, og hvis det får lov vil det fylde sindet med stolthed og forfængelighed. Nu udøves der et bedrag der ligger det som farisæerne udøvede. Når Frelseren gav denne formaning, var det for at advare alle som troede på Ham, at være på vagt. Vogt jer imod at drikke denne ånd, og blive som dem der prøvede at omsnære Frelseren. (MS 43, 1896).

10. Se EGW til Matt. 12,31. 32.

16-21. Se EGW til 1 Sam. 25,10, 11.

35. Se EGW til Matt. 25,7.

48 (Joh. 15,22). Guds prøve er anderledes. - Guds prøve på hedninger, som ikke havde lys, og på dem der levede med overmådelig kundskab til sandhed og lys, er helt forskellige. Han accepterede en aspekt af retfærdigheden fra dem i hedenske lande, som Han ikke er tilfreds med fra dem i kristne lande. Han forlanger ikke så meget, hvor der ikke er blevet givet så meget. (MS 130, 1899)

50. Se EGW til Matt. 26,42.

51. Se EGW til Matt. 10,34.

Kapitel 13

18. Se EGW til Mark 4,30.
34, 35. Se EGW til Matt. 23,37-39.

16, 17. Se EGW til Matt. 22,2-4.

28-33. Den svage må gøre den Almægtiges gerninger. - Til os såvel som til disciplene, har Kristus givet arbejdet at bringe sandheden til verden. Men får vi går ind i denne store og aggressive krig, som de evige resultater beror på, så indbyder Kristus alle til at gøre omkostningerne op. Han forvisser dem, at hvis de griber fat i arbejdet med udelte hjerter, giver sig selv som lysbærer til verden, hvis de vil gribe fat i Hans styrke, vil de få fred med Ham, og få overnaturlig assistance som i deres svaghed vil sætte dem i stand til at gøre den Almægtiges gerninger. Hvis de går frem med tro på Gud, vil de ikke tabe eller miste modet, men vil få fuldstændige forsikring om succes. (RH 15. marts, 1898).

Kapitel 16

13. Se EGW til Matt. 6,24.

Kapitel 17

5. Vokse i troen. - I må tale om troen, I må leve i troen, I må handle i tro, så I kan vokse i troen; og derved udvise den levende (1122) tro, at I vokser til stærke mænd og kvinder i Kristus Jesus (MS 1, 1889).

10 (Ef. 1,6; 2,8-10; 2 Tim. 1,9; Titus 2,14; 3,5; Jakob 2,22). Gode gerninger intet løfte for frelse. - Vor accept hos Gud er kun sikker gennem Hans elskede Søn, og gode gerninger er kun resultatet af gerningerne af Hans syndstilgivende kærlighed. De er ingen kredit for os, og vi har ingen gode gerninger som vi kan bruge til at forlange andel af frelsen for vore sjæle. Frelsen er Guds frie gave til den troende, givet til ham for Kristi skyld alene. Den fortrængte sjæl kan finde fred gennem troen på Kristus, og hans fred vil stå i forhold til hans tro og tillid. Han kan ikke frembringe sine gode gerninger som påskud for sin sjæle frelse.

Men har gode gerninger ikke virkelig værdi? Betragter Gud synderen som begår synd hver dag ustraffet, med den samme velvilje som den som gennem troen på Kristus prøver at virke i sin renhed? Skriften siger: "Vi er hans medarbejdere, skabte i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud førhen har forordnet at vi skal vandre i dem." I sin guddommelige ordning, ved Sin ufortjente gunst, har Herren forordnet at gode gerninger skal belønnes. Vi er accepterede gennem Kristi fortjenester alene; og de barmhjertighedsgerninger og næstkærlighedshandlinger, som vil udfører, er troens frugter; og de bliver en velsignelse for os; for mennesker skal belønnes efter deres gerninger. Det er vellugten af Kristi fortjenester som gør vore gode gerninger antagelige for Gud, og det er nåden som sætter os i stand til at gøre de gerninger, Han belønner os for. Vore gerninger i og af sig selv har ingen fortjeneste. Når vi har gjort alt som muligt er for os at gøre, skal vi regne os selv som unyttige tjenere. Vi fortjener ingen tak fra Gud. Vi har kun gjort det som er vor pligt at gøre, og vore gerninger kunne ikke have være gjort i vor egen syndige natur.

Herren har påbudt os at drage os nær til Ham og Han vil drage nær til os; og drager vi os nær til Ham, modtager vi den nåde hvorved disse gerninger gøres, som vil blive belønnet af Hans hænder. (RH 29.jan., 1895).

28-30 (1.Mos. 19,24, 25). Lullet hen med kødelig sikkerhed. - Idet solen står op for sidste gang over slettens byer, tænkte folk at begynde en ny dag i gudløs optøjer. Alle var ivrige efter at planlægge deres forretninger efter deres behag, og Guds budbringer blev hånet for hans frygt og hans advarsler. Pludseligt som tordendrøn fra en skyfri himmel, faldt ildkugler på den dødsdømte hovedstad. "Således skal også Menneskesønnens komme være." Folk vil spise og drikke, plante og bygge, tage til ægte og give til ægte, indtil Guds vrede udgydes uden barmhjertigheden indblandet. Verden ville luller i søvn i den

kødelige sikkerheds vugge. . . . Skarerne bestræber sig på at glemme Gud, og accepterer ivrigt opdagede historier, så de uforstyrret følger selvishedens sti. (RH 26. okt., 1886).

Kapitel 18

15-17. Se EGW til Matt. 19,13-15.

35-43. Se EGW til Mark 10,46-52.

Kapitel 19

12, 13. Se EGW til Matt. 25,14, 15.

41-44. De nuværende synder befæster skylden. - Den slægt som Jesus fordømte var ikke ansvarlig for deres fædres synder, kun så vidt de fulgte deres skikke, og derved gjorde sig selv ansvarlig for deres hadefulde og hævngrigige måde at forfølge Guds gamle budbringere på. Det var den daværende nåde og de daværende advarsler som den generation forkastede som slog skylden ned på dem, som oksernes og bukkens blod ikke kunne vaske bort. Stolthed, selvretfærdighed og uafhængighed, de havde skilt sig længere og længere væk fra himlen indtil de var blevet villige undersåtter under Satan. Det jødiske folk havde i århundreder smedet de lænker som generationen fæstnede uigenkaldeligt på sig selv. (3SP 10, 11).

42. Se EGW til Matt. 23,37-39.

44. Se EGW til Matt. 24,2.

Kapitel 21

8. Se EGW til Matt. 24,23, 24.

16-19. Desperat ledsagelse med det onde. - Kristus viser at uden Guds Ånds styrende kraft er mennesker en frygtelig magt for ondt. Vantro, (1123) og irettesættende had, vil oprøre sataniske kræfter. Magter og myndigheder, mørkets herskere af denne verden, og åndelig ondskab på høje steder vil forene sig i en desperat forening. De vil gå i forbund imod Gud i form af Hans hellige. Ved forkerte fremstillinger og falsknerier vil de demoralisere både mænd og kvinder som alle sammen tilsyneladende tror sandheden. Falske vidner vil ikke mangle på dette forfærdelige værk. [Luk. 21,16-19 citeret] (MS 40, 1897).

20. Scenerier vil gentage sig. - Efter at have talt om verdens ende, kommer Jesus tilbage til Jerusalem, byen der sidder i sin stolthed og arrogance og siger: "Jeg er en dronning, . . . og skal ikke se sorg." Idet Hans profetiske øjne hviler over Jerusalem, ser Han at byen var overgivet til udslættelse, verden vil overgives til sin dom. Scenerierne der udspiller sig ved Jerusalems ødelæggelse, vil blive gentaget på Herrens store frygtelige dag, men på en mere forfærdelig måde. (MS 40, 1897).

Kapitel 22

1, 2. Se EGW til Matt. 26,3.

3-5 (Matt. 26,14-16; Mark 14,10, 11; Joh. 13,2, 27). Kristus købt for tempelpenge. - Ved påskehøjtiden var Judases sag afgjort. Satan tog kontrol over hjerte og sind. Han tænkte at Kristus enten skulle korsfæstes, eller ville befri Sig selv ud af Sine fjenders hænder. Ved alle begivenheder, ville han gøre noget ud over forretningen, og gøre stor forretning ved at forråde sin Herre. han gik til præsterne og tilbød at hjælpe dem med at lede efter Ham, som blev regnet for Israels urostifter. Således var det at herren blev solgt som en slave, købt for tempelpenge der blev brugt for at købe ofrene. (ST 17. dec., 1912).

31, 32. Se EGW til Matt. 16,22, 23.

31-34 (Matt. 26,31-35; Mark 14,29-31). Peter fristede djævelen. - [Luk. 22,31 citeret.] Hvor sand var frelserens

venskab med Peter! hvor medfølelse var Hans advarsel! Men advarslen blev taget ilde op. I sin selvtilstrækkelighed erklærede Peter selvsikkert at han aldrig ville gøre hvad Kristus advarede imod. "Herre", sagde han, "jeg er parat til at gå med dig i fængsel og i døden." Hans selvsikkerhed viste sig at være hans ruin. Han fristede Satan til friste sig, og han faldt under den listige fjendes kneb. Da Kristus behøvede ham aller mest, stod han på fjendens side, og fornægtede åbent sin Herre. (MS 115, 1902).

39-46. Se EGW til Matt. 26,36-46.

42 (Matt. 26,42; Mark 14,36; se EGW til Rom. 8,11).

Faderen er står ved siden af enhver kæmpende sjæl. - Kristus sejrede ved guddommelig styrke, og således må enhver fristet sjæl overvinde. Gud var hos Kristus i Getsemane have, og Kristi erfaring skal lære at stole på vor himmelske far; til alle tider og på alle steder skal vi tro at han er ømhjertet, sand og trofast, i stand til at holde det som er betroet i Hans varetægt. Under Kristi pinefulde kamp, vor stedfortræder og sikkerhed, var Faderen ved siden af Sin søn, og Han er ved siden af enhver sjæl som kæmper med modløshed og vanskeligheder. (Brev 106, 1896).

42, 43. Gabriel styrkede Kristus. - Under den største krise, da hjerte og sjæl brød under byrden af synd, blev Gabriel sendt for at styrke den guddommeligt lidende, og styrkede ham i at betrede den blodbestænkte sti. Og så medens englens støttede Hans besvimende skikkelse, tager Kristus det bitre bæger, og går med til at drikke dets indhold. Før Den lidende frem for en fortabt verdens slør, så kommer ordene fra de blodbestænkte læber: "Med mindre jeg drikker dette bitre bæger går mennesket fortabt, Din vilje, ikke Min vilje ske." (ST 9. dec., 1897).

43. Livet skjult i Kristus kan ikke berøres. - Den styrkes der gives Kristus i timen for legemlig lidelse og sjælspine i Getsemane have, har været og vil givet til dem som lider for Hans dyrebare navns skyld. Den samme nåde gives til Jesus, den samme trøst, mere end moralsk standhaftighed, vil givet til ethvert troende Guds barn, som bringes i forviklinger og lidelser, og behandles med fængsel og død, af Satans agenter. En sjæl der sætter lid til Kristus har aldrig blevet overladt til fortabelse. Pinslen, indsatsen grusomhedens (1124) mange påfund, kan dræbe legemet, men de kan ikke berøre livet som er skjult sammen med Kristus i Gud. (ST 3. juni 3, 1897).

44 (Fil. 2,5-8; Hebr. 2,14-17). Kristus påtog ingen indbildt menneskelighed. - Om Kristus siges der: "Han var da kommen i dødsangst og bad endnu mere indtrængende; og hans sved blev som bloddråber, der faldt ned på jorden." Vi behøver at forstå sandheden om Kristi manddom for at kunne værdsætte sandheden i de ovennævnte ord. Det var ikke en foregivende menneskelighed, Kristus tog på sig. Han påtog sig menneskelig natur og levede som menneske. Kristus udøvede ikke nogen undergerning for sin egen skyld. Han var omgivet af skrøbeligheder, men hans guddommelige natur vidste, hvad der var i mennesket. Han trængte ikke til, at nogen skulle fortælle ham om dette. Ånden blev givet Ham i overmål; for Hans mission på jorden krævede dette.

Kristi liv repræsenterer en fuldkommen manddom. Præcis det som du kunne være, var Han i menneskenaturen. Han tog vore svagheder. Han blev ikke kun gjort til kød, men Han var gjort i syndigt køds lignelse. Hans guddommelige egenskaber var holdt tilbage fra at lindre Sin sjælspine eller Sin legemlige smerte. (Brev 106, 1896).

44, 53 (Se EGW til Matt. 26,42). Overleveres i mørkets magters hænder. - Kunne mennesker se englens forbavelse og sorg idet de så med tavs sorg på at Faderen spredte Sine lys, kærligheds, og herlighedsstråler fra sin Søn, ville de bedre forstå hvor modbydelig synd er i Hans øjne. Idet Guds søn i Getsemane have bøjede ned i andægtig bøn, fremtvang Hans Ånds pine sved som store bloddråber fra Hans porer. Det var her at den store mørkes rædsel omgav Ham. Verdens synder var over Ham. Han led i menneskets sted, ligesom en overtræder af Sin Faders lov. Her var fristelsens sceneri. Guds guddommelige lys veg fra Hans øjesyn, og Han kom over i mørkets kræfters hænder. I Sin sjælspine lå Han udmattet på den kolde jord. Han kunne se Sin Faders truende blik. Bægeret med Kristi lidelser blev taget fra det skyldige menneske, og blev sat hen til at Han Selv drak deraf, og,

i dets sted, gav mennesket velsignelsens bæger. Den vrede der ville være faldet på mennesker, var nu faldet på Kristus. (*Kristi lidelser*, s. 17, 18).

45. Se EGW til Matt. 26,43.

54. Se EGW til Matt. 26,3.

70 (Matt. 10,32; 26,63. 64; Mark 14,61. 62). En tid til at tale.-- Da Jesus fik stillet dette spørgsmål: Er du Guds Søn? vidste han, at et bekræftende svar var ensbetydende med den visse død; en benægtelse ville sætte en plet på hans menneskeværdighed. Der er en tid til at tie og en tid til at tale. Han havde ikke talt, før han blev spurgt rent ud. Når han lærte sine disciple, havde han sagt: "Enhver, som kendes ved mig over for menneskene, ham vil også jeg kendes ved over for min Fader, som er i Himlene." Da Jesus fik udfordringen, benægtede han ikke sit slægtskab med Gud. I dette højtidelige øjeblik gjaldt det hans omdømme, og det måtte hævdes. Ved denne lejlighed efterlod han menneskeheden et eksempel til efterfølgelse. Han ville lære dem ikke at vige fra hans tro for at slippe for lidelser eller endog døden. (3SP 127).

Kapitel 23

18-25. Se EGW til Matt. 27,15-26.

20-23. Se EGW til Matt. 27,22. 23.

23, 24. Se EGW til Matt. 27,25. 26.

26. Se EGW til Matt. 27,32.

33. Se EGW til Matt. 27,38.

38. Se EGW til Matt. 27,37.

40-43. Frelse i de sidste timer i livet. - Nogle blandt de forløste vil have lagt hånd på Kristus i de sidste timer af livet, og i himlen vi disse få instruktion om, som, da de døde, ikke helt forstod frelsesplanen. Kristus vil lede de genløste over livets flod, og vil åbne det op for dem som de på jorden ikke kunne forstå. (Brev 203, 1905).

42, 43. Døende synder griber fat i den døende Frelser. - Til det sidste i Sit arbejde er Kristus syndstilgivende. Ved den dybeste midnat, som Betlehemsstjernen var ved at synke i forglemmelse, se der skinner den døende synders tro med tydelig klarhed, midt iblandt moralsk mørke, idet han griber fat på en døende Frelser.

Denne tro kan illustreres med arbejderne i den ellefte time, der fik lige så meget i løn som dem, der havde arbejdet i mange timer. Røveren bad i tro, i anger og sønderknuselse. Han bad i fuldt alvor, som om han var fuldstændig klar over, at Jesus kunne frelse ham, hvis han ville. Og håbet i hans stemme var blandet med pine idet han indså at han ville gå tabt helt tabt, hvis han ikke gjorde det. Han kastede sin hjælpeløse døende sjæl og legeme på Jesus Kristus. (MS 52, 1897)

(1125) 44. Se EGW til Matt. 27,45.

45. Se EGW til Matt. 27,51.

46. Se EGW til Matt. 27,50; Joh. 19,30.

46, 47. Se EGW til Matt. 27,45. 46.

47. Se EGW til Matt. 27,54.

Kapitel 24

1. Se EGW til Mark 16,1, 2.

5,6. Se EGW til Mark 16,6.

13-15 (Matt. 27,42; Mark 15,31). En blanding af sorg, frygt og forundring. - Disse stærke mænd var så bebyrdede med sorg, at de græd idet de rejste. Kristi medynkende kærligheds hjerte så her en sorg som Han kunne lindre. Disciplene talte med hinanden om begivenhederne i de sidste dage, og undredes over hvorfor Jesu overgivelse af sig selv til en skamfuld død kunne forenes med Hans påstande om at være Guds Søn.

Nogen fastholdt at han ikke være en hykler, men havde bedraget Sig selv om Sin mission og Sin fremtidige herlighed. De begge frygtede at det Hans fjender havde lagt i Hans mund var for rigtigt - "Han frelste andre, men Sig Selv kan Han ikke frelse."

Alligevel forundrede de sig hvordan Han kunne gå så meget galt af Sig selv, da Han havde givet dem beviser gang på gang på at Han kunne læse andres hjerter. Og kvindens besynderlige efterretning kastede dem ud i endnu større usikkerhed. (3SP 207).

13-31. Forstå bibelen har den første vigtighed. - Jesus åbenbarede sig ikke med det samme i Sin sande karakter for dem, og så åbnede Skriften for deres sind; for Han vidste at de ville blive så henrykt over at se Ham igen, oprejst fra døde, at deres sjæle ville mættes. De ville ikke hunge efter hellige sandheder som Han ønskede at skulle indprentes uudsletteligt i deres sind, at de kunne tildele dem til andre, som for deres del skulle sprede den dyrebare kundskab, indtil tusindvis af mennesker skulle modtage det lys de havde fået den dag til de fortvivlede disciple, idet de rejste til Emmanus.

Han fastholdt Sit skjul indtil Han fik udlagt skriften, og fik ført dem til en forstandsmæssig tro på Hans liv, Hans karakter, Han mission på jorden, og Hans død og opstandelse. Han ønskede at sandheden skal slå god rod i deres sind, ikke fordi den var støttet af Hans personlige vidnesbyrd, men fordi den egentlig lov og det gamle testamentes profeter, gav medhold i kendsgerningen om hans liv og død, gav utvivlsomme beviser på den sandhed. Når målet med Hans arbejde med de to disciple var nået, åbenbarede Han sig for dem, så deres glæde måtte være fuldkommen, og forsvandt han for deres øjne. (ST 6.okt., 1909).

15, 16. Jesus udjævner knoldede stier. - Denne mægtige sejrherre over døden, som havde nået menneskenes elendighed allerlængst nede, for at befri en tabt verden, påtog sig den ydmyge opgave at vandre med de to disciple til Emmanus, for at undervise og trøste dem. Således identificerer Han altid sig selv med Sine lidende og rådvilde folk. På vore knoldede og mest prøvende stier, se, Jesus er med hos for at udjævne vejen. Han er den samme Menneskesøn, med den samme sympati og kærlighed som Han havde før Han gennemgik graven og steg op til Sin Fader. (3SP 212)

39 (Apg 1,9-11). Kristus tog menneskeheden med Sig. - Kristus steg op til himlen, frembar en ofret og helliget menneskehed. Han tog denne menneskehed med Sig ind i de himmelske sale, og gennem evige tider vil Han frembære den, som Den der har genløst ethvert menneskevæsen i Guds stad, Den som går i forbøn for Faderen: "Jeg har indgraveret dem på mine håndflader." Håndfladerne bærer sårmærkerne som Han fik. Hvis vi er såret og slået, hvis vi møder vanskeligheder som er svære at håndtere, så lad os huske hvor meget Kristus led for os. Lad os sidde sammen med vore brødre i himmelske sale hos Kristus. Lad os bringe himlens (1126) velsignelse ind i vore hjerter. (RH 9. marts, 1905).

Jesus tog menneskenaturen, for at åbenbare en ren og uselvisk kærlighed, for at lære os at elske hinanden.

Som et menneske steg Kristus op til himlen. Som et menneske er Han erstatning og sikkerhed for menneskene. Som et menneske levede Han for at gøre mellemkomst for os. Han bereder en plads for alle som elsker Ham. Som et menneske vil Han komme igen med kraft og herlighed, og tage imod Hans børn. Og det som skal få os til at glæde og sige tak er, at Gud "har udpeget en dag, hvori han vil dømme verden til retfærdighed, ved det menneske som han har indsat." Så må vi få den evige forsikring at hele det ufaldne univers er interesseret i det store arbejde som Jesus kom til vor verden for at udrette, helt til menneskenes frelse. (MS 16, 1890)

50, 51. Se EGW til Apg. 1,9-11.

Johannes evangeliet

Kapitel 1

(1126) **1-3 (Ordsp. 8,22-27; Rom. 9,5; Phil. 2,6; Kol. 1,15-17; Hebr. 1,8). Kristi evige eksistens.** - Når Kristus skabte alt, så eksisterede han før alle ting blev til. Udtalelserne herom er så afgørende at ingen behøver at være i tvivl. Kristus var selv Gud i

den højeste betydning. Han var hos Gud fra evighed, Gud over alle, velsignet i al evighed.

Herren Jesus Kristus eksisterede fra evighed, som Guds guddommelige søn i egen person og samtidig var han ét med Faderen. Han var himlens overordentlige herlighed. Han befalede over himlens hær og modtog dens beundrende hyldest som sin rettighed. Dette var ikke et røvet bytte for Gud [Ordsp. 8,22-27 citeret].

Der er lys og herlighed forbundet med den sandhed at Kristus var ét med Faderen førend Jordens grundvolde blev lagt. Dette er lys der skinner på et mørkt sted og får det til at stråle med oprindelig, guddommelig herlighed. Sandheden herom, uendeligt hemmelighedsfuldt i sig selv, forklarer andre gådens og i øvrigt uforklarlige sandheder, som er tilknyttet af et lys som ingen kan komme nær, ej heller forstå (RH 5. april, 1906).

1-3, 14 (Fil. 2,5-8; Kol. 2,9; Hebr. 1,6. 8; 2,14-17; se EGW til Mark 16,6). En guddommelig menneskelig frelser. - Apostlen vækker os til at flytte vor opmærksomhed fra os selv hen på vor frelsers ophavsmand. Han viser os hans to naturer, den guddommelige og den menneskelige. Her er beskrivelsen af den guddommelige, "Da han var i guddomsskikkelse, holdt han det ej for et røvet bytte at være Gud lig." Fil 2,6. Hebr 1,3.

Om hans menneskelige natur står der, men han gav afkald og tog tjenerskikkelse på og blev mennesker lig] og da han i fremtræden fandtes som et menneske, ydmygede han sig selv og blev lydlig til døden." Han påtog sig frivilligt menneskelig natur. Det var helt hans egen handling og beslutning. Han klædte sin guddommelighed med menneskelighed. Han var hele tiden Gud men fremtrådte ikke som Gud. Han tilhyllede tegn på Guddommelighed som hade vundet hyldest og fremkaldt beundring i Guds univers. Han var Gud mens han var på jorden, men han afklædte sig guddomsskikkelsen og i stedet tog han menneskeskikkelse på. Han levede på jorden som et menneske. For vor skyld blev han fattig, for at vi gennem hans fattigdom måtte blive rige. Han lagde sin herlighed og majestæt til side. Han var Gud men for en tid gav han afkald på guddomsskikkelsens herlighed. Skønt han levede i fattigdom blandt mennesker og spredte velsignelser hvorend han gik, så ville legioner af engle på hans befaling have stimlet om frelseren og givet ham hyldest. Med nogle få undtagelser nær, levede han på jorden uden anerkendelse eller bekendelse fra sin skabninger. Atmosfæren var forurenede af synd og forbandelser i stedet for lovsangens toner. Hans lod i livet var fattigdom (1127) og ydmygelse. På sin vandring her og der under hans nådes kald, for at lette de syge, opmuntrede de nedtrykte, var der sjældent nogen der kaldte ham velsignet, og de højeste i riget gik han forbi med foragt.

Se dette i modsætning til den herlighedsrigdom, det væld af lovprisning der stiger op fra udødelige løber, de millioner i Guds univers, der istemmer tilbedelsens skønne lovsang. Men han ydmygede sig selv og påtog sig dødelighed. Som medlem af den menneskelige familie var han dødelig, men som Gud var han selve kilden til verdens liv. Han kunne i sin Guddommelighed have modstået dødens magt og nægtet at underkaste sig den; men han gav frivilligt sit liv for derved at skænke liv og udødelighed. Han bar verdens synd og udholdt en straf, der som et knusende bjerg faldt over hans guddommelige sjæl. Han ofrede sit liv, for at mennesker ikke skulle dø en evig død. Han døde - ikke fordi han blev tvunget til det, men af egen fri vilje. Dette var ydmyghed. Hele Himmels rigdom blev samlet i een gave for at frelse det faldne menneske. Han bragte i sin menneskelige natur hele den livgivende energi, som menneskene behøver og må modtage.

Forunderlige forening af menneske og Gud! Han kunne have hjulpet sin menneskelige natur til at modstå sygdomsangreb ved at give sit legeme vitalitet og uvisnelig livskraft. Men han ydmygede sig til menneskelig natur. Det gjorde han, for at Skriften skulle opfyldes. Det gik Guds Søn ind på, vel vidende at han måtte ydmyge sig fuldstændigt for at sone en fordømt verdens synder. Hvilken ydmyghed! Englene var forundrede over den. Ingen tunge kan nogen sinde beskrive den; ingen kan fatte

den. Det evige Ord blev kød! Gud blev menneske! Det var en vidunderlig ydmyghed. Men han steg endnu længere ned. Men han steg endnu dybere ned. Menneskesønnen måtte fornædre sig som et menneske og tåle forhånelser, hånbejdelser, skammelige beskyldninger og mishandling. Der syntes ikke at være et trygt sted for ham i hans eget land. Han måtte flygte for livet fra sted til sted. Han blev forrådt af en af sine disciple han blev fornægtet af en af sine mest ivrige tilhængere, Han blev spottet. Han blev kronet med en tornekrone. Han blev pisket. Han blev tvunget til at bære det tunge kors. Han var ikke ufølsom over for, denne foragt og skændsel. Han underkastede sig, men oh! Han følte bitterheden deraf, som intet åndet menneske kunne føle det. Han var ren, hellig og uplettet, men blev alligevel stillet for retten som en forbryder! Den kære forløser steg ned fra den højeste ophøjelse. Trin for trin ydmygede han sig selv til døden men hvilken død! Det var den skændigste, den grusomste døden på korset som forbryder. Han døde ikke som en helt i verdens øjne, overøst med hædersbevisninger som mænd i krig. Han døde som en dødsdømt forbryder, hængende mellem himmel og jord han døde en langsom, skændig død, udsat for hån og spot fra en nedrig, forbryderisk menneskemængde. "Alle, der ser mig, håner mig, vrænger mund og ryster på hovedet." (Salme 22,8). Han blev regnet for at være blandt syndere, Han udåndede under bespottelse og hån, og Hans kødelige slægtninge fornægtede Ham. Hans mor betragtede Hans ydmygelse, og Han blev tvunget til at se sværdet gennem boret hendes hjerte. Han udholdte korset, foragtede skammen. Han gjorde det for intet at regne i betragtning af det resultat Han udarbejdede til bedste for, ikke bare indbyggerne i denne del af verden, men hele universet, alle verdener som Gud har skabt.

Kristus døde i stedet for mennesker. Mennesket var en kriminel under dødsdommen, for at overtræde Guds lov som en forræder, en rebel. Derfor måtte en stedfortræder dø i stedet for mennesket som en forbryder, fordi Han tog forrædernes plads, med alle deres opdyngede synder på Hans guddommelige sjæl. Det var ikke nok at Jesus skulle dø for helt at opfylde budene i den brudte lov, Men Han døde en skamfuld død. Profeten gav Hans ord til verden, "mit ansigt skjulte jeg ikke for hån og spyt." (Esajas. 50, 6b).

Kan mennesker i betragtning af dette ophøje sig selv blot det allermindste? Når de betragter Kristi lidelser og ydmyghed, kan de da løfte deres stolte hoveder og mene, at de ikke skulle bære nogen prøvelse, (1128) skam eller ydmygelse? Jeg siger til Kristi efterfølgere: Se hen til Golgata og skam jer over jeres ophøjelse af selvet. Himmels Majestæts ufattelige fornærdelse skete for det syndige, fordømte menneskes skyld. Han gik dybere og dybere ned, til der ikke fandtes større dybder, han kunne nå, for at løfte mennesket op af dets moralske besmittelse. Alt dette skete for din skyld. Og du stræber efter ledende stillinger, efter menneskers ros. Du er bange for ikke at blive agtet og respekteret, som du synes, du fortjener. Kalder du det at ligne Kristus?

"Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus." Han døde for at tilvejebringe forsoning og for at være et eksempel for hver den, som vil være hans discipel. Kan egenkærlighed da bo i dit hjerte? og skal mennesker, som ikke har Jesus som deres forbillede, hæve dig til skyerne? Du har slet ingen fortjeneste, undtagen gennem Jesus Kristus. Kan du føle nogen stolthed, efter at du har set Guddommen ydmyge sig så dybt, som et menneske på nogen måde kan gøre det? Forundres i Himle, og forbavses, I jordens indbyggere, at vor Herre lønnes på denne måde! Hvilken foragt! Hvilken ondskab! Hvilken stolthed! Hvilke anstrengelser for at ophøje selvet, når Herlighedens Herre led og døde den forsmædelige død på et kors for vor skyld. (RH 4 sept., 1900)!

Kristus kunne ikke være kommet til jorden med den herlighed Han havde i den himmelske afdeling. Syndige mennesker kunne ikke have båret synet. Han slørede Hans guddommelighed med ydmygelsens klædebon, men Han adskilte sig ikke fra Hans guddommelighed. En guddommelig og menneskelig frelser, Han kom for at stå i spidsen for den faldne slægt/race, for at være med i deres erfaringer fra barndom til voksen. (RH 15. juni, 1905).

Kristus havde ikke udskiftet Hans guddommelighed med menneskelighed, men Han havde ikklædt Hans guddommelighed med menneskelighed. (RH 29. okt., 1895).

(Kp. 14,30; Luk. 1,31-35; 1 Kor. 15,22. 45; Hebr. 4,15.) Vær yderst forsigtige med hvilken forestillinger I gør jer om Kristi menneskelige nature. Lad være med at fremstille ham som et menneske der havde tilbøjelighed til synd. Han er den anden Adam. Den første Adam blev skabt med et rent syndfrit væsen, uden nogen synd på karakteren, han var skabt i Guds billede. Han kunne falde, og han faldt gennem overtrædelse. På grund af synden havde hans efterkommere medfødt tilbøjelighed til synd. Men Jesus Kristus var Guds enbårne søn. Han påtog sig menneskelig nature og blev fristet på alle madder som vi bliver fristet. Han kunne have syndet. Han kunne have faldet, men der var aldrig et øjeblik af tilbøjelighed til ondt i Ham. Han blev angrebet af fristelser i ørkenen, ligesom Adam blev angrebet af fristelser i Edens have.

Undgå ethvert spørgsmål angående Kristi menneskelige natur, som er i fare for at blive misforstået. Sandhed ligger nær ved formodningens vildspor. I handlingen af Kristi menneskelige natur, må du vogte enhver påstand, for ikke at blive opfattet i videre betydning, end dine ord sammen, og derved miste - eller tilsløre de klare begreber om Kristi menneskelighed forbundet med guddommen. Hans fødsel var et Guds mirakel, for englen sagde: "Se, du skal undfange og føde en søn, og du skal give ham navnet JESUS. Han skal blive stor og kaldes den Højestes Søn og Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders, trone. Han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans kongedømme." Maria sagde til englen: "Hvorledes skal dette gå til? Jeg ved jo ikke af nogen mand." Og englen svarede og sagde til hende: "Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig; derfor skal også det, som fødes kaldes helligt, Guds Søn."

Disse ord henviser ikke til noget andet menneske, men udelukkende til Den evige Guds Søn. Du må aldrig i mindste måde give indtryk af at der var så meget som et anstrøg eller tendens til forkrænkelighed hos Kristus eller at han på nogen måde gav efter for forkrænkelighed. (1129) Han blev fristet på alle måder, ligesom menneskers fristes, og omtales dog som "hellig".

Det er et mysterium som er uforklarligt for dødelige at Kristus kunne blive fristet på alle måder, ligesom vi, uden at synde. Kristi menneskevorden er og bliver et mysterium. Det, som er åbenbart er for os og vore børn, men lad alle mennesker vogte sig for at gøre Kristus ganske til menneske, ligesom vi er, for det er ikke sandt. Det er ikke nødvendigt for os at vide det nøjagtige tidspunkt for hvornår menneskelighed blev forenet med guddommelighed. Vi må stå på klippen, Jesus Kristus, som Gud åbenbart i menneskelighed.

Jeg fornemmer en fare ved at nærme sig emner, som dvæler ved den Evige Guds søns menneskelige natur. Han ydmygede sig selv da han så at han fandtes som menneske, for at han måtte forstå styrken af den fristelse som mennesket trues med.

Den første Adam faldt; den anden Adam holdt fast ved Gud og hans ord under de mest prøvende omstændigheder og hans tro på hans faders godhed, barmhjertighed og kærlighed var urokkelig. "Der står skrevet" var hans forsvar; og det er det åndens sværd som hvert menneske må bruge. "Jeg skal ikke længere tale meget med jer; thi denne verdens fyrste kommer, og i mig er der intet der hører ham til" - intet der vil reagere på fristelse. Der var ikke en eneste anledning hvor en fristelse fandt tilslutning hos ham. Ikke en eneste gang stillede Kristus sig på Satans grund, for derved at give ham en fordel. Satan fandt intet hos Ham til at anspore hans tilnærmelser (Brev 8, 1895).

(**Matt. 27,54; 1 Tim. 3,16.**) Skønt Kristi guddomsherlighed for en tid var tilsløret af den menneskelighed, han påtog sig, ophørte han ikke at være Gud, da han blev menneske. Det menneskelige indtog ikke det guddommelige plads - eller omvendt. Dette er guddommelighedens mysterium. De to udtryk "menneskelig" og "Guddommelig" var uadskilleligt sammenføjede i Kristus - og dog havde de hver sin individualitet. Skønt Kristus ydmygede sig selv og blev menneske, havde han stadig Guddommelighed. Den

kunne han ikke miste, så længe han var tro. Omgivet af sorg, lidelse og moralsk besmittelse foragtet og forkastet af det folk som var blevet betroet med himlens forjættelser, kunne Jesus stadig kalde sig menneskesønnen i himlen. Han var rede til atter at påtage sig sin guddoms-herlighed, når hans gerning på jorden var fuldraget.

Der var lejligheder, da Jesus fremstod som Guds Søn, skønt han var ikklædt menneskelig skikkelse. Guddommeligheden gennemlyste menneskeligheden, og de spotske farisæere og skriftkloge så det. Anerkendte de det? Nogle anerkendte, at han var Kristus; men de fleste af dem, som ved disse særlige lejligheder blev tvunget til at indse, at han var Guds Søn, nægtede at tage imod ham. Deres blindhed skyldtes deres afgjorte modvilje mod at lade sig overbevise.

Når den Guddommelighed, som boede i Jesus, lyste igennem, var den for overmægtig til helt at skjules af hans rene og fuldkomne menneskelighed. De skriftkloge og farisæerne udtalte ingen godkendelse af Jesus, men deres fjendskab og had måtte vige, når hans majestæt skinnede igennem. Skønt sandheden var tilsløret af ydmyghed, talte den til hvert eneste hjerte med umiskendelig overbevisning. Dette førte til Jesu udtalelse: "I ved, hvem jeg er." Både mennesker og onde ånder blev, når hans herlighed skinnede igennem, tvunget til at bekende: "Sandelig, denne er Guds Søn!" Således blev Gud åbenbart, således blev Kristus helliggjort. (ST 10. maj, 1899).

Kristus forlod sin stilling ved den himmelske trone og kom til denne Jord for at leve i den menneskelige tilværelse. Han bar dette offer for at bevise, at Satans anklage imod Gud er falsk, når han siger at det er umuligt for mennesket at adlyde Guds riges love. Kristus, som var Faderen jævnbyrdig, æret og tilbød af engle, ydmygede sig selv for vor skyld ved at komme til denne Jord for at tilbringe et liv i sagsmodighed og fattigdom, en sorgens mand, kendt med smerte. Dog bar hans menneskelighed det guddommelige præg. Han kom som en guddommelig lærer for at opløfte mennesker og øge deres fysiske, intellektuelle og åndelige effektivitet.

Ingen kan forklare hemmeligheden ved Kristi inkarnation. Dog ved vi, at han kom til denne Jord for at leve som et menneske blandt mennesker. Mennesket Kristus Jesus var ikke Herren Gud den Almægtige, og dog er Kristus og Faderen ét. Guddommen gik ikke til grunde under dødsangstens pine på Golgata, men alligevel (1130) er det sandt, at "således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv."

På alle mulige måder søgte Satan at forhindre Jesus i at udvikle en fuldkommen barndom, en fejlfri manddom, en hellig tjeneste og et lydfrit offer. Men han blev besejret. Han kunne ikke få Jesus til at synde. Han kunne ikke gøre ham mismodig eller hindre ham i at udføre den gerning, han kom til denne Jord for at udføre. Satans vrede bestormede ham lige fra ørkenen til Golgata, men jo mere ubarmhjertigt han blev angrebet, desto fastere greb han om sin Faders hånd og trængte sig frem på den blodplettede sti. (MS 140, 1903).

Da Jesus påtog sig menneskets natur og kom i et menneskes skikkelse, besad han også hele menneskets organisme. Han havde de samme fornødenheder som mennesket. Han havde legemlige behov, som skulle dækkes og han blev legemligt træt og behøvede hvile. Gennem bøn til Faderen fik han hjælp til pligt såvel som til prøvelse (Brev 32, 1899).

4 (kp. 10,18; 17,3). Kristi guddommelighed var ikke et røvet bytte. - "I ham var liv og livet var menneskenes lys." Her tales ikke om det fysiske liv men om det evige liv det liv der er Guds specielle ejendom. Ordet, som var hos Gud, og som var Gud, havde dette liv. Hver enkelt har fået det fysiske liv. Det er hverken evigt eller udødeligt, da Livgiveren tager det igen. Mennesket kan ikke styre sit eget liv. Men Kristi liv var selvstændigt. Ingen kan tage dette liv fra ham. "Jeg sætter mit liv til," sagde han. I ham var liv, oprindeligt, ikke lånt eller afledet af noget. Dette liv findes ikke i mennesket. Det kan kun opnås i Kristus. Ingen fortjener det, men de, som tror på Kristus som deres personlige frelser får det som en fri gave. "Dette er det evige liv at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du

har sendt, Jesus Kristus." Dette er livets kilde, som er åben for alle. (ST 13. feb., 1912).

12, 13. Se EGW til 2 Kor. 5,17.

14 (Fil. 2,6-8; Kol. 1,26. 27; 2,9; Hebr. 1,3; 2,14-18; se EGW til Luk. 2,40. 52). **Kristi menneskevorden er et uudgrundeligt mysterium.** - Når vi ser på emnet om Kristi menneskevorden, står vi magtesløse i at fatte et uudgrundeligt mysterium, som den menneskelige forstand ikke kan begribe. Jo mere vi tænker derpå, des mere overvældende forekommer det. Hvor stor spændvidde er der ikke imellem Kristi guddommelighed og et hjælpeløst spædbarn i krybben i Betlehem? Hvordan kan vi måle opstandelsen mellem den almægtige Gud og et hjælpeløst barn? Og dog var det altets Skaber, Han i hvem hele guddomsfylden er skjult til stede der gav sig udslag i det hjælpeløse spædbarn i krybben. Langt mere ophøjet end englene, lig med faderen i værdighed og herlighed, og dog blev han iklædt menneskelighed! Guddommelighed og menneskelighed blev ved Guds hemmelighed forbundet, så Gud og menneske blev et. Det er i denne forening, der ligger håb for vor faldne slægt. Når vi betragter Kristus i menneskelighed, ser vi Gud, og ser i Ham hans herligheds afglans, hans væsens udtrykte billede (ST 30. juli, 1896).

(Hebr. 2,14; 3,3.) **Guds forunderlige nedladdenhed.** - Læren om Kristi menneskevorden er "en hemmelighed, der var fortiet fra evige tider". Det er Guddommens store og dybe hemmelighed. "Ordet blev kød og boede iblandt os." Kristus påtog sig menneskelig natur, som var ringere end Hans guddommelige natur. Der er intet der viser Guds forunderlige nedladdenhed bedre end dette. . . .

Kristus påtog sig ikke menneskelig natur på skrømt. Han gjorde det helt reelt. Han besat virkelig menneskelig natur. "Da nu børnene har del i kød og blod, fik også han på lignende måde del deri." Han var Marias Søn, han var Davids sød efter menneskelig nedstamning. Han erklæres for at være et menneske, endog mennesket Jesus Kristus. "Han var" ifølge Paulus "frem for Moses agtet værdig til at så meget større herlighed, som den, der bygger et hus, nyder større ære end selve huset." (RH 5. april, 1906).

(Se EGW til Rom. 5,12-19; 1 Tim. 2,5; Hebr. 1,1-3.) **Jesu menneskelige karakter.** - Jesus var leder i himlen, lige med Gud, og dog nedlod han sig til at aflægge sin kongekrone, kongelige kåbe og klæde sin guddommelighed (1131) i menneskelighed. Kristi legemliggørelse i menneskeligt kød er et mysterium. Han kunne have kommet til jorden med en bemærkelsesværdig fremtoning forskellig fra menneskers børn. Hans ansigtsudtryk kunne have udstrålet en herligt lys, og hans skikkelse kunne have haft usædvanlig skønhed. Han kunne have haft et sådant ydre, der virkede betagende på dem der så ham; men dette stemte ikke med den plan der var lagt i Guds retssal. Han skulle ligne mennesker af jordisk slægt. I enhver henseende skulle Guds Søn bære de samme træk som andre mennesker. Hans kule ikke have så godt et ydre at det skilte ham ud fra andre. Han skulle ikke vise en sådan charme der ville vække opmærksomhed omkring ham selv. Han kom for at stå som repræsentant for menneskeslægten overfor himmel og jord. Hans skulle stå som menneskets stedfortræder og garant. Han skulle leve som menneske på en sådan måde at det ville modbevise Satans påstand om at menneskeheden var under hans herredømme for evigt, og at end ikke Gud kunne vriste mennesket ud af fjendens greb (ST 30. juli, 1896).

Kristi tilsørede herlighed. - Dersom, Kristus var kommet i sin guddommelige skikkelse, kunne menneskene ikke have tålt at se ham. Forskellen ville have været alt for smertelig, herligheden alt for overvældende. Menneskene kunne ikke have tålt tilstedeværelsen af en af de rene, skinnende engle fra Guds herlighed; derfor påtog Kristus sig ikke engleskikkelse, men "blev mennesker lig".

Men tredivede år var al den tid verden kunne tåle Forløseren. I tredivede år levede han i en verden som var helt ødelagt og vansiret af synd, og han fuldførte et værk som ingen anden havde gjort eller nogen sinde ville kunne gøre. (ST 15. feb., 1899).

(2. Mos. 3,15; Matt. 8,17; 2 Kor. 5,21; Hebr. 4,15; 1 Peter 1,19.) **Kristi menneskelige natur var fuldkommen syndfri.** - I det Kristus påtog sig menneskets faldne natur, rummede han ikke det mindste element af synd. Han var underkastet de samme skrøbeligheder og svagheder som mennesket omgives af, "For" at det skulle gå opfyldelse, som er talt ved profeten Esajas, der siger: Han tog vore svagheder, og bar vore sygdomme." Han var rørt til sympati med vore svagheder, og han var fristet på alle måder ligesom vi. Og dog gjorde han ingen synd. Han var lammet "uden plet og lyde." Om Satan i mindste måde kunne have forledt Kristus til synd, ville han have knust Frelserens hoved. I realiteten kunne han kun rør hans hæl. Dersom Kristi hoved var blevet ramt, ville menneskehedenens håb være tilintetgjort. Guddommelig vrede ville have ramt Kristus som det ramte Adam. Kristus og hans menighed ville have mistet håb.

Vi skulle ikke være spor i tvivl om Kristi fuldkomne syndfri natur. Vi må have en forstandig tro, idet vi ser hen til Jesus i fuldkommen tillid, i total og absolut tro på det forsonende offer (ST 9. juni, 1898).

16. Se EGW til Kol. 2,9. 10.

18. **En åbenbaring af Faderen.** - Som tale udtrykker tanken, således udtrykker Kristus den usynlige Fader. Han er en åbenbaring af Faderen og kaldes Guds Ord. Gud vendte sin Søn til verden, guddommen klædt i menneskelighed for at mennesket kunne bære den usynlige Guds billede. Han gav udtryk for hans ord, hans karakter Hans magt og majestæt, Guds natur og egenskaber. Guddommeligheden strålede igennem menneskeheden som et mildendene, dæmpende skær. Han var virkeliggørelsen af Guds lov, som en genpart af Hans karakter (MS 77, 1899).

19-23. Se EGW til Luk. 1,76. 77.

26, 27. Se EGW til Luk. 3,15.16.

29 (3. Mos. 14,4-8; Åb. 7,14; se EGW til Joh. 12,32). **En tid til at tvætte og stryge.** - Husk at netop som du er i din familie, vil du være i menigheden. Akkurat som du behandler dine børn vil du behandle Kristus. Hvis du nærer en ukristen ånd, vanærer du Gud. . . . Det er ikke en stilling, der giver mennesket kvalitet. Det er Kristus dannet i det indre, der gør et menneske værdigt til at modtage livets krone som aldrig visner. . . .

Dette er tiden for vor tvætning og strygning - en tid hvor vi må gøre vore karakters klæder rene i lammets blod. Johannes siger: "Se Guds lam, som borttager verdens synd." . . . Skal vi ikke lade Ham tage dem bort? Skal vi ikke skille os fra vore synder? (GCB 6. april, 1903, s. 89)?

32, 33. Se EGW til Matt. 3,13-17.

Kapitel 2

(1132) 1, 2 (Matt. 4,1-11; Luk. 2,51; 4,1-13). **Imellem Kristi fristelse og brylluppet i Kana.** - Der skulle være bryllup i Kana i Galilæa. De, som holdt dette bryllup, var slægtninge af Josef og Maria. Jesus vidste, at familien skulle samles, og at mange personer med stor indflydelse ville forsamles med dem. Derfor drog han til Kana med sine nye disciple. Så sandt som det rygtedes, at Jesus var kommet til staden, sendte de en særskilt indbydelse til ham og hans venner. Dette var netop, hvad Jesus ønskede, og han prydede festen med sin nærværelse. Jesus havde været adskilt fra sin moder i nogen tid. I denne tid var han blevet døbt og havde udstået fristelsen i ørkenen. Maria havde fået underretning om sin søn og hans lidelser. Johannes, en af de nye disciple, havde søgt efter Kristus og fandt ham i hans fornedrelse. Han var udtæret og viste tegn på, at han led stor legemlig og åndelig nød. Jesus ønskede ikke, at Johannes skulle være vidne til hans fornedrelse; og havde derfor venligt, men med bestemthed sendt ham bort fra sig. Han ønskede at være alene. Intet menneskeligt øje skulle se hans sjælekamp; intet menneskeligt hjerte viste medlidenhed med ham i hans elendighed.

Denne discipel havde opsøgt Maria i hendes hjem og fortalt hende, hvad der forefaldt ved dette møde med Jesus såvel som begivenhederne ved hans dåb, da Guds røst lød, idet han erkendte

ham som sin søn, og hvorledes profeten Johannes havde peget på Kristus og sagt: "Se det Guds lam, som bærer verdens synd." I tredivede år havde Maria samlet beviser for, at Jesus var Guds Søn den lovede Frelser, som skulle komme til verden. Josef var død, og hun havde ikke nogen, til hvem hun kunne betro de tanker, hun nærede i sit hjerte. Hun havde vaklet mellem håb og tvivl og ofte været forlegen, men hun havde altid haft en mere eller mindre stærk forvisning om, at hendes søn var den Udlovede. (2SP 99, 100).

19. Se EGW til Mark 16,6.

Kapitel 3

3,7. Se EGW til Ez. 36,25. 26.

5-8. Se EGW til 2 Kor. 5,17.

14, 15. Se EGW til kp. 12,32.

14-17(kp. 1,29; Gal. 6,14; Heb. 2,14). Korsets virkekraft. - Kristi død på korset befæstede hans udsettelse som har dødens magt, som var syndens ophavsmand. Når Satan udsettes, vil der ikke være nogen der fristes til det onde; der vil aldrig være brug for forsoningen igen; og der vil ikke være fare for et nyt oprør i Guds univers. Det som rigtig kan holde synden borte i denne mørke verden, vil forhindre synd i himlen. Betydningen af Kristi død vil kunne ses af hellige og engle. Faldne mennesker kan ikke få et hjem i Guds paradís uden det slagtede Lam fra verdens grundvold af. "Skulle vi da ikke ophøje Kristi kors? Englene ærer og forherliger Kristus, for selv de er ikke sikre, medmindre de ser på Guds søns lidelser. Det er gennem korsets kraft, at englene i himlen bliver ledet bort fra frafald. Uden korset ville de ikke være mere sikret mod det onde, end englene var før Satans fald. Deres fuldkommenhed svigtede i himlen. Menneskets fuldkommenhed svigtede i Eden, velsignelsernes paradís. Alle, som ønsker vished i himmel og på jord, skal se hen til Guds lam. Frelsens plan, som er beviset på Guds retfærdighed og kærlighed, giver en evig sikkerhed mod besmittelse i de syndfrie verdener, så vel som blandt dem, der vil blive forløst gennem lammets blod. Vores eneste håb er fuldkommen tillid til blodet fra ham, som kan frelse alle, som kommer til Gud ved ham. Kristi død på Golgatas kors er vores eneste håb i denne verden, og det vil være vores tema i den verden, som venter. Å, at vi dog ikke fatter betydningen af forsoning en! Hvis vi gjorde, ville vi tale mere om det. Guds gave i sin elskede søn var udtryk for en ufattelig kærlighed. Det var det ypperste, som Gud kunne gøre for at bevare sin lovs ære og stadig frelse overtræderen. Hvorfor skulle mennesket ikke studere genløsningens tema? Det er det største emne som kan engagere menneskesindet. Hvis mennesker ville betragte Kristi kærlighed, som viser sig på korset, vil deres tro styrkes og tilegnes fortjenesterne ved Hans udgydte blod, og de vil (1133) renses og frelses fra synd (ST 30. dec., 1889).

(1 Kor. 2,2; Kol. 1,20.) Lys fra korset. - Uden korset kunne mennesket ingen forbindelse have med Faderen. Al vort håb hænger på det. Med det for øje kan den kristne gå frem med en sejrsherres skridt; for fra det strømmer lyset fra Frelserens kærlighed. Når synderen når til korset og ser op til ham, der døde for at frelse ham, kan han juble med fuld glæde; for hans synder er tilgivet. Idet han knæler foran korset, har han nået det højeste sted, et menneske kan nå. Lyset af Guds herligheds kundskab er åbenbaret i Jesu Kristi ansigt; og tilgivelsens ord bliver udtalt: Lev, I skyldige syndere, lev. Jeres anger er godtaget; for jeg har fundet en løsesum.

Gennem korset lærer vi, at vor himmelske Fader elsker os med en uendelig og evig kærlighed og drager os til sig med mere end en moders længselsfulde medfølelse med et egensindigt barn. Kan vi da undre os over, at Paulus udbrød: "Men det være langt fra mig at rose mig af noget andet end vor Herres Jesu Kristi kors." Det er vort privilegium også at rose os af Golgatas kors, vort privilegium at give os helt og fuldt til ham, som gav sig selv for os. Da vil vi, med det lys af kærlighed, der skinner fra hans ansigt på vores, gå frem og genspejle det til dem, der er i mørke. (RH 29. april, 1902).

Kærlighed er stærkere end død. - Jesus satte korset på linje med lyset der kom fra himmelen, for det er der hvor det skal fange menneskets øjne. Korset står direkte i det lysende skin fra det guddommelige ansigt, så ved at beskue korset kan mennesker se og kende Gud og Jesus Kristus, som Han har sendt. Ved at beskue Gud, beskuer vi Ham som har udgydt Sin sjæl til døden. Ved at beskue korset udvides synet til Gud, og Hans had til synd kan ses. Men så længe vi ser Guds had til synden i korset, ser vi også Hans kærlighed for synderne, som er stærkere end døden. For verden er korset det ubestridelige argument at Gud er sandhed, lys og kærlighed (ST 7.marts, 1895).

16. Genløsningens videnskab. - Genløsningsplanen overgår langt menneskesindets fatteevne. Den store nedlidenhed fra Guds side er et mysterium som er langt over vor fatteevne. Planens storhed kan ikke til fulde forstås, og den ubegrænsede Visdom kunne heller ikke lægge en plan som vil overgå den. Det kunne kun lykkes ved at iklæde guddommeligheden med menneskelighed, ved at Kristus bliver menneske, og lide den vrede som synden havde gjort på grund af at overtræde Guds lov. Igennem denne kan den store og frygtelige Gud være retfærdig, og alligevel være retfærdiggøreren for alle som tror på Jesus, og som tager imod Ham som deres personlige Frelser. Dette er den himmelske videnskab om genløsningen, om at frelse mennesker fra evig ruin, og kan kun gennemføres ved Guds søns inkarnation til menneskeheden, ved Hans sejr over synd og død, og at forsøges det at forstå denne plan, bliver alle begrænsede intelligensvæsener forbløffede (Brev. 43, 1895).

(1 Mos. 9,13-17; Åb. 4,3.) Buen viser Kristi retfærdighed, barmhjertighed og retfærdighed. - I regnbuen over troen er et evigt vidnesbyrd at "Gud elskede verden således, at han gav sin enbårne søn, som at enhver der tror på ham ikke går fortabt. . . ." Når som helst en ordets forkynder fremholder loven for mennesker, bør han vise hen til Guds trone, som er omstrålet af løftets regnbue, Kristi retfærdighed. Lovens herlighed er Kristus. Han kom for at ære og ophøje loven. Gør det klart, at i ham mødes nåde og fred - retfærdighed og sandhed omfavner hinanden. . . .

Ligesom buen i skyen blev formet af sollyset og regnen i enhed, ligeså omkredser regnbuen troen, der repræsenterer barmhjertighedens og retfærdighedens kraft i kombination. Det er ikke retfærdighed alene som kan fastholdes; for denne verden vil fordunkle herlighedens løftets regnbues herlighed over tronen; mennesker kunne kun se lovens straf. Hvor der ikke er retfærdighed, ingen straf, der vil der ikke være stabilitet til Guds regering. Det er blandingen af dom og barmhjertighed der gør frelse fuldstændig. Det er en blanding af de to der leder os, så vi ser verdens Genløser, og Jehovas lov og udbyrder: "Din retfærdighed er mig nok!" (RH 13. dec., 1892).

Kapitel 4

(1134) **14. Ingen tørst efter verden.** - "Dem som drikker af det vand jeg skal give ham skal aldrig tørste" - bed aldrig om verdens fortrin og tillokkelser - "men det vand jeg skal give ham skal være en kilde i ham, der udspringer til evigt liv." (Brev 5, 1900).

En kanal. - Du må søge at få en iboende Frelser, som vil være en vandkilde for dig, der springer op inden i, til evigt liv. Livets vand der flyder fra hjertet vander altid andres hjerter (MS 69, 1912).

En åbenbaring om nåde. - Det vand som Kristus referer til var åbenbaringen af Hans nåde I Sit ord. Hans Ånd, Hans lære, er et helliggørende udspring til enhver sjæl. . . . I Kristus er glædens fylde for altid. . . . Kristi nåde nærhed i Hans Ord taler altid til sjælen, og repræsenterer Ham som kilden til levende vand, der slukker tørsten. Det er vor privilegium at have en levende og blivende Frelse. Han er kilde til åndelig kraft indplantet inden i os, og Hans indflydelse vil flyde frem i ord og handlinger, forny alle inden for indflydelseskreds, skabe et ønske og en higen i dem, for styrke og renhed, for hellighed og fred, og for den glæde som ikke bringer sorg med sig. Dette er resultatet af en iboende Frelser (Brev 73, 1897).

35. Kristus hævet over al fordom. - [Joh. 4,35 citeret.] Han referer her til evangeliets mark, til kristendommens arbejde iblandt fattige, foragtede samaritanere. Hans hånd er rakt ud for at samle dem ind i laden; de var rede til høsten.

Frelseren var hævet over al fordom i nationen eller folket; Han var villig til at sende jødernes velsignelser og privilegier ud til alle som acceptere det lys som Han kom til verden for at bringe. Det var Han en stor glæde at blot se én sjæl række ud efter Ham fra den åndelige blindheds nat. Det som Jesus havde holdt tilbage fra Jøderne og pålagt Sine disciple holde skjult, var direkte åbent for den spørgende samaritanske kvinde; for Han som kendte alle ting erkendte at hun ville den rette brug af hendes kundskab og være middel til at lede andre til den sande tro (2SP 147).

Kapitel 5

17. Se EGW til Apg 17,28.

22 (se EGW til 2 Kor. 5,10). Kristus udnævnt som dommer. - Faderen havde overdraget Sønnen al dom. Kristus vil bekendtgøre loyalitetens løn. "Faderen dømmes jo heller ikke nogen, men al dom har han overladt Sønnen, . . . Og han har givet ham magt til at holde dom, fordi han er Menneskesøn." Kristus sagde ja til menneskeheden og levede på et rent, helliggjort liv på denne jord. For af den grund blev han udnævnt som dommer. Han som har dommers position er Gud tilkendegivet i kødet (RH 18. juni., 1901).

Han alene er dommeren. - Al dom er overladt til Kristus, fordi han er Menneskesønnen. Han ved alt. Uanset, hvor høj en rang eller hvor stor magt de mennesker har haft, som er frafaldne i åndelig henseende, så har en person, som er højere og større, båret hele verdens synd. Hans retfærdighed, godhed og sandhed kender ingen grænser. Han har magt til at kæmpe imod magter og myndigheder og ondskabens åndemagter i himmelrummet. Bevæbnet og udstyret som fyrsten over Herrens hær kommer han til fronten og forsvarer sit folk. Hans retfærdighed dækker alle, som elsker ham og stoler på han. Som hærens første leder han den himmelske hærske, der er som en ildmur omkring hans folk. Han alene kan dømme om deres retfærdighed, for han har skabt dem og forløst dem med en uendelig stor omkostning. Han vil sørge for at lydighed mod Guds bud bliver belønnet, og overtræderne vil få efter deres gerninger (Brev 19, 1901).

28, 29. Se EGW til Matt. 28,2-4.

39 (Åb. 22,2). Skriften bevidner om Kristus. - I Ordet er Frelseren åbenbaret i al Sin skønhed og elskelighed. Enhver sjæl vil finde trøst i bibelen, som er fuld af løfter om hvad Gud vil gøre for den der kommer ind i det rette forhold til Ham. Særlig vil den syge blive trøstet ved at høre Ordet; for ved at give skrifterne har Gud givet menneskeheden et blad fra livets træ, som er til (1135) lægedom for folkene. Hvordan kan nogen som læser skrifterne eller som hører dem blive læst, miste interesse for himmelske ting, og finde behag i verdens fornøjelser og fortryllelse (MS 105, 1901)?

40. Se EGW til kp. 15,22.

Kapitel 6

35. En himmelsendt lærer. --"Jeg er livets brød," ophav, tilvejebringer og opretholder af det evige, åndelige liv. I det femogtredivte vers i det sjette kapitel i Johannes fremstillede Kristus sig selv som livets brød. At spise hans kød og drikke hans blod betyder at tage imod ham som lærer fra Himmelen. Det åndelige liv er afhængigt af troen på ham. De, der holder måltid på Ordet, vil aldrig hunge, aldrig tørste, aldrig ønske sig noget større eller højere eller bedre her på Jorden. (MS 81, 1906).

53-57. Spise og drikke repræsenterer Kristi nærhed. --Kristus forklarede sine ords betydning så klart, at ingen behøver at tage fejl af dem. Hans udtalelse om at spise Guds Søns kød og drikke hans blod må forstås åndeligt. Vi spiser Kristi kød og drikker hans blod, når vi i tro modtager ham som vor Frelser.

Kristus anvendte billedet om at spise og drikke for at beskrive det nære samfund, alle må have med ham for til sidst at få del i hans herlighed. Den materielle føde, vi spiser, fordøjes og giver kraft og styrke til legemet. På samme måde bliver Jesu ord en del af vort åndelige liv, når vi tror og tager imod dem. De giver os lys og fred, håb og glæde og styrker sjælen, ligesom fysisk føde styrker legemet. (MS 33, 1911).

(Åb. 22,2.) Et praktisk råd. --Det er ikke nok at kende og respektere Skriftens ord. Vi må trænge ind i dens betydning og studere den flittigt, spise kødet og drikke blodet af Guds Søn. Den kristnes åndelige karakterstyrke røber i hvilken grad han gør dette. Vi må vide, hvordan vi i praksis anvender Ordet i opbygningen af vor egen karakter. Vi må være hellige templer hvor Gud kan bo, vandre og virke. Vi må aldrig forsøge at hæve os over de tjenere, som Gud har valgt til at udføre sin gerning og ære hans hellige navn. "I alle brødre." Lad os anvende dette på os selv personligt og sammenligne skrift med skrift.

I vort daglige liv over for vore brødre og over for verden, må vi være levende fremstillinger af Skriften og ære Kristus ved at lægge den samme sagtmødighed og hjertets ydmyghed for dagen, som han viste. Når vi spiser af livets brød, og dette bliver en del af os, vil vi vise en afbalanceret karakter. Ved vor enhed og ved at agte andre højere end os selv vil vi give verden et levende vidnesbyrd om sandhedens kraft.

Når mennesker overgiver sig fuldstændig til Gud, spiser af livets brød og drikker af frelsens vand, vil de vokse op til Kristus. Karakteren opbygges af det, sindet spiser og drikker. Gennem det livets ord, som de tager imod og adlyder, bliver de delagtige i guddommelig natur. Så er det Kristus og ikke mennesket, der ophøjes. (Brev 64, 1900).

53-57, 63. Spise af livets træ. --"Den, som æder mit kød og drikker mit blod, " siger Kristus, "har evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. Thi mit kød er sandt mad, og mit blod er sandt drik. Den, som æder mit kød og drikker mit blod, han bliver i mig, og jeg i ham. Ligesom den levende Fader udsendte mig, og jeg lever i kraft af Faderen, således skal den, der æder mig, leve i kraft af mig. . . . Det er Ånden, som gør levende, kødet gavner intet; de ord, som jeg har talt til jer, er ånd og er liv." Dette er at spise af frugten på livets træ (MS 112, 1898).

63. Se EGW til 1.Mos. 3,24.

Kapitel 7

1-5. Slægtninge forstod kun svagt Kristi mission. - [Joh. 7,1-5 citeret.] Brødrene refererede her til Josefs sønner og deres ord blev sagt ironisk. Det var meget smertefuldt for Kristus at Hans nærmeste slægtninge forstod Hans mission så dunkelt, og nærrede de (1136) de tanker, Hans fjender antydede. Men Frelseren besvarede ikke de grusomme sarkasme med ord af lignende karakter. Han ynkedes over Sine brødres åndelige uvidenhed, og længes efter at give dem en klar forståelse af Hans mission (MS 33, 1911).

1-53. Se EGW til 2.Mos. 23,16.

16. Reddet fra vildfarelse. --"Jesus svarede dem, og sagde: Min lære er ikke min, men hans der sende mig." Mine ord er i fuldkommen harmoni med de gammeltestamentlige Skrifter, og med loven udtalt på Sinaj. Jeg forkynder ikke en ny lære. Jeg bringer gamle sandheder, udfriet fra vildfarelsens netværk, og sat i en ny ramme (MS 33, 1911).

41, 50-52. Præster og herskere er bedraget. - [Joh. 7,51 citeret.] Den lektie som Kristus havde givet til Nikodemus var ikke givet forgæves. Overbevisningen havde fæstnet sig i hans sind, og i hans hjerte han accepteret Jesus. Siden hans samtale med Frelseren, havde han alvorligt ransaget de Gammeltestamentlige skrifter, og han havde set sandhed sat i evangeliets sande perspektiv.

Det spørgsmål han stillede ham var klogt, og ville have anbefalet sig selv for dem, der sad i rådet, om de ikke var blevet bedraget af fjenden. Men de var så fyldte af fordomme at intet argument for Jesus af Nazaret ville have nogen vægt for dem, uanset hvor

overbevisende det måtte være. Det svar som Nikodemus fik, var: »Er du måske også fra Galilæa? Slå efter, så skal du se, at i Galilæa fremstår der ingen profet.«

Præsterne og herskerne har været bedraget, idet Satan fik dem til at tro troede at Kristus kom fra Galilæa. Dem som vidste at han var født i Betlehem, forblev tavs, så falskneriet ikke kunne berøves sin kraft (MS 33, 1911).

Kapitel 8

31-38. Nogle under Satans oplæring. - [Joh. 8,31-37 citeret.] Hvilken hård sandhed blev der talt her. Hvor mange skal prale sig af at de ikke er i nogens trældom, når de er bundet til den mest grusomme af alle tyranner. De har sat sig selv under Satans oplæring, og de behandler Guds folk ligesom han styrer dem. Hvor mange er der ikke der hører sandhedens ord, men hader budskabet og budbringeren, fordi sandheden forstyrrer dem i deres bedrageriske udøvelse!

”Jeg taler det, som jeg har set hos min Fader;” fortsatte Kristus, ”ligeså gør I det, som I har hørt af jeres fader.” To klasser bringes tydeligt frem for øjesyn i disse ord - lysets børn som adlyder sandheden, og mørkets børn, som forkaster sandheden (MS 136, 1899).

44 (se EGW til 1. Mos. 2,17; Mal. 4,1). Satans mesterstykke.

- Mørkets magter vil forene sig med menneskelige agenter, som vil give dem selv til Satans kontrol, og det samme scenari som udspillede sig ved Kristi trængsel, forkastelse og korsfæstelse, vil blive genoplivet. Fordi mennesker giver efter for satanisk indflydelse, vil de slutte sig sammen som venner, og dem som blev skabt i Guds billede, som blev forment for at ære og dem som forherlige deres Skaber, vil blive bolig for drager, og Satan vil se sit mesterstykke i ondt, i form af en falden slægt - mennesker som genspejler hans eget billede (MS 39, 1894).

Djævelske sange. - Når en sjæl tages til fange fra Kristi række synger Satans synagoge i helvedets triumf (Brev 12a, 1893).

Kapitel 10

2-5. Se EGW til Matt. 24,23. 24.

4. Se EGW til 2 Kor. 11,14.

17, 18 (Es. 6,8; Fil. 2,6-8; se EGW til Mark 16,6). Kristi menneskes sikkerhed. - Ingen af englens kunne være sikkerhed for menneskeslægten, deres liv er Guds; de kunne ikke overgive det. Alle engle bærer lydighedens åg. De er udpegede budbringere for Ham som er himlens Befalingsmand. Men Kristus er lige med Gud, ubegrænset og almægtig. Han kunne betale løsesum for menneskets frihed. Han er den evige selveksisterende søn, som intet åg kan komme på, og når Gud spørger: ”Hvem skal jeg sende?” Han vil svare: ”Her er jeg, send mig.” Han kunne udlove Sig selv som menneskets sikkerhed; for Han kunne sige at det som den højeste engel ikke kan sige: - Jeg har magten over mit liv, ”magt til at lægge det ned, og . . . magt til at tage det igen” (YI 21. juni, 1900).

18. Se EGW til kp. 1,4; 20,17.

Kapitel 11

(1137) **50, 51 (kp. 18,14). Kajfas profeterede uden at vide det.** - [Joh. 11,50. 51 citeret.] Disse ord blev sagt af en der ikke kendte deres betydning. Han havde mistet fornemmelsen af slagtofrene og afgrødeofrenes hellighed. Men hans ord betyder mere end han eller dem i forbindelse med ham vidste. Med disse ord frembar han vidnesbyrd om at tidspunktet var kommet hvor det aronitiske præsteskab ville ophøre for evigt. Han fordømte Ham som var blevet afbilledet i alle de ofre der var gjort, men Han hvis død ville gøre ende på symboler og afskygninger. Uden at vide det

erklærede han at Kristus var ved at opfylde det som slagtofrene og afgrødeofrene havde indført. (RH 12. juni, 1900).

Kapitel 12

1-8. Se EGW til Matt. 26,6-13.

3 (Matt. 26,6-13; Mark 14,3-9). Kærlighed og talenter blandet. - Ren og helliggjort kærlighed, udtrykt i Kristi livsværk, er en hellig vellugt. Ligesom en åben flaske parfume, fylder den hele huset med vellugt. Veltalenhed, en større kendskab til sandheden, ydre helligelse, sjældne talenter vil, hvis de blandes med hellig og ydmyg kærlighed, blive som vellugt som den åbnede kasse af salver. Men gaver alene, evner alene, de bedst udvalgte gaver alene kan ikke gå i stedet for kærlighed [1 Kor. 13,1-3 citeret] (MS 22, 1897).

12-15, 19. Store skarer hylder Kristus. - Templets embedsmænd var målløse. Nu hvor præsternes og herskernes pralende magt var over folk! Myndighederne havde erklæret at dem som anerkender Jesus for at være Kristus skulle sættes ud af synagogen og fratages dets hellige privilegier. Alligevel er der her en begejstret skare der råber hosianna højt for Davids Søn, og tilskriver Ham profeteres titel. Lige så godt som præsterne og herskerne forsøger at fratage solens skin fra jorden, således udelukkes verden herlighedens stråler fra Retfærdighedens Sol. På trods af al modstand, bekendte folket Kristi rige.

Da præsterne og herskerne genkendte deres stemmer, knurrede de iblandt sig selv: »Der kan I se, at I slet ikke udretter noget; alverden løber jo efter ham.« Men de rystede snart den lammende effekt fra dette besynderlige oprin af sig, som de havde været vidne til, og prøvede at efterligne folkemængden ved at true med anklage dem for de civile myndigheder, for at gøre oprør (3SP 14, 15).

32 (kp. 1,29; 3,14. 15; se EGW til Gal. 6,14). Ingen hvile hos nogen. - Aldrig før har der været så udbredt kendskab til Jesus som da Han hang på korset. Han blev løftet op fra jorden, for at drage alle til Sig. Sandhedens lys skinnede i mange af de hjerter som beskuede korsfæstelsesceneriet, og hørte Kristi ord. Sammen med Johannes vil de udbrude: ”Se Guds Lam, som bærer alverdens synd.” Der er dem som aldrig hviler før de, i deres ransagelse af skriften og sammenligne skrift med skriftsteder, ser betydningen af Kristi mission. De så at Han har givet fri tilgivelse, hvis ømme barmhjertighed omfavnede hele verden. De læser profeterne om Kristus, og de så frie og fyldestgørende løfter peger mod en kilde der blev åbnet for Judæa og Jerusalem (MS 45, 1897).

Studér alt i lyset fra korset. --Kristi offer som en forsoning for synden er den store sandhed, omkring hvilken alle andre sandheder samler sig. For at blive forstået og værdsat på den rette måde må hver eneste sandhed i Guds ord, lige fra 1 Mosebog til Åbenbaringen, granskes i det lys, som strømmer ud fra korset på Golgata, og i forbindelse med den vidunderlige centrale sandhed om Frelserens sonoffer. De, som gransker Frelserens underfulde offer vokser i nåde og visdom.

Jeg overbringer jer det store mindesmærke for barmhjertighed og genskabelse, frelse og genløsning - Guds Søn opløftet til Golgatas kors. Dette skal være temaet for enhver prædiken. Kristus erklærer: ”Og jeg når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig.” (MS 70, 1901).

Korset er placeret mellem jorden og himlen. - Da Kristus kom til denne verden, fandt Han at Satan fik alt han ønskede. Guds og menneskets (1138) fjende tænkte at han i virkeligheden var jordens fyrste, men Jesus havde taget greb om verden, og tage den ud af Satans magt. Kan kom for at genløse mennesket fra syndes forbandelse og overtrædelsens straf, så overtræderen må tilgives. Han satte korset imellem jorden og himlen, og mellem guddommelig og menneskelighed, og idet Faderen beskuede korset, blev han tilfreds. Han sagde: ”Det er nok, offeret er fuldstændigt.” Gud og mennesket kan forsones. Dem som har levet i oprør imod Gud, kan blive genforenet, hvis de ser korset, kan de angre, og antage den store forsoning som Kristus har gjort

for deres synder. I korset ser de at ”miskundhed og sandhed mødes, retfærd og fred skal kysse hinanden” (ST 30.sept., 1889).

(Gal. 6,14). Korset er et midtpunkt i verden. - Korset står alene, et stort midtpunkt i verden. Det finder ikke venner, men gør dem. Det skaber sine egne agenter. Kristus vil gerne at mennesker skal blive medarbejder sammen med Gud. Han gør menneskevæsener til Sine redskaber for at drage alle mennesker til Sig selv. Det er nok med blot en guddommelig indgriben i menneskehjertet, med dens forvandlende kraft, og gør mennesket til Guds medarbejdere (RH 29.sept., 1891).

39, 40. Se EGW til Luk. 7,29, 30.

45. Se EGW til Apg 1,11.

Kapitel 13

2 (kp. 15,1-8; se EGW til Luk. 22,3-5). Judas en tør gren. -

Judas blev ikke forvandlet, og omvendt til en levende gren med forbindelse til den sande vin. Denne tørre gren sad ikke fast på vinen indtil den voksede til en frugtdul, levende gren. Han åbenbarede at han var den podning som ikke bar frugt den podning der ikke, fiber for fiber og åre for åre, blev forenet med vinen, og drak af det's liv.

Den tørre afbrudte gren kan kun blive et med vinstokken ved at blive gjort til en deltager af den levende vins liv og næring, ved at blive podet til vinen, ved at blive bragt til den tættest mulige forbindelse med vinen. Fiber for fiber, åre for åre, kvisten holder fast til den livgivende vin, indtil livet fra vinen bliver grenens liv, og den bærer frugt ligesom vinen. (RH 16. nov., 1897).

10, 11. En hjerterensende prøve. - Kristus fik Sine disciple til at forstå at vaskelsen af deres fødder ikke bortrenser deres synd, men at renselsen af deres hjerte blev prøvet i denne ydmyge gerning. Hvis hjertet blev rensset, ville denne handling være helt nødvendig for at åbenbare dette. Han havde vasket Judas fødder; men Han sagde: ”I er ikke alle rene.” Judas bar på en forræders hjerte i dette scenari, og Kristus åbenbarede for alle, at Han kendte ham som en forræder af sin Herre, og at vaske hans fødder ikke var en forordning at rejse sjælen fra dens moralske besmittelse.

Jesus ville give et overbevisende bevis på at Han helt forstod Judas karakter, og at Han heller ikke holdt Sin tjeneste tilbage fra ham, som Han vidste skulle arbejde på at forråde Ham til Hans fjenders hænder. Og i Hans eksempel har vi en lektie om at fodvaskningens forordning ikke skal udsættes fordi der er nogle bekendende troende som ikke er rensede fra deres synder. Kristus kendte Judas' hjerte, alligevel vaskede Han hans fødder. Uendelig kærlighed kunne ikke gøre mere for at få Judas til at angre, og redde ham fra at tage hans skæbnesvangre skridt. Hvis denne tjeneste fra hans Mester, at ydmyge Sig selv til at vaske den værste synder, ikke brød hans hjerte, hvad kunne der gøres mere? Det var den sidste kærlighedshandling som Jesus kunne bevise for Jusas' skyld. Uendelig kærlighed kunne ikke tvinge Judas til at angre, bekender hans synd, og blive frelst. Han fik alle anledninger. Intet blev gjort ugjort, som kunne gøres for at frelse ham fra Satans snare (RH 14.juni, 1898).

13-17. En helligelse til gudstjeneste. - Fodvaskningens forordning er en forordning til gudstjeneste. Dette er den lektie Herren vil have alle til at lære og praktisere. Når denne forordning højtideligholdes rigtigt, kommer Guds børn i helligt forhold med hinanden, og hjælper og velsigner hinanden.

Så Hans folk ikke forledes af den selvished som bor i det (1139) naturlige hjerte, og som styrkes med selvbedrag. Kristus selv sætter og et eksempel for menneskeheden. Han vil ikke efterlade dette store tema over et menneskes varetægt. Han betragtede det af så megen betydning, at han selv, som er lige med Gud, vaskede Sine disciples fødder [Joh. 13,13-17 citeret].

Denne ceremoni betyder så meget for os. Gud vil have at vi tager hele dette scenari, ikke blot den enkelte handling for ydre renselse. Denne lektie referer ikke blot til en enkelt handling. Den skal åbenbare den store sandhed som Kristus gav i et eksempel af hvilket vi i Hans nådegave, skal være med i, i vor omgang med hinanden. Det viser at hele livet bør være i ydmyg

og trofast tjeneste. . . . Fodvaskningens forordning illustrerer tvingende nødvendigheden om sand ydmyghed. Medens disciplene kappedes om den højeste plads, i det lovede rige, bandt Kristus op om Sig selv, og udførte en tjenerembede ved at vaske deres fødder, som kaldte Ham Herre. Ham, det rene pletfrie Guds Lam, bragte Sig selv som et syndoffer, og da Han nu spiste påskemåltidet sammen med Sine disciple, gjorde Han ende på de brændofre som for firetusinde år siden var blevet ofret. I stedet for de nationale fester som det jødiske folk overholdt, indførte Han en minde-tjeneste, i ceremonien at vaske fødder, og det sakramentale måltid, skulle overholdes af Hans efterfølgere igennem al tiden i ethvert land. Disse skulle altid gentage Kristi handling, så alle måtte se den sande gudstjeneste, der krævede uselvisk tjeneste (MS 43, 1897).

14, 15 (Matt. 23,8; 1 Kor. 11,28). Ydmyghed et aktivt princip. -

Ydmyg er et aktivt grundprincip der vokser ud af en grundig bevidsthed om Guds store kærlighed, og vil altid vise sig selv på den måde den virker. Ved at tage del i fodvaskningens forordning viser vi at vi er villige til at udføre denne handling i ydmyghed. Vi gør de ting som Kristus gjorde, men dette omtales ikke som en ydmyghedshandling. Det er en handling som symboliserer sindets og hjertets tilstand.

I er alle brødre. Som brødre identificeres vi med Kristus og med hinanden. Som brødre er vi identiske med Kristus, og gennem Hans nåde identiske med hinanden. Og når vi vasker Kristi efterfølgeres fødder, er det som om vi i virkeligheden rører ved Guds Søn. Vi gør denne handling fordi Kristus fortalte os at gøre det, og Kristus Selv er iblandt os. Hans Helligånd arbejder på at forene vore hjerter. At blive et med Kristus kræver selvfornægtelse og selvopofrelse for ethvert skridt.

Udførelsen af ydmyghedens forordning kræver selvransagelse. Sjælens ædle principer styrkes ved alle sådanne anledninger. Kristus lever i os, og dette drager hjerte til hjerte. Vi skal elske som brødre, at være venlige, ømme og høflige i det daglige liv, have hjerter der mærker hinandens ve (Brev 210, 1899).

(1 Kor. 11,23-25). Mærke samvittighedens pulslag. - Med denne forordning, fritog Kristus Sine disciple fra jødernes gamle pligter i ritualer og ceremonier. Disse havde ikke længere nogen livskraft; for symbolet mødte forbilledet i Ham selv, myndighed og grundlag for alle jødiske forordninger som pegede til Ham som stor og eneste virkningsfulde offer for verdens synder. Han gav denne enkle forordning som måtte være en særlig stund da Han Selv altid ville være til stede, og lede alle der tiltager i den, til at mørke pulsen i deres egen samvittighed, og vækker dem til en forståelse af de lektier den symboliserede, og genoplive deres erindring, overbevise om synd og tage imod deres bodsager. Han ville lære dem at broder ikke skal ophøje sig selv over broder, at uenighedens og stridens farer skal kunne ses og påskønnes; for sjælens sundhed og hellige virke er involveret.

Denne forordning taler ikke så meget til menneskets forstandsmæssige evner som til dets hjerte. Hans moralske og åndelige natur behøver den. Hvis hans disciple ikke behøvede dette, ville den ikke være blevet hos dem som Kristi sidste etablerede forordning i forbindelse med, og indbefattet af, den sidste nadver. Det var Kristi ønske at efterlade Sine disciple en forordning som ville gøre det for dem som de behøvede - at de blev frigjort fra ritualer og ceremonier som de hidtil havde været involveret i som nødvendige, og som (1140) evangeliet ikke længere tillagde nogen kraft. At fortsætte disse ritualer ville være en forhånelse mod Jehova. At spise Kristi legeme og drikke hans blod, er ikke blot en sakramental gudstjeneste, men tager daglig del i livets brød for at mætte sjælens hunger, vil være at tage imod Hans Ord og gøre Hans vilje (RH 14. juni, 1898).

34 (se EGW til 1 Joh. 3,16-18). En ny opfattelse af

kærlighed. - Hvorfor blev dette kaldt "et nyt bud"? Disciplene havde ikke elsket hinanden som Kristus havde elsket dem. De havde endnu ikke set fylden af den kærlighed som Han skulle åbenbare for menneskets skyld. De skulle se Ham dø på korset for deres synder. Gennem Hans liv og død skulle de tage imod en ny kærlighedsopfattelse. Budet at "elske hinanden" var at få en ny betydning i lyset af Hans selvopofrelse. I det lys der skinner fra Golgatas kors, skulle de læse betydningen af ordene:

"Ligesom jeg har elsket jer, således skal I elske hinanden." (RH 30.juni, 1910).

Vis særlig den ømme kærlighed.--[Joh. 13,34, 35 citeret.]

Hvorfor skulle dette bud være nyt for disciplene? Ordene, "sådan som Jeg har elsket jer" skulle alligevel opfyldes ved det offer Han var ved at gøre for verdens synder. Ligesom Kristus havde elsket dem, således skulle disciplene elske hinanden. De skulle fremvise den kærlighed der bor i deres hjerter for mænd, kvinder og børn, ved at gøre alt i deres kraft for deres frelse. Men de skulle åbenbare en særlig øm kærlighed for alle af samme tro (MS 160, 1898).

(Kp. 15,12; Jakob 3,17.) Kærlighed er en vedvarende kraft. -

Jesus siger: "Elsk hverandre, ligesom jeg har elsket jer." Kærlighed er ikke blot en indskydelse, en flygtig følelse, afhængig af omstændighederne; det er et levende princip, en vedvarende kraft. Sjælen får næring fra de rene kærlighedsstrømme som flyder fra Kristi hjerte; som et kildeudspring der aldrig ophører. O, hvor hjertet bliver oplivet, hvor dens motiver forædles, dens hengivenheder uddybes, ved dette fællesskab! Under Helligåndens uddannelse og optugtelse, elsker Guds børn hinanden, sandt, oprigtigt og upåvirket - "fri for partiskhed og hykleri." Og dette fordi hjertet er i kærligheden sammen med Jesus. Vor hengivenhed for hinanden udspringer fra vort fællesskab med Gud. Vi er én familie, vi elsker hinanden ligesom Han elskede os. I sammenligning med denne sande, helliggjort og oplærte hengivenhed, er verdens åndsforladte optræden, meningsløse udtryk for overstrømmende venskaber, som avner er til hveden (Brev 63, 1896).

En praktisk virkende kærlighed. - At elske ligesom Kristus elskede betyder at vise sin uselvskhed til alle tider og på alle steder, med venlige ord og et behageligt blik. Det koster ikke noget for dem som giver det, men de efterlader en vellugt efter dem som omgiver sjælen: Virkningen af dette er uvurderligt. De er ikke blot en velsignelse for dem som modtager det, men også for giveren; for de reager på dem. Ægte kærlighed er en dyrebar egenskab af himmelske oprindelse, som øger sin vellugt i efter hvor mange det gives til. . . .

Kristi kærlighed er dyb og alvorlig, flyder som en udtrykkelig strøm til alle som vil tage imod den. Der er ingen selvskhed i Hans kærlighed. Hvis denne himmelskfødte kærlighed er et blivende princip i hjertet, vil den gøre sig selv kendt, ikke blot for dem vi har mest dyrebar i et helligt forhold, men for alle som vi kommer i kontakt med. Det vil lede os til at give små opmærksomheder af os, gøre bekendelser, udføre venlige handlinger, sige ømme, sande og opmuntrende ord. Det vil lede os til at sympatisere med dem, hvis hjerter hungre efter sympati (MS 17, 1899).

Elsk hinanden. - Selvskhed og stolthed forhindrer den rene kærlighed der forener os i ånden med Jesus Kristus. Hvis denne kærlighed opelskes oprigtigt, vil det begrænsede blande sig med begrænsede, og alle vil samle sig i den Ubegrænsede. Menneskeheden vil gå sammen med menneskeheden, og alle vil bindes sammen med den Uendelige Kærligheds hjerte. Helliggjort kærlighed for hinanden er hellig. I dette store arbejde Kristelig kærlighed for hinanden - langt højere, og mere vedvarende, mere høfligt, mere uselvsk, en det har været set - bevarer kristen ømhed, kristen godgørenhed, og belevenhed, og udfolder menneskelig broderskab i Guds favntag, anerkender den værdighed som Gud har givet menneskerettigheder med. Denne værdighed (1141) må kristne altid opelske for at ære og forherlige Gud. . . .

Guds enbårne søn vedkendte sig menneskeheden adelsstand ved at Selv påtage sig menneskelighed, og dø for menneskenes skyld, bevidne igennem alle tider at "Gud elskede verden således, at han gav sin enbårne Søn, at enhver som tror på ham ikke skal gå tabt, men have evigt liv" (Brev 10, 1897).

Et fatalt bedrag. - Sand helliggørelse forener den troende med Kristus og til hinanden i den ømme medfølelses bånd. Denne union får rige strømme af Kristuslignende kærlighed til at flyde ustandseligt i hjertet, som flyder frem i kærlighed for hinanden. De kvaliteter som det er nødvendigt for alle at have er dem som viser Kristi karakters fuldkommenhed - Hans kærlighed, Hans

tålmodighed, Hans uselvskhed, Hans godhed. Disse egenskaber vindes ved venlige handlinger med et venligt hjerte. . . .

Det er det største og mest fatale bedrag at tro at et menneske kan have tro på det evige liv, uden at have en Kristuslignende kærlighed for sine brødre. Dem som elsker Gud og sin næste er fyldt med lys og kærlighed. Gud er i ham og helt omkring ham. Kristne elsker dem omkring sig som dyrebare sjæle, som Kristus døde for. Der er ikke noget sådan som en uelskelig kristen; for "Gud er kærlighed," og "Og deraf kan vi erkende, at vi kender ham, om vi holder hans bud. Den, der siger: »Jeg kender ham,« og ikke holder hans bud, han er en løgner, og i ham er sandheden ikke." . . .

" Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer." Dette er frugten der skal gives tilbage til Gud (MS 133, 1899).

En dårlig chance for Satan. - Mørkets kræfter har en dårlig chance imod de troende som elsker hinanden ligesom Kristus har elsket dem, som nægter at skabe fremmedgørelse og strid, som står sammen, som er venlige, belevne, og ømhjertede, værner om den tro der virker ved kærlighed og renser sjælen. Vi må have Kristi Ånd, ellers er vi ikke en af Hans (MS 103, 1902).

En gylden kæde. - Kristi kærlighed er en gylden kæde der binder begrænsede menneskevæsener, der tror på Jesus Kristus, til den Ubegrænsede Gud. Den kærlighed som Herren har for Sine børn går kundskab forbi. Ingen videnskab kan definere eller forklare det. Ingen menneskelig visdom kan fatte det. Des mere vi mærker indflydelsen af denne kærlighed, jo mere sagtom og ydmyg vil vi være (Brev 43, 1896).

34, 35. Disciplenes kvalifikations-beviser. - [Joh. 13,34. 35 citeret.] Hvor bred, hvor fuld er denne kærlighed. Den nye del af det bud forstod disciplene ikke. De skulle elske hinanden ligesom Kristus elskede dem. Dette var de kvalifikations-beviser som Kristus dannede inden i, herlighedens håb. Efter Kristi lidelser, efter Hans korsfæstelse og opstandelse og proklamation over Josefs lejede grav: "Jeg er opstanden og livet," efter Hans ord til de femhundred som var forsamlet at se Ham i Galilæa, og efter Hans opstigen til himlen, havde disciplen en nogenlunde idé om hvad Guds kærlighed indbefatter, og om den kærlighed de skal udvise for hinanden. Da Helligånden hvilede over dem på Pinsefestens dag, blev den kærlighed åbenbaret (MS 82, 1898). **36-38.** Se EGW til Matt. 26,31-35.

Kapitel 14

2, 3. Se EGW til Apg 1,11.

6. Se EGW til Rom. 8,34.

8-10. Gud kan ikke ses i udvortes form. - [Joh. 14,8-10 citeret.] Fillip's tvivl blev besvaret med irettesættende ord. Han ønskede at Kristus skulle åbenbare Faderen i kropslig form; men Gud havde allerede åbenbaret sig selv i Kristus. Kristus svarede: Det er muligt, at efter I har gået med mig, hørt mine ord, set miraklet da de femtusinde blev brødfødt, og helbredte dem som var syge af den frygtelige spedalskhed, og bragt de døde til live, opvækket Lazarus, som bad om at blive dræbt, hvis krop virkelig havde set fordærvelse, kender du mig ikke? Er det muligt at du ikke opdager Faderen i de gerninger Han gør igennem mig? . . .

Kristus slog fast, at de (1142) kun kunne se Faderen ved tro. Ingen menneske kan se Guds skikkelse. Ingen andre end Kristus kan repræsentere Faderen for menneskene. Dette havde disciplene været vidne til i over tre år.

Da Kristus sagde disse ord, skinnede Guds herlighed i Hans ansigtsudtryk, og alle de tilstedeværende følte en hellig ærefrygt når de lyttede med betaget opmærksomhed til Hans ord. De følte at deres hjerter afgjort var mere draget til Ham, og som de var draget til Kristus i større kærlighed, blev de draget til hverandre. De følte at de var meget nær himlen, på den måde, at de ord de lyttede til var en besked til dem fra den Himmelske Fader. (MS 41, 1897).

9-11. Jesu Guddommelige autoritet. - Verdens forløser var lige med Gud. Hans autoritet var Guds autoritet. Han erklærede at Han ikke var adskilt fra Faderen, ved hvis autoritet Han talte

og udførte mirakler, var tydeligt Hans egen, alligevel forsikrede Han os, at Han og Faderen var En. . . .

Som lovgiver, praktiserede Jesus Guds autoritet; Hans bud og afgørelser var støttet af den evige tronens herredømme. Faderens herlighed var åbenbart i sønnen; Kristus tydeliggjorde Faderens karakter. Han var så fuldstændig forbundet med Gud, så komplet grebet i Hans omringende lys, således at han som havde set Sønnen, havde set Faderen. Hans stemme var som Guds stemme. (RH 7.jan., 1890).

11. Forberedelse til fristelsens angreb. - "Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; men vil I ikke, så tro for selve gerningernes skyld." Deres tro må hvile sikkert på den vidneforklaring som Kristus har givet os igennem Hans gerninger, gerninger som intet menneske nogensinde havde gjort eller ville komme til at gøre. De kunne forstå at mennesker alene ikke kunne udføre disse vidunderlige gerninger. Kristus søgte at lede dem op fra deres lave stade af tro til erfaringen som de måtte have modtaget ved at have set hvad Han havde gjort ved at give en højere undervisning, og i at videregive en kundskab i hvad Han var, Gud i menneske-skikkelse. Hvor indtrængende og ihærdig vores medlidende frelser forsøgte at forberede Hans ledsagere til fristelsens angreb som snart vil komme til dem. Han ville have haft dem skjult med Ham i Gud. (MS 41, 1897).

15 (se EGW til 2.Mos. 20,1-17; Rom. 3,31). Lydighed er mulig i vores menneskelighed. - Vi skal ikke tjene Gud hvis vi ikke er menneskelige, men vi skal tjene Ham med den natur vi har, som er forsonet af Guds Søn; Igennem Kristus retfærdighed skal vi stå tilgivet foran Gud, og selvom vi aldrig havde syndet. Vil vi aldrig vinde styrke ved at mene hvad vi ville gøre hvis vi var engle. Vi må vende os til at tro på Jesus Kristus, og vores kærlighed til Gud igennem lydighed til Hans bud. (MS 1, 1892).

21. Gud elsker de lydige som Hans egen Søn. - Den troende må bære vidnesbyrdet i sit liv og sin personlighed, Gud elsker den menneskelige repræsentant som adlyder Hans bud som Han elsker sin Søn, så denne udtalelse er forbløffende - næsten hinsides af sindets begrænsede fatteevne. (Brev 11a, 1894)!

26. Se EGW til Rom. 2,4.

30 (Se EGW til Joh. 1,1-3. 14). Kristi' renhed irriterede Satan. - Under renhed, Kristus opretholdt Hans renhed. Satan kunne ikke vanære eller ødelægge den. Hans karakter åbenbarede et fuldentd had imod synd. Det var Hans hellighed der beskyttede Ham imod alle lidenskaberne fra en lastefuld verden; For ved Hans fuldkomne liv kastede Han en evig skam på verden, og tydeliggjorde kontrasten imellem synden og renheden, uplettet retfærdighed fra en som ikke kendte til synd. Denne himmelske renhed irriterede den frafaldne fjende som ellers ingenting kunne gøre, og han forfulgte Kristus dag efter dag. Ved at gøre hans gerninger imod det folk der erklærede at have Guds overlegne renhed og kundskab, satte han en ånd af had imod Kristus ind i deres hjerter, og fristede Hans disciple til at forråde og svigte Ham. (ST 10. maj, 1899).

Kapitel 15

1, 2. At bære frugt til et varigt vidne. - "Jeg er det sande vintræ, og min Fader er vingårdsmænd. Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den tager han bort."

På mig. Dette betyder ikke at de som virkelig er i Kristus ikke bærer (1143) frugt. Gud har løskøbt os igennem Kristus så Han kan være en forsoner for vores synder. Vi er indenfor Hans barmhjertigheds grænser, for i barmhjertighed holder Hans arm om hele den menneskelige rase/slægt. Siden Kristus har betalt prisen for alle de tjenester (service) som vi skulle have givet Ham, ved løskøb er vi Hans tjenere. Selvom vi er i Kristus Jesus ved Hans forjættelses pagt, hvis vi alligevel står i en position af ligeegyldighed uden at anerkende Ham som vores frelser, bærer vi ikke frugt. Hvis vi ved at fejle bliver deltagere af Hans guddommelige natur bærer vi ikke frugt, og vi bliver fjernet. Verdslig indflydelse fører os væk fra Kristus, og vores lod er den samme som den gren der ikke bærer frugt - Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den tager Han bort.

Og hver, som bærer frugt, den renses Han, for at den skal bære mere frugt. vores frugt-bæring vidner under alle omstændigheder når vi virkelig bliver i Kristus. . . .

Vi er Kristus' ejendom. "At I ikke tilhører jer selv, I er købt og prisen betalt." (1. Kor. 7,23a) Er vi i Ham ved levende tro? Hvis vi ikke bærer frugt, tager mørkets kræfter vores sind i besiddelse, vores kærlighed, vores service, og vi er i verden, selvom vi erklærer at vi er Guds børn. Det er hverken en sikker eller behagelig position, fordi vi mister al skønheden og herligheden og tilfredsstillelsen som det er vores privilegium at have. Ved at blive i Kristus, må vi have Hans blidhed, Hans vellugt, Hans lys. Kristus er verdens lys. Han skinner i vores hjerter. Hans lys i vores hjerter skinner frem i vores ansigter. Ved at beholde Kristus' skønhed og herlighed, bliver vi forandret til det samme billede. (MS 85, 1901).

1-5. Identitet med Kristus er nødvendig. - Grenene med den sande vin er de troende som er bragt til enhed ved forbindelse til vinen.

Grenenes forbindelse med hinanden og med vinen forbinder dem til en enhed, men det betyder ikke ensartethed i alting. Enhed i forskellighed er et princip der præger hele værket. Skønt der er en individualitet og variation i hjerterne, er der enhed i deres forskellighed, for alle ting modtager deres nytte og skønhed fra den samme kilde. Den store Mester-Kunstner skriver Hans navn på alt hvad Han har skabt, fra den højeste ceder i Libanon til isopen på væggen. De erklærer alle Hans kunstværk, fra det høje bjerg og det mægtige hav til den mindste muslingeskal på kysten.

Vin-grenene kan ikke blandes med hinanden, de er individuelt adskilte, og alligevel må alle grene være i fællesskab med alle andre hvis de er forenet i den samme vinstok. Stuger de alle næring fra den samme kilde, de drikker af den samme livgivende egenskab, så enhver gren på den sande vin er adskilt og forskellig, og alligevel er alle bundet sammen til vinstokken. Der kan ikke være nogen splittelse. De er alle bundet sammen af Hans vilje til at bære frugt alle vegne hvor de kan finde plads og lejlighed. Men for at gøre det, må arbejderen gemme selvet. Han må ikke tilkendegive hans egen mening og vilje. Han skal tilkendegive Kristus' sind og vilje. Den menneskelige familie er afhængig af Gud for livets opretholdelse og underhold. Gud har designet spindet, og alle er individuelle tråde til at sammensætte mønstret. Skaberen er en, og han åbenbarer sig selv som det store reservoir af alt hvad der er livsvigtigt for den enkeltes liv.

Kristen enighed beror på at grenene bliver på den samme vinstok. Den levendegørende kraft fra centret støtter podningerne, som er forenet til vinen. I tanker og ønsker, i ord og handling, må der være en identitet med Kristus, en konstant deltagelse i Hans åndelige liv. Tro må vokse med gerninger. Alle der lever nær ved Gud vil have en forståelse af hvad Jesus er for dem og hvad de er for Jesus. Fællesskab med Gud præger sjælens og skinner ud fra ansigtet som et glansfuldt lys. De faste principper i Kristus' hellige karakter vil være genspejlet i mennesker. (RH 9. nov., 1897).

1-8. Se EGW til kp. 13,2.

4. Upartiskhed er lige så godt som hengivenhed. - En forening med Kristus ved levende tro er varig, alle andre foreninger må forkastes. Kristus valgte os først ved at betale en uendelig lille pris for vores genløsning, og de sande troende vælger Kristus som først og sidst (1144) og bedst i alle ting. Men denne forening koster os noget. Det er en forbindelse af fuldstændig tillid til at være blevet til ved et prægtigt væsen. Alle som slutter sig til denne forening må føle deres behov for Kristus' sonede blod. De må få deres hjerte byttet. De må underkaste deres egen vilje for Guds vilje. Der vil være en kamp med udvortes og indvendige forhindringer. Der må blive et smertefuldt arbejde med upartiskhed, ligesom arbejde med hengivenhed. Stolthed, egoisme, forfængelighed, af verden - Synd i alle dets former - må blive overvundet, hvis vi vil komme til en forening med Kristus. Grunden til at mange finder det Kristne liv så beklageligt svært, hvorfor de er så vaklende, så foranderlige, er, at de prøver at vinde dem selv til Kristus uden at løsrive sig selv fra disse afguder som de værner om...

Troende bliver et i Kristus, men en gren kan ikke være vedvarende af en anden gren. Næringen må blive optaget igennem den livsvigtige forbindelse med vinen. Vi må føle os fuldstændig afhængige af Kristus. Vi må leve med tro på Guds Søn. Det er meningen med formaningen: "Bliv i mig." (Joh.15,4a.) Det liv vi fører i kødet er ikke til viljen af mennesker, ikke til at behage vor Herres fjender, men til at tjene og ære Ham som elskede os, og som gav sig selv hen for os. En ren stadfæstelse til denne forening, selv om hengivenheden ikke er adskilt fra verden, og dens fornøjelser og dens udskjelser, giver kun mod i hjertet til ulydighed. (ST 29.nov., 1910).

Gud giver ingen kompromiser. - Indtil hjertet har overgivet sig betingelsesløst til Gud, er den menneskelige repræsentant ikke varig i den sande vin, og kan ikke blomstre på vinen, og bære rige klaser af frugter. Gud vil ikke give det mindste kompromis med synd. Hvis Han skulle have gjort det, behøvede Kristus ikke at være kommet til vores verden for at lide og dø. Ingen omvendelse er ægte hvis den ikke forandrer både karakteren og handlemåden af dem som tager imod sandheden. Kærlighedens sande arbejde, og rensning af sjælen. (Brev 31a, 1894).

4, 5. Se EGW til Matt. 11,29.

5 (Se EGW til 2 Kor. 4,3-6). Livets cirkulation. - Kristus alene kan hjælpe os og give os sejren. Kristus må være alt i alt for os, han må bo i hjertet, hans liv må cirkulere i os, som blodet cirkulerer i venerne. Hans Ånd må være en levendegørende kraft, som vil få os til at påvirke andre til at blive kristuslignende og hellige. (Brev 43, 1895).

8. En dag for dag erfaring.--[Joh. 15,8 citeret] Hvad betyder det at bære frugt? Det hele består ikke i at komme til mødet en gang om ugen og aflægge vort vidnesbyrd i bønne- eller foreningsmødet. Vi skal dag for dag blive i Vintræet og frembringe frugt med tålmodighed i vort hjem, i vor forretning; og i hvert forhold i livet skal vi udvise Kristi Ånd. Der er mange, som handler, som om de troede, at en lejlighedsvis forbindelse med Kristus var alt, der var nødvendigt, og at de kan regnes som levende grene, fordi de af og til bekender Kristus. Men dette er en vildfarelse. Grenen skal indpodes i Vintræet og blive der, idet det forener sig med Vintræet fiber for fiber og drager dets daglige brug af saft og næring fra Vintræets rod og frugtbarhed, indtil det bliver ét med moderstammen. Den saft, der nærer Vintræet, må nærer grenen, og dette vil være tydeligt i det menneskes liv, som bliver i Kristus; for Kristi glæde vil være opfyldt i ham, som vandrer ikke efter kødet, men efter Ånden.

Vores bekendelser er værdiløse medmindre at vi bliver i Kristus, for vi kan ikke blive levende grene medmindre de vitale egenskaber i vinen findes i os i stor mængde. I den ægte Kristne vil hans Mesters kendetegn komme til syne, og når vi afspejler Kristi nåde i vores liv og karakter, elsker Faderen os som Han elsker sin Søn. Når denne forbindelse er fyldt i dem som bekender at tro på den tilstedeværende sandhed, skal vi se en blomstrende menighed, for dens medlemmer vil ikke leve for dem selv, men for Ham som døde for dem, og de vil være blomstrende grene på den levende vin. (ST 18. April, 1892).

10. Se EGW til Matt. 24,23, 24.

11 (Apg. 2,28). Lys bringer glæde. - Når himlens lys skinner på den menneskelige agent, vil hans ansigt udtrykke Herrens glæde indefra. Det er Kristus' fravær fra sjælen der gør mennesker kede af det og giver dem et usikkert sind. Det er manglen på Kristus der gør ansigtet trist og deres liv er en pilgrims rejse af (1145)sukke. Jubel og glæde er den nødvendige grundtone i Guds Ord for alle dem som tager imod Ham. Hvorfor? Fordi de har livets lys. Lys bringer glæde og lykke og den lykke er udtrykt i livet og karakteren. (MS 96, 1898).

12. Se EGW til kp. 13,34.

22 (kp. 5,40; Luk. 12,48). Ingen underhold til egenrådig blindhed.-- Joh. 15,22 citeret.] . . . Dem som har en mulighed for at høre sandheden og alligevel ikke gør sig umage med at høre eller at forstå den, tænker at, hvis de ikke hører, vil de ikke blive ansvarlige, vil ikke blive dømt skyldige frem for Gud på samme måde, som hvis de havde hørt og forkastet den. Der vil ikke være nogen undskyldning for dem som vælger at gå i vildfarelse, når

de kunne forstå hvad der er sandhed. I Hans lidelser og død har Jesus gjort soning for alle synder af uvidenhed. Men der er ingen underhold givet for egenrådig blindhed. . . .

Vi skal ikke blive gjort ansvarlige for det lys der ikke er kommet til vores erkendelse, men for det som vi har modsat os og afvist. Et menneske kan ikke begribe den sandhed som ikke er blevet præsenteret for ham og kan derfor ikke blive fordømt for lys han aldrig har fået. Men hvis han har haft mulighed for at høre budskabet og blive bekendt med sandheden og alligevel nægte at udnytte sin mulighed, vil han blive blandt dem som af hvem Kristus siger, "og dog vil I ikke komme til mig for at få liv." (Joh. 5,40.) Dem som med fuldt overlæg placerer sig selv hvor de ikke vil have mulighed for at høre sandheden, vil blive regnet blandt dem som ikke har hørt sandheden og hårdnakket modstået dets tydeligheder. (RH 25. april, 1893).

Lys der har skinnet vil dømme. - Ingen vil blive fordømt for ikke at ænse lys og kundskab som de aldrig havde og som de ikke kunne få. Men mange nægter at adlyde den sandhed der er præsenteret for dem af Kristi ambassadører, fordi de ønsker at tilpasse sig verdens standard og den sandhed der har nået deres forståelse. Det lys der har skinnet i sjælen, vil dømme dem i dommen. (RH 25. nov., 1884).

Dømt alt efter lyset. - Mennesker vil ikke blive dømt for lys de aldrig havde. Men dem som har holdt Søndag, er blevet gjort opmærksom på denne vildfarelse. Men hvem som ikke vil åbne deres øjne for at skue vidunderlige ting ud af loven, de vil blive dømt alt efter det lys der er kommet til dem. (RH 13. Sept., 1898).

26, 27. Se EGW til Apg 1,8.

Kapitel 16

24. Se EGW til Apg 1,11.

Kapitel 17

Illustration om Jesu mellemkomst i den himmelske

helligdom. - Dette kapitel indeholder den formidlerbøn Kristus sendte til Sin Fader lige før Hans trængsel og korsfæstelse. Denne bøn er en lektie om den mellemkomst som Frelseren ville bringe med inden for forhængen, da Hans store offer for menneskene, ofret af Ham selv, skulle fuldføres. Vor Mellemand gav Sine disciple denne illustration på Sin tjeneste i den himmelske helligdom, for alle som vil komme til Ham i sagtomdighed og ydmyghed, tømt for al selvished og tro på Hans magt til at frelse (MS 29, 1906).

1-6. Bønnen før Getsemane have. - [Joh. 17,1-6 citeret.] . . . Dette var Kristi sidste bøn med Sine disciple. Den blev sendt lige før han tog tin Getsemane have, hvor Han blev forrådt og taget til fange. Da Han nåede Getsemane, faldt han udmattet til jorden, i under store kvaler. Hvad bevirkede Hans pinsel. Tyngden af hele verdens synder hvilede på Hans sjæl. Når vi studerer i denne bøn, så lad os huske på at det var lige før denne erfaring og lige før Hans forrådelse og trængsel, at disse ord blev sagt. (MS 52, 1904).

2, 3. Faderens og sønnens forhold. - Det syttende kapitel af Johannes taler tydeligt om Guds og Kristi personlighed, og om deres forhold til hinanden. "Fader, timen er kommet," sagde Kristus, "herliggør din Søn, at din Søn også må herliggøre dig." [Joh. 17,23, 3, 5-11 citeret.] Her er personlighed og individualitet (MS 124, 1903).

3 (se EGW til kp. 1,4; Rom. 11,33). At kende Kristus er at praktisere Hans ord.--[Joh. 17,3 citeret.] Disse ord siger meget. Det er kun ved at kende Kristus at vi (1146) kan kende Gud. Guds udsending kalder på alle til at lytte til disse ord. De er Guds ord, og alle bør give agt på dem; for ved dem bliver de dømt. At kende Kristus som frelser er at blive oplivet af åndelig kundskab, og praktisere Hans ord. Uden dette, er alt andet værdiløst (ST 27.jan., 1898).

4-10. Forherliget hos dem som tror. - I Jesu formidlerbøn med Sin Fader, hæver Han at Han har opfyldt de betingelser, som er

nødvendige for at Faderen kan opfylde sin del af den overenskomst der er gjort i himlen, med henblik på faldne mennesker. Han bad: "Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre. [Som er at Han har udvirket en retfærdig karakter på jorden som et eksempel til mennesker at efterfølge.] Og nu, Fader! herliggør du mig hos dig selv med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden blev til." I denne bøn går han videre og siger hvad det arbejde indebærer, som Han har udrettet, som har givet Ham alle dem der tror på Hans navn. Han værdsætter denne belønning så højt at han glæmmer den pinsel det har kostet Ham at genløse faldne mennesker. Han erklærer sig selv som forherliget for dem som tror på Ham. I hans navn skal menigheden føre det værk til helig fuldkommenhed, som Han har påbegyndt; og når den menighed til sidst genløses i Guds paradys, vil Han se på Sin sjæls møje og være tilfreds. Igennem al evighed vil den genløste hær være Hans højeste ære (3SP 260, 261).

5. Lad forhænet blive fjernet.--[Joh. 17,1-5 citeret.] Kristus beder ikke for menneskenaturens herlighed skal manifestere sig; for den menneskenatur har aldrig været i hans forud-eksistens. Han beder til Sin Fader om en herlighed der i Hans enhed med Gud. Hans bøn er en mellemmands bøn; det Han beder for er en manifestation af den guddommelige herlighed som Han besad, da Han var et med Gud. Lad sløret blive fjernet, siger Han, og lad Min herlighed skinne frem, - den herlighed som Jeg havde med Dig før verden var. (ST 10.maj, 1899).

5, 24 (Heb. 1,6; 1 Joh. 2,1; se EGW til Joh. 20,16. 17; Heb. 3,1-3). En offentlig genindsættelse af Kristus i himlen. - Således blev Kristi bøn besvaret. Han blev herliggjort med den herlighed, han havde hos Faderen, før verden var til. Men midt i denne herlighed taber Kristus ikke sine arbejdende og stridende venner på Jorden af syne. Han har en bøn til sin Fader. Han vinker den himmelske hær til side og træder helt hen til Jehova, og der fremkommer han med en bøn for sine udvalgte.

Fader! siger han, jeg vil, at hvor jeg er skal også de, som du har givet mig, være. Da proklamerer Faderen: Alle Guds engle skal tilbede ham. Hele Himmelsens hær kaster sig ned for ham og synger med jubel og fryd. Herlighed omgiver Guds trone i Himmelen og beskues af alle de himmelske væsener. Ingen ord kan beskrive den scene, hvor Guds Søn officielt blev genindsat i den ære og herlighed, den stilling, han frivilligt gav afkald på, da han blev menneske.

Og i dag er Kristus herliggjort, og stadig er vor Bror vor Forsvarer i himlens Domssale. (ST 10.maj, 1899).

6. En stor ære. - Hvilken herlig anbefaling - "De har holdt dit ord." At få sagt disse ord om os, vil være en stor ære. Men selvet kommer for ofte ind; selvet stræber for herredømme (MS 52, 1904).

17. Selvtilfredsstillelse er ikke helliggørelse. - "Helliggør dem gennem din sandhed, dit ord er sandhed." En behagelig, selvtilfreds følelse er ikke bevis på helliggørelse. En nøjagtig optegnelse føres for alle menneskebørnernes handlinger. Intet kan skjules for den højeste og Helliges øjne, som bebor evigheden. Nogle gør Kristus til skamme ved deres måde at lægge planer på, og smæde rænker. Gud billiger ikke deres opførelse; for Herren æres ikke ved deres ånd og deres gerninger. De glemmer apostlens ord: "Et skuespil er vi jo blevet for hele verden, både for engle og mennesker." (MS 159, 1903).

Adams prøve kommer frem for alle. - Guds lov er den ene store standard der vil måle ethvert menneskes karakter på Guds dag. Kristi bøn var: "Helliggør dem ved din sandhed, dit ord er sandhed." Der leder Guds Ånds (1147) helliggørelse mennesker til at vandre på Guds buds veje. Netop den prøve som Gud gav Adam i Eden vil komme over ethvert medlem i menneskefamilien. Adam blev pålagt lydighed mod Gud, og vi står i den samme situation som han gjorde i en anden prøvelse, for at se om vi vil lytte til Satans stemme og være ulydig mod Gud, eller være lydighed mod Guds ord. (RH 10.juni, 1890).

(1.Tess. 4,3; 2 Tim. 3,16). Tekstbogen for helliggørelse. - Bibelen er den standard som skal prøve alle der hævder at bekende helliggørelse. Jesus bad at Hans disciple måtte helliggøres gennem sandheden, og han Siger: Dit ord er

sandhed;" medens salmisten erklærer: "Din lov er sandhed." Alle som Gud leder vil udvise en høj agtelse for skrifterne hvori Hans stemme kan høres. Bibelen vil være "gavnlig til at belære, til at rettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Guds-mennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning." "I skal kende dem på deres frugter." Vi behøver ingen andre beviser for at dømme menneskers helliggørelse, hvis de er bange for at de ikke adlyder hele Guds vilje, hvis de lytter ihærdigt til Hans stemme, stoler på Hans visdom, og gør Hans Ord mennesket til deres rådgiver, vil de, skønt de ikke praler at være over guddommen, være sikker på at de forsøger at opnå Kristen karakterers fuldkommenhed. Men hvis de kræver hellighed, endog indgående så de ikke længere mener at ransage skrifterne, skal vi ikke tøve med at erklære deres helliggørelse for falsk. De lærer deres egen forståelse, i stedet for at tilpasse sig Guds vilje (RH 5.okt., 1886).

Adlyd Guds krav. - Sandheden som den er i Jesus er lydighed mod alle Jehovas forskrifter. Det er hjertearbejde. Bibelsk helliggørelse er ikke den falske helliggørelse i dag, som ikke ransager skrifterne, men stoler mere på gode følelser og impulser en at søge efter sandhed som en skjult rigdom. Bibelsk helliggørelse er at kende Guds forlangender og adlyde dem. Det er en ren og hellig himmel i vente for dem som holder Guds bud. Det er livslange, udholdende og utrættelige anstrengelser værdig. Satan er på din højre hånd og din venstre, han er foran og bagved, han har tilberedt fabler som er kogt ud i enhver sjæl, som ikke værner om sandheden sådan som den er i Jesus. Ødelæggeren er over dig for at lamme alle dine anstrengelser. Men der er en livets krone der skal vindes, et liv som måler sig med Guds liv God (MS 58, 1897).

Den sandhed der modtages er i stand til at udvide sig hele tiden og udvikle sig på nu. Den vil blive mere klar, idet vi beskuer den, og vokser i højder og dybder, idet vi tracter efter at gribe den. Således vil den ophøje os til fuldkommenhedens standard, og give os tro og tillid til Gud som vor styrke for det arbejder der ligger foran os (MS 153, 1898).

(Heb. 4,12). Ingen let vej. - Sandhed er sandhed. Den skal ikke pakkes ind i en smuk besmykkelse, som i det ydre kan beundres. Læreren skal gøre sandheden klar og kraftfuld for forståelsen og for samvittigheden. Ordet er også et tveægget sværd, som skærer begge veje. Det er ikke en let vej for sarte fødder

Der er mange tilfælde hvor mennesker som har forsvaret kristendommen imod skepticisme og senere mistet deres egne sjæle ved skepticisernes labyrint. De får fat i malariaen, og dør åndeligt. De havde stærke sandhedsargumenter, og mange ydre beviser, men de har ikke den blivende tro på Kristus. Om der er tusinde og atter tusinde af bekendende kristne, som aldrig studerer Bibelen! Studér det hellige Ord under bøn, for din egen sjæls skyld. Når du hører den levende forkynners ord, hvis han har en levende forbindelse med Gud, vil du finde at Ånden og ordet stemmer overens.

De gamle og nye testamenter er kædet sammen med Guds gyldne spænde. Vi behøver at blive fortrolig med det gamle testaments skriftsteder. Guds uforanderlighed bør altid kunne ses, ligheden med den måde Han behandler Sit folk på i den tidligere forordning og i den nuværende, bør studeres. . . .

Ved Helligåndens arbejde nagles sandheden til sindet og indprentes I den ihærdige, gudfrygtige (1148) studerendes hjerte. Og han velsignes ikke blot af den slags arbejde; også de sjæle som han bibringer sandheden med, og som han en dag skal aflægge regnskab for, velsignes også stort. Dem som gør Gud til deres rådgivningsmand høster den dyrebareste høst idet de samler de gyldne sandhedsneg fra Hans Ord; for den himmelske Underviser står tæt ved hans side. Han som kvalificeres til forkynnergerningen på denne måde vil berettiges til det velsignede løfte til ham, som vender mange til retfærdighed (RH 20.april, 1897).

20, 21 (Matt. 25,14, 15; Mark 13,34). Enhed i forskelligheden.--[Joh. 17,20, 21 citeret.] Hvilken slags enhed er der tale om i disse ord? - Enhed i forskelligheden. Vore tanker løber ikke altid i den samme bane, og vi har ikke alle fået det samme arbejde. Gud har givet ethvert menneske sit arbejde efter

sine særlige evner. Der er forskellig slags arbejde der skal gøres, og der er brug for medarbejdere med forskellige evner. Hvis vore hjerter er ydmyge, hvis vi i Kristi skole har lært at være sagtmodig og ydmyg, kan vi alle presse os sammen på den smalle sti der er markeret for os (MS 52, 1904).

20-23. Ikke udslætte personligheden. - Kristus er ét med Faderen, men Kristus og Gud er to adskilte personligheder. Læs Kristi bøn i det syttende kapitel af Johannes, og du vil finde at dette punkt kommer klart frem. Hvor alvorligt bad Frelseren om at Hans disciple må være eet med Ham ligesom Han er eet med Faderen. Men den enhed der skal eksistere mellem Kristus og Hans efterfølger ødelægger ikke nogens personlighed. De skal være eet med Ham, ligesom Han er eet med Faderen. (RH 1.juni, 1905).

[Joh. 17,20-23 citeret.] Hvilken forunderlig udtalelse! Den enhed der eksisterer mellem Kristus og Hans disciple ødelægger ikke nogens personlighed. I sind, i målsætning og i karakter er de et, men ikke i person. Ved at få del i Guds Ånd, tilpasse sig Guds lov, får mennesket del i guddommelig natur. Kristus bringer Sine disciple ind i en levende enhed med Sig selv og med Faderen. Igennem Helligåndens virke på menneskesindet, kommer mennesket fuldstændigt i Kristus Jesus. Enhed med Kristus etablerer et enhedsbånd med hinanden. Denne enhed er det mest overbevisende bevis for verden om Kristi majestæt og livskraft, og Hans kraft til at borttage synd. (MS 111, 1903).

24 (se EGW til kp. 20,16. 17). Efter den forjættede pagt. - Oh, hvor det guddommelige overhoved dog længtes efter at have sin menighed hos sig! De havde fællesskab med ham i hans lidelse og ydmygelse og det er hans største glæde at have dem med sig som deltagere i hans menighed. Kristus gør krav på den forrettighed at have sin menighed hos sig. Jeg vil, at de, som du har givet mig, skal være hos mig. At have dem med sig er at slutte pagt og overensstemmelse med hans Fader. - (RH 17.okt., 1893).

Kapitel 18

13. Se EGW til Matt. 26,3.

13, 14. Se EGW til Matt. 26,57.

14. Se EGW til kp. 11,50. 51.

20, 21. To måder at arbejde på.--[Joh. 18,20, 21 citeret.] Jesus vil sætte sin arbejdsmetode i modsætning med sine anklageres. Den midnats arrestation menneske-hoben gjorde, denne grusomme hån og mishandling før Han endog blev anklage eller fordømt, var deres metode, ikke Hans. Hans arbejde ligger åbent for alle. Han har intet i Sin lære som han skjuler. Derved irttesatte han deres indstilling og afslørede Saddukæernes hykleri (MS 51, 1897).

37. Kristus talte sandheden med en ny åbenbarings friskhed. - Sandhed har aldrig synet hen fra Hans læber, Hans hænder har aldrig manglet på fuldkommen lydighed mod dets sandhedens forlangende: "Dertil er jeg født," erklærede Kristus, "og dertil er jeg kommen til verden, at jeg skal vidne om sandheden." Og sandhedens mægtige principper faldt fra Hans læber med en ny åbenbarings friskhed. Sandheden blev talt af Ham, med en alvor der stod i forhold til dens uendelige vigtighed og til dens betydningsfulde resultater afhængig af dens succes (MS 49, 1898).

39, 40. Se EGW til Matt. 27,15-26.

Kapitel 19

10. Pilatus er ansvarlig.--[Joh. 19,10 citeret.] "Jeg har magt." Ved at sige dette viste Pilatus at han selv var (1149) ansvarlig for Kristi fordømmelse, for de grusomme pisk, og den hån Han fik, før nogen fejl blev bevist imod Ham. Pilatus var blevet valgt ud udpeget til at forvalte retfærdighed, men det turde han ikke. Han udøvede den magt han krævede, og som hans position gav ham, havde han beskyttet Kristus, ville han ikke været ansvarlig for

Hans død. Kristus ville have været korsfæstet, men Pilatus ville have været holdt skyldig (RH 23.jan., 1900).

14, 15. Se EGW til Matt. 27,22. 23.

15. Det sidste håb er borte. - Hvad var Kristi sorg, at se jøderne sætte deres egen skæbne ud over genløsningen! Han alene kunne forstå betydningen af deres forkastelse, forrådelse og fordømmelse af Guds Søn. Hans sidste håb for det jødiske folk var borte. Intet kunne afværge folkets dom. Nationens repræsentanter nægtede Gud at være deres Hersker. Ufaldne verdener, hele det himmelske univers kunne høre det blasfemiske udsagn: "Vi har ingen anden konge end kejseren." Himlens Gud hørte deres valg. Han havde givet dem anledning til at angre, og de ville ikke. Fyrrer år senere blev Jerusalem udsløjet, og romermagten herskede over folket. Så havde ingen udfrier. De havde ingen anden konge end kejseren. Fra det tidspunkt var det jødiske folk som nation en gren der var adskilt fra vinen - en død, frugtesløs gren, der skal samles op og brændes - fra land til land udover verden, fra stat til stat, død - død i sine overtrædelser og synder - uden en Frelser (YI 1. feb., 1900)!

15, 16. Se EGW til Matt. 27,25. 26.

16. Reaktionen på Jesu fordømmelse. - Jesus, Guds søn, blev overgivet til folket til korsfæstelse. Med sejrsmål førte de Frelseren mod Golgata. Nyheden om Hans dom havde spredt sig udover hele Jerusalem, slået rædsel og pinsel i tusindvis hjerter, men lagt en ondsksfuld glæde, hos mange, som var blevet irttesat af Hans lære (Udateret MS 127).

18. Se EGW til Matt. 27,38.

19. Se EGW til Matt. 27,37.

25-27. Johannes og Maria vendte tilbage. - Kristus, der bar verdens synd, lod til at være forladt; men han var ikke helt alene. Johannes stod tæt ved korset. Maria besvimet i sin pinsel, og Johannes havde taget hende til sit hus, borte fra pinefulde sceneri. Men han så at enden var nær, og han tog hende igen til korset (MS 45, 1897)

30 (se EGW til Matt. 27,45. 46.50). Pagten blev helt ud fuldbyrdet. - Da Kristus talte disse ord, henvendte Han sig til Sin Fader. Kristus var ikke alene om at gøre dette store offer. Det var opfyldelsen af pagten imellem Faderen og Sønnen før jordens grundvold blev lagt. Med håndtryk indgik de et højtideligt at Kristus ville blive stedfortræder og sikkerhed for menneskeslægten, hvis de blev overvundet af Satans sofisteri. Pagten blev nu fuldbyrdet til fulde. Klimakset var nået. Kristus var nu klar over at Han havde opfyldt det løfte Han havde gjort til bogstaven. I døden var Han mere end sejrherre. Genløsningsprisen var blevet betalt (MS 111, 1897).

Den sidste forståelse blev forhærdet. - Da Kristus råbte: "Det er fuldbragt," jublede hele himlen. Striden mellem Kristus og Satan om at udvirke frelsesplanen var nu til ende. Satans ånd og hans gerninger havde slået dybe rødder, i menneske børnenes kærlighed. For Satan der var kommet kraftfuld ind, ville have været døden for verden. Det uforsonlige had han havde mod Guds Søn blev åbenbart på den måde han behandlede Ham på, medens Han var i verden. Kristi forrådelse, trængsel og korsfæstelse planlagde den faldne fjende helt. Hans had, som udvirkede sig i Guds Søns død, satte Satan der, hvor hans virkelig djævelske karakter blev åbenbart for alle skabte intelligensvæsener, som ikke var faldet på grund af synd.

De hellige engle var rædselslage over at een som har været iblandt dem, kunne falde så langt at han kunne udvise en sådan grusomhed. Al den sympati, eller medynk som de nogensinde havde følt over for Satan i hans landflygtighed, blev slukket i deres hjerter. At hans misundelse skulle udvises i en sådan hævngrerrighed på en uskyldig person var (1150) nok for at afklæde ham for sin kongelige lysets kåbe, og til at afsløre den modbydelige deformitet nedefra; men at vise en sådan ondskab mod Guds guddommelige Søn, som med en enestående selvfornægtelse og kærlighed for skabningerne formet i Hans billede, er kommet fra himmelen og påtaget deres faldne natur, var en så frygtelig forbyrdelse imod Himmelen at det fik englene til at skælve af rædsel, og afbryde det sidste forstående bånd der har været mellem Satan og den himmelske verden for altid (3SP 183, 184).

(Matt 27,51.) Satan faldt som lynild. - Da Kristus råbte: "Det er fuldbragt," havde Guds usynlige hånd revet det stærke vævestykke, der udgjorde templets forhæng fra top til bund. Vejen til det helligste blev gjort helt tydeligt. Gud bøjedede Sit hoved i tilfredshed. Nu kunne Hans retfærdighed og barmhjertighed blandet. Han kunne være retfærdig, og stadig retfærdiggør for alle der tror på Kristus. Han så på offeret der udåndede på korset, og sagde: "Det er fuldbragt. Menneskeslægten skal have et nyt forsøg." Genløsningens pris blev betalt, og Satan faldt som lynild fra himlen (MS 111, 1897). **38, 39.** Se EGW til Matt. 27,38.

Kapitel 20

16, 17 (kp. 17,24; Es. 13,12; Matt. 28,18; Hebr. 1,6).

Kontrakten blev stadfæstet.--[Joh. 20,16. 17 citeret.] Jesus nægtede at tage imod hyldes fra sit folk før Han vidste at Hans offer var blevet accepteret hos Faderen, og indtil Han havde forsikringen fra Gud Selv, at Hans soning for Sit folks synder har været helt og nok, at de kan få evigt liv gennem Hans blod. Jesus steg straks op til himlen og bragte Sig selv frem for Guds trone, og viste de skammelige og grusomme mærker på Hans pande, hans hænder og fødder. Men han nægtede at tage imod herlighedens adelskrone, og den kongelige kåbe, og Han afviste også englens tilbedelse, ligesom han afviste Marias hyldest, før Faderen tilkendegav at Hans offer var antaget.

Han havde også en anmodning at fremsætte, angående Sine udvalgte på jorden. Han ønskede at få et helt afklaret forhold, at Hans genløste herefter skulle hjælpes til himlen, og til Sin Fader. Hans menighed måtte retfærdiggøres og accepteres, før han kun tage imod himmelsk ære. Han erklærede at det er Hans vilje at hvor han var, der skulle Hans menighed være; hvis Han skulle have herligheden, måtte Hans folk dele den med Ham. De som lider sammen med Ham på jorden må til sidst regere sammen med Ham i Hans rige. På den mest åbenlyse måde gik Kristus i forbøn for Hans menighed, identificerede Sin interesse med deres, og forsvare, med kærlighed og en standhaftighed der var stærkere end døden, deres ret og titel de har fået ved Ham.

Guds svar på denne appel kommer i denne proklamation: "Lad alle Guds engle tilbede ham." Enhver engle-befalingsmand adlyder det kongelige mandat, og "værdig, værdig er det Lam som var slagtet; og som lever igen som en sejrherer!" genlyder og kastes tilbage igennem hele himmelen. Den utallige engleskare kaster sig i ydmygelse for Genløseren. Kristi anmodning er tilstået; menigheden er retfærdiggjort igennem Ham, dens repræsentant og overhoved. Her stadfæster Faderen overenskomsten med Sin Søn, at Han vil blive forsonet med angrende og lyde mennesker, og tage dem ind i det guddommelige, ved Kristi fortjenester. Kristus garanterer at han vil gøre "en mand . . . sjældnere end guld og et menneske end ofirs guld." Al kraft i himlen og på jorden gives nu til livets fyrste; alligevel glemmer han ikke et øjeblik Sine stakkels disciple i en syndfuld verden, men forbereder dem til at vende tilbage til dem, så Han kan give dem sin kraft og herlighed. Derved knytter menneskehedens Genløser, ved Sit eget offer, jorde med himlen, det begrænsede menneske med den ubegrænsede Gud (3SP 202, 203).

17 (Joh. 10,18). Alle blev med Kristus i graven. - Jesus sagde til Maria: "Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader." Da Han lukkede Sine øjne på korset i døden, Kristi sjæl gik ikke straks til himlen, som mange tror, hvordan kunne hans ord - "Jeg har endnu ikke været oppe os min fader" - ellers stemme? Jesu ånd sov i graven sammen med Hans legeme, og fløj ikke sin vej til himlen, hvor at få en adskilt eksistens, og se ned på de sørgende disciple der salvede legemet fra (1151) fra det, det var flyet fra. Alle som indbefatter Jesu liv og forstand, vil forblive med Hans legeme i graven; og når Han kommer frem igen er det et helt menneske; Han skal ikke nedkalde Sin ånd fra himlen. Han havde kraft til at nedlægge Sit liv og tage det igen (3SP 203, 204).

21, 22. En forsmag på pinsen. - Det at Kristus udåndede Helligånden på sine disciple, og tildelte dem Sin fred, var nogle få dråber før den overmådelige regn blev givet på pinsefestens dag. Jesus indprentede det faktum for sine disciple, at de skulle gå fremad i det arbejde de havde fået, betroet, så ville de derved forstå beskaffenheden af dette arbejde mere til fulde, og forstå den måde som Kristi rige skulle oprettes på jorden på. De blev udpeget til at være vidner for Frelseren, de skulle bevidne at de havde set og hørt om Hans opstandelse; de skulle gentage de nådige ord, som udgår fra Hans læber. De blev bekendt med Hans hellige karakter; han var en engel der stod i solen, alligevel kastede han ingen skygger. Det var apostlenes hellige arbejde at overbringe Kristi pletfrie karakter til mennesker, som en standard for deres liv. Disciplene var så fortroligt knyttet til dette hellige Forbillede, at de i nogen grad var blevet optaget i Ham i karakter, og var særlig egnet til at gøre denne verden kendte med Hans forskrifter og eksempel (3SP 243, 244).

23 (Matt. 16,18. 19; 18,18). Mennesker kan ikke fjerne en eneste plet af synd. - Kristus gav ingen gejstlig ret til at tilgive synd, eller give efter for noget, så mennesker kan synde uden at pådrage sig Guds mishag, Han gav heller ikke sine tjenere ret til at tage imod gaver eller bestikkelse for at skjule synd, så det undgår den fortjente kritik. Jesus pålagde Sine disciple at forkynde syndstilgivelse i Hans navn iblandt alle folkeslagene; men de blev ikke selv bemyndiget til at fjerne en syndsplet fra Adams børn. . . . Enhver som vil tiltrække sig folk, som een der var blevet givet kraft til at tilgive synder, udsætter sig for Guds vrede, for han vender sjæle bort fra den himmelske Tilgiver, til et svagt og fejlende dødeligt menneske (3SP 245, 246).

24-29. Æmhed vandt Thomas. - Ved den måde Jesus behandlede Thomas på, gav Jesus Sine efterfølgere en lektie om den måde de kunne behandle dem på, som betvivler religiøs sandhed, og som tror på den tvivl. Han overfusede ikke Thomas med bebrejdende ord, eller Han gik ikke i diskussion med ham; men med en påfaldende nedladdenhed og ømhed, åbenbarede Han sig selv for den der tvivler. Thomas har taget det mest urimelige standpunkt, ved at diktere de eneste betingelser for hans tro; men i sin ædelmodige kærlighed og hensynstagen nedbrød Jesus alle de barrierer han havde rejst. En vedholdende strid vil sjældent svække vantro, men snarere gøre det til selvforsvar, hvor det vil finde ny støtte og undskyldning. Ved at åbenbare Sin kærlighed og barmhjertighed som den korsfæstede Frelser, vil Jesus få de tidligere så uvillige læber frem til Thomas indrømmelse: "Min herre, og min Gud." (3SP 222).

Kapitel 21

15-17. Peter lærte for at undervise. - Der var Peter, som fornægtede sin Herre. Efter at han var faldet og blevet omvendt, sagde Jesus til ham: "Følg mine lam." Før Peters fødder vaklede, havde han ikke den sagtmodighed der skal til for at følge lammene; men efter at han blev bevidst om sin egen svaghed, vidste han præcis hvordan han skulle undervise den fejlende og faldne, kunne han komme nærmere til deres side i øm sympati, og kunne hjælpe dem (HS 121).

(Luk. 22,31. 32.) Ægte genopbyggelse når ned til rødder. - Peter glemte aldrig sin pinefulde ydmygelse. Han glemte ikke in fornægtelse af Kristus, og troede at det alt i alt ikke var en særlig stor synd. Alt var den smertelige virkelighed for den fejlende disciple. Hans sorg for sin synd var lige så intens som hans selvfornægtelse. Efter hans omvendelse, blev hans gamle påstande ikke gjort i den gamle ånd og på den gamle metode. . . . Tre gange efter Hans opstandelse, prøvede Kristus Peter: »Simon, Johannes' søn, sagde Han, "elsker du Mig mere, end de andre gør?"« Han svarer ham: »Ja, Herre! du ved, at jeg har Dig kær.« Han siger til ham: »Vogt Mine lam!« Han spørger ham igen for anden gang: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?« Han siger til ham: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« (1152) Han siger til ham: »Vær hyrde for mine får!«

Dette hjerteransagende spørgsmål var nødvendig i Peters situation, og er nødvendig i vor situation. Genopbygningsarbejdet

kan aldrig være grundigt medmindre de onde rødder nås. Igen og igen er skuddene blevet klippet over, medens bitterhedens rødder er efterladt tilbage til at spire op og besmitte mange; men det allerdybeste onde må nås, og de moralske sanser må fordømmes, og fordømmes igen, i lyset af den guddommelige nærhed.

Dagliglivet vil bevidne om arbejdet er ægte eller ej.

Den tredje gang, sagde Kristus til Peter: »Har du mig kær?« nåede undersøgelsen sjælens center. Selvfølgelig, faldt Peter på Klippen og sagde: »Herre! du kender alt, du ved, at jeg har dig kær.«

Dette er det arbejde som ligger foran enhver sjæl og har vanæret Gud, og såret Kristi hjerte, med en fornægtelse af sandhed og retfærdighed. Hvis den fristede sjæl klarer den prøvende pris, og selvet ikke vågner op til liv, og føler sig såret og mishandlet under den prøve, at de undersøgende kniv afslører at sjælen i virkelighed er død i selvet, men levende i Gud.

Nogle hævder at hvis en sjæl snubler og falder, kan han aldrig få in position igen; men det modsiger det tilfælde vi har for os her. Før sin fornægtelse sagde Kristus til Peter: ”Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre.” Ved at overdrage sin forvaltning af de sjæle han gav Sit liv for, gav Kristus Peter det stærkeste bevis på Sin mest fortrolige besked om hans genoprejsning. Og han blev hvervet til at ikke blot give fårene næring, men lammene - et bredere og vanskeligere arbejde end han hidtil har fået udpeget. Han skulle ikke blot fremholde livets ord for andre, men han skulle være hyrde for hjorden (YI 22. dec., 1898).

18, 19 (Matt. 19,28; 25,31; Rom. 8,17; 1 Peter 4,13). En forvandlet Peter. --[Joh. 21,18-22 citeret.] Peter var nu ydmyg nok til at forstå Kristi ord, og uden yderligere spørgsmål blev den rastløse pralende og selvsikre discipel straks underdanig og brødebetyngt. Han fulgte i virkeligheden sin Herre - den Herre han havde fornægtet. Tanken at Kristus ikke havde fornægtet ham og forkastet ham var et lys for Peter og en trøst og velsignelse. Han følte at han kunne korsfæstes efter valg, men det måtte være med hans hoved nedad. Og han som var så nær del i Kristi lidelser vil også have del i Hans herlighed når han skal ”side på hans herlighedstrone ” (YI 22. dec., 1898).